

Giới thiệu Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê

Một nữ sát thủ giỏi nhất thế giới ban ngày là một bác sĩ thiên tài ban đêm lại là ác ma giết người không chớp mắt nhưng trong một lần thi hành nhiệm vụ bị giết hại xuyên không về cổ đại vào một búp bê nhưng búp bê có phép thuật và vào những đêm trăng tròn sẽ biến thành người.

Hắn vừa sinh ra đã có đôi mắt màu tím khiến ai cũng sợ hãi là vương gia của đương triều được mệnh danh là ma vương chuyển thế vì một đầu tóc bạc trắng và đôi mắt tím yêu dị, nhưng hắn lúc nào cũng mang bên mình một con búp bê có ai hỏi thì hắn nói đó là vợ hắn.

Liệu câu chuyện tình yêu giữa người và búp bê sẽ đi tới đâu nhân duyên do trời định thì có thành sự thật hay không mời các bạn đón đọc truyện Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hài tử mắt tím

Nương nương chịu đựng, đứa bé sắp ra rồi.

"Aaaa", tiếng ồn ào làm Thiên Thanh Nguyệt khó chịu, "sao ồn ào quá vậy?". Mở mắt nhìn xung quanh, Thiên Thanh Nguyệt thấy cảnh một đám người mặc quần áo kì lạ đang đỡ đỡ cho một thiếu nữ, nhìn thiếu nữ này chắc khoảng 17, 18 tuổi, khuôn mặt tuy tái nhợt do đau đớn nhưng không làm mất đi nhan sắc của nàng, người thiếu nữ này có khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, mắt to tròn, mũi cao, môi mỏng, quả thực là một mỹ nhân. Nhìn cách ăn mặc của họ sao giống cổ đại quá vậy, không phải đang đóng phim chứ?

- Nương nương đứa bé sắp ra rồi, người cố gắng thêm chút nữa.

Tiếng bà đỡ làm Thiên Thanh Nguyệt chú ý, nàng nhìn về phía thiếu nữ kia, xuất huyết nhiều như vậy chỉ sợ không giữ được hai mẹ con, xem ra những diễn viên này đóng cũng quá thật đi. Đột nhiên Thiên Thanh Nguyệt ngẩn ra, nàng không phải vừa hoàn thành nhiệm vụ ám sát thượng nghị sĩ nước Z, rồi đi cứu những người bị tai nạn xe hơi, sau đó vừa cứu người cuối cùng ra khỏi chiếc xe thì chiếc xe đó phát nổ mang theo cả nàng sao?

Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu Thiên Thanh Nguyệt "xuyên không", nhưng là xuyên vào người nào mà từ này đến giờ không ai chú ý đến vậy? Nàng thử cử động thân mình, ế, sao không cử động được, Thiên Thanh Nguyệt có dự cảm chẳng lành. Ngó xung quanh, phát hiện thấy chiếc gương đồng đang phản chiếu hình ảnh một con búp bê bằng vải cũ.

Con búp bê này nhìn không tinh xảo gì, nó được làm bằng vải cũ ố vàng, tóc của búp bê được làm bằng những sợi vải đen được cắt lộn xộn cái dài cái ngắn rồi may lại. Áo của búp bê thì có màu trắng nhưng nhìn rất cũ còn bị rách vài chỗ nữa, hai mắt thì được đính bằng hai hạt đậu đen, ngoài ra chẳng thấy mũi miệng đâu. Nói chung, con búp bê này giống rở rách hơn.

Nhưng sao hình ảnh con búp bê này lại phản chiếu đối diện với hướng nhìn của Thiên Thanh Nguyệt nhỉ? Có lẽ nào.... Thử cử động một lần nữa, không được, thử cố gắng xoay đầu, vô dụng, thử gọi người khác, không ai nghe... Thiên Thanh Nguyệt từ bỏ, trời ạ, người ta xuyên không không thành người thì cũng là những con vật cố gắng tu luyện để thành người, còn Thiên Thanh Nguyệt cô lại xuyên không vào một con búp bê rở rách, thật không công bằng.

Cho dù Thiên Thanh Nguyệt giết khá nhiều người, nhưng cũng cứu người nha, sao lại xuyên không thành búp bê chứ, đã thế con búp bê này lại chẳng đẹp để gì, thật đáng thương cho cái nhan sắc "hoa nhường nguyệt thẹn" của nàng. Bỗng một tiếng hô vang lên cắt đứt suy nghĩ của Thiên Thanh Nguyệt.

Bà đỡ bế đứa trẻ rồi hô lớn:

- Chúc mừng nương nương, là một tiểu hoàng tử, chúc mừng nương nương... aaa...

- Có chuyện gì, mang hài tử đến cho ta xem.

Bà đỡ khuôn mặt bỗng trở nên tái mét, đưa đứa bé lại gần người thiếu nữ đang suy yếu dần kia. Nhìn thấy đứa bé, khuôn mặt thiếu nữ đó cũng trở nên tái mét, hét lớn:

- Không phải con ta, ta không sinh một con yêu quái như vậy, cắt ngay...

Đứa bé bị xô xuống đất cũng may bà đỡ đỡ kịp, nếu không đứa bé không biết sẽ ra sao. Nhìn thấy cảnh đó, Thiên Thanh Nguyệt cũng cảm thấy tò mò vì sao bọn họ lại có phản ứng như vậy, nhưng nàng càng cảm thấy muốn đánh người hơn, dù gì cũng là con mình sinh ra sao lại có thể đối xử như vậy?

Người thiếu nữ kia tiếp tục hét lên "không phải là con ta" sau đó bỗng im bất, một bà đỡ lại gần kiểm tra thì thấy thiếu nữ đã tắt thở thì hoảng sợ, hô lớn đại phu để cho người vào kiểm tra. Khi có người tiến vào kiểm tra, bà đỡ đang bế đứa bé đi ra đứng gần chỗ nàng, Thiên Thanh Nguyệt nhìn đứa bé kì lạ này, từ lúc sinh cũng không khóc, không nháo, chỉ mở to đôi mắt màu tím nhìn xung quanh. Phải, đôi mắt màu tím, đây là lý do bọn họ sợ sao? Hừ,

đúng là người cổ đại, đôi mắt đỏ đẹp như một viên pha lê vậy, vậy mà họ lại sợ, thật đúng là đàn độn.

Như nhận thấy có ánh mắt đang nhìn mình, đứa bé nhìn thẳng về hướng ánh mắt đang nhìn nó. Sau đó bỗng phá lên cười, tay vói vói đòi con búp bê rách là nàng, thấy đứa bé như vậy, bà đỡ người run run nhìn theo thì thấy con búp bê được treo trên cột nhà ngay đó. Khuôn mặt bà càng sợ hãi hơn, nhưng nhìn thấy đứa bé đòi con búp bê đó, bà đỡ cũng không dám lấy. Như biết không ai lấy con búp bê cho mình, đứa bé bắt đầu khóc thét lên làm mọi người càng sợ hơn.

Bà đỡ bắt buộc tay run run lấy con búp bê là nàng đưa cho đứa bé. Đứa bé bỗng im bất không khóc nữa mà cười vui vẻ ôm chặt con búp bê không rời.

- Nương nương, nương nương đi rồi.

Nghe thế mọi người trong phòng không khỏi nhìn đứa bé trong tay bà đỡ đầy sợ hãi. Lúc đó có một người nhìn bất nam bất nữ, giọng nói the thé vang lên :

- Hoàng thượng có lệnh, hài tử của Dương phi nương nương lập tức đưa vào lãnh cung do Lý ma ma chăm sóc. Còn Dương phi nương nương lập tức đem đi hòa thiêu.

Dứt lời, mọi người không ai chậm trễ mà thi hành ngay như sợ có quỷ hiện hình vậy, còn bà đỡ thì vô cùng lo lắng và sợ hãi vì bà phải chăm sóc cho hài tử này

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đêm trăng tròn

Đã được 5 ngày Thiên Thanh Nguyệt đến đây, ngày ngày nàng bị hài tử này ôm không buông tay, lúc ăn, lúc tắm, lúc ngủ...đều không buông nàng. Làm Thiên Thanh Nguyệt không biết nên cười hay nên khóc. Nhưng mỗi khi nhìn thấy nụ cười của hài tử này, bất giác nàng cũng mỉm cười theo mặc dù nhóc đó không thấy được.

Hài tử này theo nàng thấy rất đặc biệt, từ khi sinh ra đến giờ cũng không khóc không quấy, ngoại trừ việc nếu lấy đi con búp bê là nàng thì đứa nhỏ sẽ khóc thét không dứt cho đến khi trả con búp bê mới thôi.

Và cũng không biết từ lúc nào, nàng lại thích nhìn đôi mắt màu tím đỏ như vậy, cũng không biết từ lúc nào lại tham luyến sự ấm áp từ đôi bàn tay nhỏ bé kia. Có lẽ do trước đây nàng chưa từng có được sự ấm áp như vậy. Sự ấm áp đó như ánh dương soi vào lòng Thiên Thanh Nguyệt làm nàng chỉ muốn giam mình trong đó, vì từ trước tới nay thứ nàng nhận được chỉ có ranh giới giữa sống và chết, cho dù là bác sĩ nàng cũng chỉ nhận được sự lạnh nhạt từ những người đồng nghiệp và những bệnh nhân, chưa ai từng cho nàng sự ấm áp này.

Nàng muốn bảo vệ nó, bảo vệ hài tử này, bảo vệ sự ấm áp này. Nàng không muốn hài tử này phải chịu đựng kinh miệt từ người khác, nhưng nàng có thể sao? Khi nàng chỉ là một con búp bê vô tri vô giác, chưa bao giờ Thiên Thanh Nguyệt cảm thấy thất bại và hận bản thân mình như bây giờ.

Ngày ngày trong lãnh cung, mama chỉ cho hài tử ăn hai bữa mỗi ngày, mà những thứ đó đều là nước cháo loãng nguội ngắt, không ăn thì bà ta cầu, nhéo, bắt đứa nhỏ há miệng để đổ nước cháo vào. Một ngày chỉ tắm cho hài tử một lần, có khi còn không tắm, ngoài ra bà ta chỉ để cho hài tử nằm một chỗ, chẳng thèm quan tâm. Thậm chí nhiều lần bực tức mà bà ta ngược đãi đứa nhỏ này. Thử nhìn xem, bây giờ trên người đứa nhỏ có bao nhiêu vết thương chầy.

Vậy mà bà ta chẳng có chút lương tâm nào, bà ta vẫn ăn ngủ bình thường, mặc cho hài tử chịu đói chịu rét. Nhìn thấy cảnh đó, nàng hận không thể một tay bóp chết bà ta, cả tên được gọi là hoàng thượng kia nữa, con ruột của mình cũng không quan tâm, những kẻ đó, nàng hận không thể ngay lập tức giết chết bọn chúng.

- Tiểu tử thôi tới giờ ăn.

Giọng nói chua chát vang lên. Một người từ ngoài cửa bước vào, trên tay cầm một cái chén cũ, miệng chén không vỡ cũng nứt. Mụ ta mặc một thân y phục màu nâu, khuôn mặt khó chịu, tức giận trong rất dữ tợn, thân hình mập mạp chắc chắn bồi bổ toàn đồ tốt. Mụ ta bước về phía hài tử, ánh mắt chán ghét, thêm chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sự độc ác như muốn giết người của mụ.

Lý mama cũng không bế hài tử lên mà thẳng tay lấy con búp bê vứt xuống đất. Không thấy búp bê trên tay mình nữa, hài tử mở miệng khóc, thấy hài tử khóc, mụ ta không những không dỗ dành mà lập tức cầm chén cháo đổ vào miệng hài tử, miệng còn không ngừng quát:

- Nuốt hết cho ta, ngươi nên thấy may mắn vì ta cho ngươi ăn, nuốt cho ta

Thấy hài tử ọe ra, mụ ta không tiếc mà đánh vào mặt hài tử.

- Đồ yêu quái, ngươi hại ta phải vào lãnh cung chăm sóc ngươi mà bây giờ còn dám ọe thức ăn ra nữa sao, ăn đi, nuốt hết cho ta. Nuốt chết ngươi luôn

đi, chết đi, đi chết đi.

Hài tử vẫn khóc không chịu nuốt cháo, mẹ ta càng đánh mạnh hơn đến nỗi nàng có thể nghe thấy mùi máu trong đó.

Khốn kiếp, mẹ dùng tay cho ta, khốn kiếp. Ông trời nếu ông đã cho ta sống lại, tại sao không để ta bảo vệ đứa trẻ đó. Nếu ghét ta thì trừng phạt ta, tại sao lại để đứa trẻ đó chịu những cảnh này, đứa nhỏ đó có tội gì chứ, tại sao ông lại làm vậy với nó.

Nàng khóc, phải, nàng khóc lần đầu tiên nàng khóc trong suốt hơn 20 năm nay. Nàng khóc vì mình vô dụng, nàng khóc vì không thể bảo vệ hài tử đó, nàng khóc vì nàng chỉ có thể nhìn mà không làm được gì...

Hài tử vẫn khóc, Lý mama càng đánh mạnh hơn, mẹ ta chỉ hận không thể bóp chết hài tử này. Nghĩ thế, mẹ ta vút chén cháo xuống đất, hai tay bóp cổ hài tử.

Khốn kiếp, mẹ già khốn kiếp mẹ dùng tay cho ta. Tiếng khóc của hài tử ngày càng nhỏ. Không, bé con cố gắng chịu đựng, ta nhất định sẽ cứu ngươi, nhất định. Khốn kiếp, di chuyển đi, cái con búp bê này, di chuyển đi, di chuyển đi...

Đột nhiên con búp bê bỗng phát sáng, một luồng ánh sáng trắng bao quanh nó. Thiên Thanh Nguyệt cảm thấy nàng có thể di chuyển, không chút suy nghĩ, nàng phi thân đánh một quyền khiến Lý mama văng ra ngoài, miệng ối ra một ngụm máu rồi không động đậy nữa, hiển nhiên là đã chết.

Thiên Thanh Nguyệt vội bế hài tử mà đỡ dành, nhìn thấy vết thương rỉ máu hai bên má và vết bầm tím ngay cổ hài tử, nàng bỗng thấy lòng mình thật đau như bị ai đó xé rách vậy.

- Bé ngoan, không có việc gì rồi, mọi việc ổn rồi, đừng sợ tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ.

Thấy Thiên Thanh Nguyệt bế mình, hài tử lập tức ngừng khóc, hai mắt màu tím mở to nhìn nàng sau đó phá lên cười. Hài tử đã được 5 ngày, bây giờ thì nhìn rất rõ màu tóc của đứa nhỏ, là màu trắng bạch kim. Nhìn thấy hài tử cười, Thiên Thanh Nguyệt cũng cười, nàng bỗng nhớ ra một chuyện. Hài tử vẫn chưa có tên. Nhớ đến việc này, nàng chỉ hận không thể giết ngay tên hoàng đế kia. Nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Hài tử này tóc trắng, mắt tím nhìn thật lạ, nhưng nàng thấy rất đẹp. Nàng muốn đặt tên cho hài tử này.

- Bé con, tỷ đặt tên cho đệ được không?

Hài tử mỉm cười ôm chặt nàng.

- Tỷ sẽ xem như đệ đồng ý. Để xem nào, bé con ảm áp như ánh dương vậy, gọi Thiên Dương đi. Tóc bé màu trắng, vậy gọi Bạch Thiên Dương, quyết định vậy đi từ giờ tên bé là Bạch Thiên Dương, tỷ gọi bé là tiểu Dương. Đi thôi, tỷ đưa tiểu Dương đi tìm thuốc.

Nàng ôm tiểu Dương ra ngoài.

- Tiểu Dương, đệ xem, hôm nay trăng thật tròn.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Bé hài tử lượn một vòng hoàng cung, cuối cùng cũng tìm được thái y viện, bây giờ trời tối không có nhiều người, Thiên Thanh Nguyệt thuận lợi lên vào đó, tìm được thuốc mình cần, nàng tiện thể cầm luôn một số dược liệu khác. Trên đường trở lại lãnh cung, nàng vẫn thắc mắc không hiểu tại sao mình lại có thể biến thành người, nhưng nàng có dự cảm mình không thể nào hoàn toàn biến thành người luôn được.

Nhìn hài tử trong lòng không biết đã ngủ từ lúc nào, nàng nhếch môi cười dịu dàng, nếu có thể, nàng chỉ muốn ở bên hài tử này mãi mãi. Bỗng Thiên Thanh Nguyệt dừng lại ẩn núp trên một cây cỏ thụ, nhìn xuống dưới.

Phía dưới có mấy thị vệ đang dồn ép một mama, ừm chắc là vậy vì cách ăn mặc giống con mẹ kia. Mà mama kia không ngừng cầu xin bọn họ.

- Làm ơn, làm ơn tha mạng cho nô tài, nô tài không nói gì cả cũng không thấy gì hết. Hoàng hậu nương nương xin tha mạng...

- Câm miệng, hoàng hậu đã hạ lệnh ngươi ở đó khóc lóc vô ích, chịu chết đi.

Một trong số những tên thị vệ nói. Ừm, đây có phải là cách giết người diệt khẩu trong cung không nhỉ, hình như đúng rồi. Lại nhìn hài tử đang ngủ trong lòng, vừa rồi nàng không kiềm chế được giết chết mẹ già kia rồi, với lại cũng không biết mình có thể ở hình dạng này bao lâu, tốt nhất vẫn tính kỹ thì hơn.

- Làm ơn tha mạng, làm ơn tha mạng.

Mama kia không ngừng xin tha, nhưng những thị vệ kia không quan tâm, ngay khi kiếm vừa chém xuống, chỉ nghe 'keng' một tiếng. Thanh kiếm đã văng ra khỏi tay tên thị vệ, cầm 'phập' xuống đất.

Thất cả chỉ là trong nháy mắt, khi mấy tên thị vệ kia hồi phục tinh thần thì mama kia đã không thấy đâu rồi.

Trong khi đó, Thiên Thanh Nguyệt một tay bế hài tử, một tay 'xách' ma ma về phía lãnh cung. Chắc, không ngờ mình lại khỏe như vậy, nàng cảm thán. Đến lãnh cung, nàng thả mama ra, mama sợ hãi nhìn nàng, không quan tâm nàng đi thẳng vào trong nhà.

- Theo ta.

- Vâng...vâng.

Mama sợ hãi trả lời rồi run run đi theo vào trong nhà. Bước vào trong, thấy xác của Lý mama nằm đó, bà ta sợ run cả người, chỉ thiếu nước quý sụp xuống thôi.

- Người tên gì ?

Nàng nhàn nhạt hỏi. Bây giờ mama mới chú ý đến người mang mình đến đây, ngược nhìn thiếu nữ trước mặt, ma ma bỗng nhiên ngỡ ngẩn, bà ta là đang nhìn thấy tiên nữ sao, thiếu nữ trước mặt này một thân y phục trắng, tóc đen dài để xõa, mặt trái xoan, mắt to như được phủ một tầng nước, đôi mắt sâu thẳm khiến cho người khác cảm thấy không gì là nàng không biết, mũi cao nhỏ nhắn, môi anh đào khẽ nhếch một nụ cười như có như không. Quanh nàng là hơi thở lạnh lùng khiến người khác không dám đến gần.

- Người tên gì ?

Mama giật mình bừng tỉnh, run giọng đáp lời :

- Hoa Tâm Liên.

- Hoa mama, từ bây giờ bà sẽ chăm sóc cho hài tử này.

Hoa mama nghe thế mới nhìn hài tử đang ngủ kia, kia chẳng phải là...

- Sao vậy ?

Nàng neho mắt nguy hiểm nhìn Hao mama. Nếu bà ta dám nói lời không hay về tiểu Dương, nàng chắc chắn sẽ giết bà ta.

- Nô tài đã biết.

- Tính người thức thối, đi đun nước nấu thuốc cho tiểu Dương, tiện thể làm một chút thức ăn cho đệ ấy.

Nàng đưa cho mama thuốc mà mình đã lấy được, mama nhận lệnh đang định đi, nàng nói :

- Không muốn mất mạng thì chăm sóc hài tử tốt cho ta, còn nữa, chuyện hôm nay...

- Nô tài là mama chăm sóc cho hoàng tử, sẽ dốc hết sức chăm sóc cho ngài.

- Không cần gọi hoàng tử, hài tử gọi Bạch Thiên Dương, người gọi tiểu Dương là được, ta là Thiên Thanh Nguyệt.

- Nhưng là... vâng.

Thấy Thiên Thanh Nguyệt neho mắt nhìn, mama vội vàng trả lời, thiếu nữ này rất đáng sợ.

- Đi đi.

- Vâng.

Mama đi ra ngoài. Thiên Thanh Nguyệt nhìn hài tử đang ngủ say, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hài tử. Nhìn ánh dương bên ngoài cửa sổ, nàng cảm thấy mình sắp không duy trì được hình dạng này rồi, cười tự giễu, rồi đặt một nụ hôn trên trán hài tử. Luồng sáng lóe lên, không lâu sau, Hoa mama bùng nổ đi vào, không thấy thiếu nữ kia đâu cả, chỉ thấy một con búp bê cũ đang được hài tử ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Gọi tỷ tỷ

Thời gian trôi qua từng ngày, tới ngày trăng tròn Thiên Thanh Nguyệt lúc nào cũng ôm hải tử, dỗ dành chơi đùa, tự mình chăm sóc hải tử. Còn tiểu Dương ngày càng lớn hơn, bây giờ đã là một hải tử trắng trẻo đáng yêu, nhưng có điều hải tử này suốt ngày ôm con búp bê cũ kĩ rách rưới là nàng không buông tay.

Tiểu Dương đã bắt đầu bi bô tập nói, nhưng lạ là tiểu Dương chỉ im lặng, chỉ có ở trước mặt Thiên Thanh Nguyệt mới "y y a a" được mấy tiếng. Hôm nay là đêm trăng tròn, nàng đã đợi một tháng rồi, rốt cục cũng được ôm tiểu Dương.

Hàng ngày, nàng nhìn tiểu Dương ăn cháo, chơi đùa, ngủ nghỉ... tất cả những hành động của tiểu Dương nàng đều quan sát và ghi nhớ. Phải công nhận, mama chăm sóc tiểu Dương rất tốt cũng khiến nàng yên tâm phần nào.

Mặt trời lạnh bóng đêm dần bao phủ, mặt trăng cũng theo đó mà xuất hiện. Trong nháy mắt có một luồng ánh sáng lóe lên trong căn phòng cũ rồi biến mất. Mọi thứ dường như không có gì thay đổi, duy nhất đó là xuất hiện một thiếu nữ đang dịu dàng ôm một hải tử tóc trắng.

Không sai, thiếu nữ chính là Thiên Thanh Nguyệt và hải tử chính là Bạch Thiên Dương. Lúc này tiểu Dương đang cười vui vẻ ôm chặt lấy nàng, còn nàng thì hôn vào hai má tiểu Dương.

- Cô nương, người tới rồi. - Hoa mama bung bát cháo vừa nấu xong đẩy cửa vào thấy nàng thì hơi giật mình nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại.

- Ừm, để ta cho tiểu Dương ăn. - Nàng nhàn nhạt trả lời rồi lấy bát cháo trong tay mama.

Khác với những hải tử khác, tiểu Dương không uống sữa mà chỉ uống cháo, điều này Thiên Thanh Nguyệt biết vì trước đây mama lên tìm vú nuôi cho tiểu Dương uống sữa nhưng bé lại không uống mà chỉ uống nước cháo. Nên nàng đành phải cho tiểu Dương uống nước cháo nấu với thịt và rau củ.

Thấy Thiên Thanh Nguyệt cho tiểu Dương ăn, mama lặng lẽ lui ra ngoài. Hàng tháng cô nương đều đến thăm tiểu Dương nên mama đã quen với sự xuất hiện đột ngột của nàng, tuy rất tò mò về nàng nhưng bà biết việc gì nên hỏi và không nên hỏi.

Cho tiểu Dương ăn xong, nàng ôm bé đi lại trong phòng cho tiểu hóa, tiểu Dương ôm nàng thật chặt rồi bắt đầu "y y a a".

- Tiểu Dương ngoan, tỷ tên Thiên Thanh Nguyệt, đệ gọi tỷ tỷ được không.

- A...a...

- Gọi tỷ tỷ.

- A...a...

- Gọi tỷ tỷ.

- A...a...

Haiz, thôi vậy, mấy đứa bé trước đây nàng gặp cỡ bằng tiểu Dương thì nói được một hai từ rồi mà tiểu Dương nhà nàng thì... haiz, bỏ đi.

- Tiểu Dương, tỷ yêu đệ.

Nàng hôn lên trán tiểu Dương, mắt bé lim dim rồi nhắm hẳn lại, nàng nhìn thấy mỉm cười dịu dàng ôm bé nằm trên giường, nàng vuốt nhẹ khuôn mặt tiểu Dương, thấy môi bé mấp máy, nàng dựa vào gần. Nụ cười tươi xuất hiện trên mặt nàng như ánh trăng sáng mà dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thái tử

Thời gian không ngừng trôi, tiểu Dương của nàng đã được bốn tuổi rồi. Hàng ngày nhìn tiểu Dương chơi đùa, ăn uống, ngủ nghỉ làm nàng thấy thật thanh thản.

Chỉ tiếc là chỉ có thể nhìn mà không thể chơi cùng tiểu Dương, dạo này bé con của nàng cũng ngủ rất sớm, mặt trời vừa lặn là ngủ mất tiêu làm nàng không thể chơi cùng.

Tính cách tiểu Dương rất trầm, ngoài nói một hai câu trả lời Hoa ma ma ra thì hoàn toàn im lặng. Nhưng có một điều không thay đổi đó là tiểu Dương luôn ôm nàng, à, là ôm con búp bê cũ ấy.

Nhiều lúc tiểu Dương nhìn chăm chăm vào hai mắt búp bê như nghiền cứu gì đó, sau đó bỗng nhiên hôn lên mắt búp bê rồi ôm vội vào lòng làm nàng thật sự rất muốn cười to.

Hôm nay có vẻ cũng là một ngày thật bình yên, bầu trời xanh dịu nhẹ, tiểu Dương ôm nàng ngồi dưới gốc cây cổ thụ trong lãnh cung.

Tiểu Dương nhìn bầu trời còn nàng nhìn tiểu Dương, nếu được nàng mong có thể sống yên bình mãi như vậy.

Bỗng nhiên từ phía trước có tiếng nói truyền tới, và tiếng bước chân tiến lại gần chỗ tiểu Dương và nàng. Nàng nhìn tiểu Dương, có vẻ hài tử này không thêm quan tâm rồi, vẫn nhìn chăm chú bầu trời thế kia mà.

- Tam ca, hẳn là tên yêu quái mà mẫu phi nói đúng không ?

Một giọng nói non nớt vang lên, nàng nhìn về phía tiếng nói, có năm đứa nhỏ đang đứng trước cửa lãnh cung, tiếng nói vừa rồi là của đứa bé nhất, nhìn qua chỉ khoảng 6 7 tuổi, nhìn toàn bộ, đứa lớn nhất khoảng 13 14 tuổi.

Nàng nhú mày, nhìn cách ăn mặc bọn nhóc có lẽ là hoàng tử, bọn chúng đến đây... làm nàng có cảm giác khó chịu.

- Tam ca, hẳn là yêu quái mà mẫu phi nói đúng không ?

Nghe đứa bé nói Thiên Thanh Nguyệt nhú mày. Bọn nhóc tới đây chắc chắn không phải việc tốt lành gì. Như chứng minh suy nghĩ của nàng, đứa bé được gọi là tam ca kia cầm viên đá ném về phía tiểu Dương.

" Chết tiệt " nàng như muốn hét lên " tiểu Dương mau tránh ", nhưng rất tiếc cho dù nàng có hét như thế nào đi nữa, tiểu Dương và những đứa trẻ cũng không thể nghe thấy nàng.

' Bốp ' nhìn viên đá đập trúng trán tiểu Dương, tim nàng như thắt lại " khốn kiếp ". Máu từ trán tiểu Dương chảy xuống thấm vào con búp bê đang ôm trên tay.

Như không cảm thấy đau đớn, tiểu Dương hờ hững nhìn bọn chúng, đôi mắt tím lạnh băng không có chút độ ấm làm mấy đứa bé run mình.

- Nhìn kia tam ca, mắt hẳn ghê quá. - Một đứa trong chúng nói

- Yêu quái, hẳn không thấy đau sao ? Đúng là yêu quái...

- Đồ yêu quái, cút đi, biến đi...

Bọn chúng tiếp tục ném những viên đá về phía tiểu Dương. Tiểu Dương vẫn không tránh mà chỉ nhìn bọn chúng.

Từng giọt, từng giọt máu ấm nóng thấm vào con búp bê, những giọt máu này như cây roi đánh vào lòng nàng. " Tiểu Dương, mau tránh đi, tiểu Dương...".

Nàng không ngừng gào thét, nhưng chẳng có tác dụng, nàng hận, nàng hận tại sao nàng lại chỉ là một con búp bê. ***"Tôi là Bạch Tiên xin nói đôi lời với độc giả đang xem những trang copy lậu, rằng tôi ko phải là editor, và họ, những tay rảnh rỗi sẵn sàng sửa đổi lung tung nội dung làm truyện tôi biến dạng 1 cách bực mình, tôi chỉ đăng truyện trong ddlqđ***. Tại sao một người có thể vừa giết người vừa cứu người như nàng lại không thể cứu tiểu Dương. Tại sao ?

Vết thương trên cơ thể tiểu Dương ngày càng nhiều, nàng thật vô dụng, nàng không thể làm gì cả, ông trời đây là trừng phạt nàng sao ?

Không biết từ lúc nào, nàng khóc. Không, đúng hơn là búp bê khóc, từ lúc nào từ hai mắt của búp bê chảy ra hai hàng lệ. Nhìn thấy hai hàng lệ, tiểu Dương có chút giật mình, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng như đang hỏi " tại sao lại khóc ? "

Nhìn thấy ánh mắt tiểu Dương, hai hàng lệ của búp bê càng nhiều, đau quá, tim nàng thật đau, tiểu Dương của nàng không đáng bị đối xử như vậy, nàng hận, nàng hận tất cả bọn họ.

Bỗng nhiên có một giọng nói có vẻ non nớt nhưng uy nghiêm vang lên :

- Dừng tay, các ngươi đang làm gì ở đây ?

Mấy đứa bé giật mình quay đầu nhìn lại, ngay lập tức bọn chúng buông những viên đá trong tay ra. Rất quy củ mà hành lễ :

- Tham kiến thái tử.

Người được gọi là thái tử kia là một nam hài khoảng 13 14 tuổi, thân mặc lam y, ngũ quan anh tuấn. Tuy chưa trưởng thành, nhưng nhìn qua đã có thể thấy sự uy nghiêm của một vị đế vương ẩn hiện trong đó.

- Miễn lễ, các ngươi đang làm gì ở đây ?

- Dạ...bọn đệ...

Không để mấy đứa bé kia tìm ra lý do, thái tử đã nhìn thấy tiểu Dương. Nam hài đi thẳng về phía các nàng, dừng lại trước mặt tiểu Dương, nam hài lấy từ trong người mình ra một lọ thuốc.

Ngồi xổm xuống trước mặt tiểu Dương, nam hài cười nói :

- Ta là Hoắc Lăng Thiên, ta thái tử cũng là ca ca của đệ. Đệ có một ma ma tốt đấy

Nghe thế, Thiên Thanh Nguyệt mới đề ý là không thấy Hoa ma ma đâu, thì ra là vậy, nhưng thái tử này thật sự sẽ giúp tiểu Dương sao ? Nhưng còn cách nào chứ, dù sao nàng cũng không cảm thấy địch ý nơi nam hài này. Thử một lần vậy.

Tiểu Dương liếc nhìn hần một cái rồi lại chăm chú nhìn nàng.

- Ta giúp đệ bôi thuốc.

Hoắc Thiên Lăng vừa định chạm vào tay tiểu Dương, tiểu Dương liền rút tay lại, đứng dậy ôm chặt nàng chạy vào trong phòng rồi khóa cửa phòng. Chỉ lưu lại Hoắc Thiên Lăng đứng đó với vẻ mặt lúng túng có chút thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: May y phục

Từ khi thái tử tới đây, bọn nhóc kia cũng không đến nữa khiến nàng bớt lo phần nào, nhưng thật sự mọi việc cứ thế trôi qua sao ? Những vết thương trên người tiểu Dương được Hoa ma ma bôi thuốc đỡ phần nào, mong sao không có việc gì xảy ra nữa.

Nhưng mà, Thiên Thanh Nguyệt nàng không thích cái cảm giác bị người khác nhúng vào nước rồi vò vò thế này đâu. Tiểu Dương à, con búp bê này đã rách lắm rồi đệ còn vò nữa thì thành vải vụn luôn đó, lúc đó tỷ sống như thế nào đây ?

Rất tiếc, tiểu Dương không nghe được tiếng nàng. Từ lúc búp bê bị dính máu, tiểu Dương ngày nào cũng mang búp bê đi ' giặt ', Hoa ma ma thấy cũng hết cách chỉ có thể lấy nước đổ vào chậu cho tiểu Dương, còn tiểu Dương thì ngồi ' giặt nàng '.

Tuy đã cố gắng giặt nhưng vết máu vẫn còn mờ mờ, làm cho nàng ngày nào cũng bị ' giặt ' đến mòn vải. Hình như đệ ấy quyết tâm xóa đi vết máu dính trên con búp bê rồi.

Cuối cùng nhìn không được nữa Hoa ma ma rốt cục lên tiếng :

- Tiểu Dương, nếu ngài còn giặt nữa búp bê sẽ rách đó.

Nghe thế, tiểu Dương nhìn Hoa ma ma với ánh mắt khó hiểu

- Ngài nhìn, búp bê sắp bị ngài vò rách rồi.

Tiểu Dương nhìn búp bê, chiếc áo búp bê đang mặc bị vò đến bung cả chỉ ra. Hốt hoảng, tiểu Dương lo lắng nhìn Hoa ma ma. Nhận ra lo lắng trong mắt tiểu Dương, Hoa ma ma ngạc nhiên, đây là lần thứ hai bà thấy tiểu Dương lo lắng như vậy.

Lần đầu bà nhìn thấy ánh mắt này là mấy hôm trước khi thấy tiểu Dương ôm búp bê bị dính máu đến trước mặt bà, miệng ấp úng bảo bà dạy cách làm mất vết máu. Lần thứ hai là lúc này đây, bà không hiểu, con búp bê cũ đó có gì quan trọng mà khiến ngay cả một hài tử lạnh nhạt, hờ hững ngay cả khi mình bị thương lại lo lắng đến vậy ?

- Ngài yên tâm, chúng ta may một bộ y phục khác cho búp bê là được.

- Dạ ta ! - Tiểu Dương lạnh nhạt nói

- Vâng, vậy chúng ta vào trong thôi. - Hoa ma ma nhẹ giọng nói.

Nói thật, mấy năm sống chung bà đã xem tiểu Dương như cháu mình rồi, tuy có màu tóc và màu mắt khác người, thêm tính tình lạnh nhạt ít nói nữa. Nhưng tiểu Dương rất biết nghe lời, đôi khi cũng giúp bà một số việc nhỏ làm bà thấy rất vui.

Dẫn tiểu Dương vào trong, Hoa ma ma về phòng mình lấy ra mấy miếng vải cũ sạch sẽ, bà lấy kéo cắt đo rồi may lại, chỉ trong chốc lát đã thành một bộ y phục nhỏ xinh xắn. Đang muốn mặc vào cho búp bê, tiểu Dương ngăn bà lại :

- Ta muốn tự may.

- Nhưng mà... haiz, để nô tài dạy người.

Nhìn sự kiên định trong mắt tiểu Dương, bà cũng hết cách. Tuy thường xuyên nhìn thấy nhưng Hoa ma ma vẫn không thể nào tin được một đứa trẻ lại có ánh mắt như vậy. ~~~Diễn Đàn Lê Quý Đôn~~~ Nhưng bà phải công nhận tiểu Dương học rất nhanh, nhiều lúc bà còn không nghĩ hài tử này chưa tới năm tuổi đâu.

Suốt cả một buổi chiều học cách may y phục cho búp bê, cuối cùng tiểu Dương cũng đã may thành công cho nàng một bộ y phục. Nhìn bộ y phục tuy không đẹp mắt trong tay tiểu Dương, trong lòng nàng thấy thật ấm áp, hóa ra cũng có người may y phục cho nàng đây.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài nàng nghe thấy tiếng bước chân đi tới, không phải một mà là nhiều người, lại có chuyện gì đây ? Tiếng bước chân dừng lại trước cửa, từ ngoài vọng vào tiếng quát :

- Yêu quái, người mau ra đây, hôm nay không có thái tử ca ca ở đây để mà cứu người nữa đâu, mau ra đây

Là mấy đứa trẻ lần trước, bọn chúng lại muốn làm gì đây ?

Như không nghe tiếng nói ở ngoài, tiểu Dương lấy bộ y phục vừa may xong mặc cho búp bê, ngắm qua ngắm lại một hồi rồi lắc đầu, có vẻ bộ y phục không vừa ý hay do búp bê quá xấu ?

- Yêu quái, mau ra đây, không ra ta dùng đá ném chết người. Người đâu, vào lời hấn ra đây !

- Tuân lệnh ! - Đám thị vệ hô lớn

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tỷ tỷ là búp bê

' Rầm ' cánh cửa bị đập mạnh, đám thị vệ chạy vào vây xung quanh Hoa ma ma và tiểu Dương.

- Các...các người muốn làm gì ? - Hoa ma ma hoảng sợ che chắn phía trước tiểu Dương.

Không trả lời bà, một tên trong số chúng tiến đến trước mặt hai người :

- Dừng... dừng lại đây...

- Tránh ra !

' Phụt ' tên thị vệ không chút lưu tình đá Hoa ma ma làm bà ới ra một ngụm máu. ~~~Thấy tên thị vệ muốn bắt tiểu Dương, không màng tới đau đớn bà ôm chặt lấy chân tên thị vệ :

- Không được...các người không được bắt tiểu Dương

- Mụ già khốn kiếp

Tên thị vệ tức giận, không ngừng dùng tay đập mạnh vào lưng bà, mấy tên kia thấy vậy cũng lao lên vừa đánh vừa kéo bà ra.

- Tiểu Dương...ngài chạy mau...

Nhìn thấy Hoa ma ma vì mình mà bị đánh, hai mắt tiểu Dương trở nên rét lạnh xen lẫn sát ý.

- Súc sinh, nhanh tới lượt người thôi.

Một tên trong đám lao về phía tiểu Dương, hấn nắm tóc rồi giáng một bạt tai trên mặt tiểu Dương. Sau đó hấn nắm tóc kéo tiểu Dương ra ngoài.

" Khốn kiếp ", nàng lại không thể làm gì, " khốn kiếp " nàng hận bản thân, sao nàng lại vô dụng như vậy ? Sao nàng chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì ? " khốn kiếp "

' Soạt ' tên thị vệ đẩy tiểu Dương té xuống đất làm con búp bê đang ôm trong tay bị văng ra ngoài. Hốt hoảng, tiểu Dương muốn đứng dậy chạy đến nhặt búp bê lên, nhưng khi định đứng lên thì lại bị tên thị vệ ghì lại.

- Buông ra ! - Tiểu Dương lạnh giọng quát.

' Chát ' một bạt tai giáng xuống mặt tiểu Dương.

- Tam ca, huynh đánh hấn chảy máu luôn kia.- Một đứa bé trong đám hoàng tử nói.

- Ha ha ha, như vậy có là gì, xem tiếp này.

Tên nhóc được gọi là tam ca không ngừng đánh vào mặt vào người tiểu Dương. Không la lấy một tiếng, tiểu Dương chỉ nhìn chăm chăm vào con búp bê đang nằm dưới đất.

Nhận thấy ánh mắt của tiểu Dương, một tên nhóc trong đám nhìn về phía con búp bê sau đó cười lớn. Tên nhóc tiến đến chỗ búp bê, nhìn ánh mắt hoảng loạn của tiểu Dương, tên nhóc không chút do dự đập mạnh xuống búp bê.

- Dừng lại, không được đụng vào nó...

' Chát ' thêm một bạt tai giáng xuống.

- Coi bộ con búp bê rách đó rất quan trọng, ta có nên đem nó xé thành từng mảnh không.

- Không Được !

- Tứ đệ, đệ mới được phụ hoàng thưởng cho một thanh đoản đao đúng không, sao đệ không thử độ bén của nó nhỉ ?

- Tam ca, thử độ bén của đao có cần dùng con búp bê rách này không, đệ thấy phí quá.

- Vậy đệ có muốn thấy vẻ mặt hoảng sợ của hấn không ?

- Muốn

- Vậy làm đi

Tứ hoàng tử ngồi xuống nhìn búp bê, sau đó lấy từ trong người ra một thanh đoản đao đâm thẳng xuống búp bê.

- Dừng tay !

Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng lóe lên, tiểu Dương bỗng cảm thấy cả người như được một vòng tay ấm áp ôm lấy, cảm giác này rất quen thuộc, rất dễ chịu, rất ấm áp. Không kiềm chế được, mắt tiểu Dương cay cay, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống

- Tiểu Dương ngoan, mọi việc ổn rồi, không ai bắt nạt đệ nữa đâu.

Giọng nói êm dịu bên tai làm tiểu Dương càng vui mặt sâu vào ngực người thiếu nữ đang ôm mình, nước mắt càng chảy nhiều hơn, không biết tại sao, cảm giác được ôm này lại quen thuộc đến vậy khiến tiểu Dương chỉ muốn nằm trong vòng tay này mãi.

Thiên Thanh Nguyệt ném ánh mắt đầy sát ý về phía chúng. Chạm được những viên đá dưới đất, nàng không chút do dự dùng những viên đá làm ám khí bắn thẳng về phía đám người.

Những tên thị vệ trúng chiêu đều gục xuống, mắt trợn trừng, giữa trán có một lỗ hồng bị bắn xuyên qua, hiển nhiên bọn chúng đã chết. Thấy cảnh tượng trước mắt, đám nhóc và bọn thị vệ còn lại đều hoảng sợ.

Bỗng một tiếng hét lên trong đám người " yêu quái, yêu quái, chạy mau ", nghe thế cả đám không chút do dự bỏ chạy. Nhìn đám người chạy đi, Thiên Thanh Nguyệt biết bây giờ chưa thể giết hết bọn chúng nhưng nàng thề " nhất định sẽ bắt bọn chúng trả giá gấp trăm lần ".

Bóng đêm bao phủ, chỉ có ánh trăng tròn chiếu sáng trên bầu trời không sao. Dưới một gốc cây cổ thụ, một người thiếu nữ nhìn tựa thiên tiên đang ôm một hài tử mình đầy thương tích.

Như không cảm thấy đau đớn, hài tử một đầu tóc bạc trắng, đôi mắt tím có chút ngây thơ, ngạc nhiên, vui mừng nhìn thiếu nữ đang ôm mình.

- Tỷ tỷ là búp bê hóa thành ?

- Ừm, tiểu Dương không thích ta ?

- Thực thích, tiểu Dương thích tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ không biến thành búp bê nữa chứ ?

Tiểu Dương ánh mắt ngân ngấn nước chờ mong nhìn nàng, nếu nàng nói 'không', tiểu tử này chắc chắn sẽ khóc cho nàng xem.

- Chỉ vào đêm trăng tròn ta mới có thể biến thành người.

- Nếu vậy...

- Ta vẫn ở bên cạnh tiểu Dương, chỉ cần tiểu Dương đừng quên mà đem bỏ ta là được.

- Tiểu Dương sẽ không quên, vì vậy, tỷ tỷ vào đêm trăng tròn nhất định phải biến thành người chơi với tiểu Dương.

Thiếu nữ mỉm cười ôn nhu, ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của hài tử.

- Ừm, ta hứa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cho đệ

- Tiểu Dương, nhớ tên tỷ, tỷ là Thiên Thanh Nguyệt.

- Thiên Thanh Nguyệt - tiểu Dương lặp lại.

- Ừ, tỷ có thứ này cho đệ.

Tiểu Dương từ trong vòng ôm của Thiên Thanh Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng. Xoa đầu rồi ôm tiểu Dương đi về phòng. ***Tôi là Bạch Tiên là tác giả chứ không phải editor và truyện chỉ đăng ở diễn đàn lê quý đôn***

Bước vào phòng, đập vào mắt hai người là Hoa ma ma. Bà nằm đó không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt tái xanh không còn hơi thở.

Thấy bà nằm đó, đôi mắt tiểu Dương trở nên âm trầm có chút đau đớn. Tuy tiểu Dương rất kiệm lời, nhưng đối với người đã chăm sóc mình từ lúc chưa biết gì tới giờ, nói không có cảm tình thì là nói dối.

Mặc dù còn nhỏ, nhưng tiểu Dương biết, Hoa ma ma chết rồi, không còn ai chăm sóc tiểu Dương như bà nữa, không còn ai lo lắng từng li từng tí cho tiểu Dương nữa. ***diễn đàn lê quý đôn*** Không còn ai cho tiểu Dương có cảm giác ấm áp như người thân nữa.

Như nhận ra suy nghĩ của tiểu Dương, Thiên Thanh Nguyệt hôn nhẹ lên trán rồi ôm tiểu Dương.

- Không sao, còn tỷ ở bên đệ, tỷ sẽ luôn ở bên đệ.

Nghe thanh âm dịu dàng của nàng vang lên, tiểu Dương cũng ôm chặt lấy nàng. ***diễn đàn lê quý đôn*** Tiểu Dương chỉ còn tỷ, tiểu Dương sẽ không để tỷ đi, nhất định sẽ không để ai cướp tỷ khỏi tiểu Dương, nhất định. Đây cũng chính là lời thề suốt đời của người được gọi là ma vương chuyên chế. Không cần thiên hạ, không cần giang sơn, không cần ba ngàn mỹ nhân mà chỉ cần nàng, người thiếu nữ còn quý hơn cả mạng sống của hắn.

- Hứa là tỷ sẽ không giống ma ma, tỷ sẽ ở cạnh đệ mãi mãi, được không ?***diễn đàn lê quý đôn***

- Tỷ hứa !

- Tỷ có thứ gì muốn cho đệ sao ?

Tiểu Dương thay đổi cũng thật nhanh đi, vừa rồi còn buồn vì Hoa ma ma, vậy mà bây giờ...

- Chúng ta chôn bà ấy sau vậy, giờ tỷ cho đệ thứ này.

Nói rồi nàng ôm tiểu Dương vào căn phòng bên trong, lấy một viên gạch trong góc tường bên cạnh chiếc giường ra. ***diễn đàn lê quý đôn*** Cầm lấy những cuốn sách trong đó rồi để viên gạch lại chỗ cũ.

Thiên Thanh Nguyệt ngồi xuống giường cạnh tiểu Dương, nàng hỏi:

- Tiểu Dương, đệ đã biết đọc và viết tất cả các chữ chưa ?

- Đệ biết, ma ma đã dạy đệ rồi.

- Ừm, tỷ cho đệ những cuốn sách này, đây là những gì tỷ đã được học và một số bí kíp tu luyện nội lực. ***diễn đàn lê quý đôn*** Đệ đọc và học theo, nếu không hiểu chỗ nào, tiểu Dương đánh dấu lại, để đến kì trăng tròn sau tỷ sẽ giúp đệ, được chứ !?

- Học thứ này đệ có thể bảo vệ tỷ không ?

- Hà, hi, có chứ, học thứ này tiểu Dương không những bảo vệ được tỷ, mà còn bảo vệ chính đệ và người đệ yêu quý nữa.

- Tiểu Dương chỉ bảo vệ tỷ thôi. - Tiểu Dương chu môi kháng nghị.***diễn đàn lê quý đôn***

- Ủm, chỉ bảo vệ tỷ thôi, được chưa.

Nghe câu nói của tiểu Dương, tim nàng cảm thấy thật ấm áp. Còn về những bí kíp đó, một phần là nàng viết lại những gì nàng đã học và trải nghiệm, một phần là nàng lấy trong quốc khố. Tất nhiên nàng làm những việc này trong lúc tiểu Dương ngủ rồi, nhưng vì chỉ có thể biến thành người vào một đêm nên đến tận tháng trước nàng mới hoàn thành.***diễn đàn lê quý đôn*** Hy vọng tiểu Dương có thể dùng những thứ đó để tự bảo vệ mình.

- Tiểu Dương, nhớ lời tỷ, không được cho phép bất cứ ai biết được đệ có những cuốn sách này

- Dạ !- Tuy không hiểu tại sao nhưng tiểu Dương chắc chắn sẽ không nói cho ai hết.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy những bước chân từ xa chạy tới, lại là bọn chúng sao, không, không phải, bước chân này vội vã như đang tìm kiếm vậy. Là hân !***diễn đàn lê quý đôn***

Thiên Thanh Nguyệt dẫn tiểu Dương cất những cuốn sách đi. Sau đó tiếng bước chân vừa lúc chạy vào.

- Tiểu đệ. - Thái tử lo lắng gọi tiểu Dương.

Cảnh tượng trước mắt làm hân không thốt lên lời. Phải chăng hân đang nhìn thấy tiên nữ, tiên nữ đang ôm một hài tử tóc trắng.***diễn đàn lê quý đôn*** Thấy Thiên Thanh Nguyệt, thái tử có chút giật mình, nhiều hơn là kinh diêm, lần đầu tiên hân thấy một người đẹp như vậy, hân chỉ có thể hình dung người thiếu nữ đó là tiên nữ mới có thể miêu tả được phần nào vẻ đẹp của nàng.

Nhận thấy ánh mắt của Hoắc Lăng Thiên dán chặt vào người tỷ tỷ, tiểu Dương nhú mày, tỷ tỷ là của tiểu Dương ai cho phép hân nhìn tỷ tỷ như vậy.

- Tỷ tỷ, tiểu Dương ghét hân !

Nói thật nàng cũng không thích bị người khác nhìn đắm đuối như vậy, cho dù đó mới chỉ là một tên nhãi nười mấy tuổi, tất nhiên trừ tiểu Dương của nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chuyển đến phủ thái tử

- Không biết muộn như vậy thái tử còn đến đây có việc sao ?

- Ta...ta..., cô nương là ai, tại sao lại ở đây ? - Hoắc Lăng Thiên áp ứng.

Thiên Thanh Nguyệt nhún mày, tiểu Dương không vui nhìn hân.

- Không cho người nhìn tỷ tỷ.

Thái tử giật mình, đây là lần đầu tiên hân thấy tiểu đệ của hân có biểu hiện này, cô nương này rốt cuộc là ai ?

- Thất lễ, ta vừa từ ngoài cung về, nghe nói tiểu đệ xảy ra chuyện nên vội đến đây, không biết cô nương là...

- Thiên Thanh Nguyệt. - Nàng nhàn nhạt trả lời.

- Thiên cô nương, đa tạ cô nương đã giúp đỡ tiểu đệ ta.

Hoắc Lăng Thiên cúi người nói. Thiên Thanh Nguyệt không nói gì, nàng bế tiểu Dương ngồi xuống giường rồi lạnh nhạt nói :

- Người là thật lòng quan tâm đến tiểu Dương hay chỉ muốn tỏ vẻ là một thái tử biết đối nhân xử thế trước mặt người khác.

- Cô nương đừng hiểu lầm, tuy ta không biết cô nương và tiểu đệ ta có quan hệ gì, nhưng ta chắc chắn ta xem tiểu đệ là đệ đệ của ta.

Hoắc Lăng Thiên vội nói, liếc nhìn về phía tiểu đệ nhà mình, haiz, người ta chẳng thèm để ý mà đang chơi đùa với hai bàn tay của cô nương.

- Tại sao ? - Nàng hỏi

Hắn cảm giác được, vị Thiên cô nương đây không phải người thường hắn vẫn nên nói thật thì hơn.

- Thật ra trước đây ta được tiểu đệ cứu mạng.

Có gì đó chột lóe trong đầu nàng, ra là lần đó sao.

- Lúc trước ta bị sát thủ đuổi giết nên đã trốn đến đây rồi tình cờ gặp tiểu đệ, lúc đó ta mới nhớ là còn một vị hoàng tử từ lúc mới sinh đã bị phụ hoàng đem nhốt vào lãnh cung. Bị đệ ấy bắt gặp ta cũng không biết tính sao, sau đó tiểu đệ giấu ta dưới gầm giường ta mới thoát chết. Cũng chính từ lúc đó, ta đã luôn quan sát tiểu đệ, đệ ấy khác với những đệ khác của ta, ta muốn bảo vệ đệ ấy.

Nếu hắn mà biết lúc đó tiểu Dương đá hắn vào gầm giường không phải vì cứu hắn, mà vì nhìn hắn bản quá tiểu Dương không muốn thấy nên mới làm vậy, thì không biết hắn còn có thể nói lời này không đây.

- Vậy ý là ngươi muốn bảo vệ đệ ấy ?

- Phải !

- Ngươi nên nhớ, tiểu Dương bị các ngươi gọi là ma vương chuyển thế, đã thế còn đối xử với đệ ấy như vậy, ngươi nghĩ ta có thể tin sao ?

- Tin tưởng ta, ta chắc chắn sẽ không để ai khi dễ đệ ấy.

- Ngươi có gì để ta tin ?

- Mạng sống của ta !

Nàng có chút ngạc nhiên, mặc dù không muốn, nhưng không phải lúc nào nàng cũng là người. Nàng thật hận bản thân mình, lúc nào cũng phải dựa vào người khác để bảo vệ tiểu Dương, đến lúc nào nàng mới có thể trở thành người hoàn toàn đây ? Chắc chắn nàng phải tìm ra , lúc đó nàng sẽ tự mình bảo vệ đệ ấy.

- Được, đến lúc đó không chỉ là cái mạng của ngươi mà còn là của cả cái hoàng cung này, ngươi nên nhớ lấy.

- Ta biết. Vậy tiểu đệ, đệ đến sống cùng ta chứ ?

Tiểu Dương liếc hắn, quay mặt dụi vào ngực nàng.

- Tiểu Dương muốn ở với tỷ.

- Tỷ vẫn ở với đệ mà. - Nàng vỗ vỗ lưng tiểu Dương.

- Tiểu Dương ? - Thái tử thắc mắc

- Bạch Thiên Dương. - Tiểu Dương liếc hắn

- Hà ?

- Tên đệ ấy, Bạch Thiên Dương. - Thiên Thanh Nguyệt nhàn nhạt nói.

- Nhưng...

Đột nhiên một đạo ánh mắt sắc bén bắn về phía hắn khiến hắn rùng mình, làm những lời muốn nói chỉ còn cách nuốt vào bụng. Ánh mắt của Thiên cô nương đáng sợ quá, đừng trách hắn dù sao hắn vẫn chỉ là một đức trẻ thôi nha, hắn mới có 13 14 tuổi chứ mấy, bị đe dọa cũng biết sợ mà.

- Khụ... Người đâu !

- Có thuộc hạ !

Từ ngoài cửa xuất hiện ba bóng dáng cao lớn, cung kính hành lễ.

- Đây là thủ hạ của ta, người bên phải tên Hắc Dạ, ở giữa là Hắc Lang, người còn lại là Hắc Nhạn. Họ sẽ lo mọi việc ở đây, cô nương và tiểu đệ chỉ cần theo ta là được.

- Được.

Sau đó nàng bế tiểu Dương đi theo Hoắc Lăng Thiên về phủ thái tử. Không biết mọi việc có bớt phiền toái hơn không, hay là càng thêm rắc rối đây.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Yên lặng trước cơn bão

Một tháng sau trong ngự thư phòng.

- Thái tử, chuyện này là sao ?

'Bộp', một cuốn sổ con ném trước mặt Hoắc Lăng Thiên. Không chút thay đổi, hắn đáp:

- Nhi thần không hiểu ý phụ hoàng ?

- Ngươi...

Hoắc Long Thần đứng bật dậy, chỉ thẳng tay về phía thái tử.

- Được, ngươi giỏi lắm, vậy để trẫm nói cho ngươi biết ngươi đã làm cái gì. Từ khi nào ngươi có quyền đưa tên yêu nghiệt đó ra khỏi lãnh cung ?

- Khởi bẩm phụ hoàng, đệ ấy không phải yêu nghiệt, đệ ấy là đệ đệ của nhi thần.

Hoắc Lăng Thiên không chút sợ hãi phản bác lại.

- Ngươi, hừ, ra ngoài đi !

Hoàng thượng phát tay áo, hừ, ngang nhiên dám không xem hắn ra gì, nếu không phải tên nhãi này còn giá trị lợi dụng thì Hoắc Long Thần hẳn cũng không cần nhượng bộ như vậy.

Rời khỏi ngự thư phòng, Hoắc Lăng Thiên thở dài một hơi. Hắn biết, phụ hoàng trước nay chỉ xem hắn là một con cờ để lợi dụng, chứ thái tử này cũng vậy, chỉ để che mắt người khác mà thôi.

Xem ra hắn cũng giống tiểu Dương, đều không được người khác quan tâm, à không, tiểu Dương còn có vị Thiên cô nương kia yêu thương, còn hắn, haiz, không nghĩ còn hơn.

Phụ hoàng đã biết tiểu Dương ở cùng hắn, như vậy những ngày tháng yên bình sắp kết thúc rồi đây.

Phủ thái tử

Một hài tử tóc trắng đang ôm một con búp bê cũ ngồi trong đình nghỉ mát khiến các nha hoàn, thị vệ đi qua đều phải bàn tán. Tuy đã ở đây được một tháng, nhưng những lời bàn tán về tiểu Dương lại chẳng giảm đi chút nào, thậm chí có khuynh hướng tăng lên.

"Này, thất hoàng tử lại ôm con búp bê đó ra đình ngồi kia, nhìn đáng sợ quá", "suyt, nói nhỏ thôi, bị nghe thấy bây giờ", "có gì phải sợ chứ, thái tử cho hắn ở đây đã là may mắn lắm rồi, ta không hiểu tại sao thái tử lại cho tên yêu nghiệt này ở đây nữa, lỡ may hắn làm chúng ta liên lụy thì sao ? Hơn nữa ngươi không thấy kì quái sao ? Ôm cái gì không ôm lại suốt ngày ôm con búp bê rách đó, thật đúng là yêu quái..."...

Vô số các lời bàn tán vang lên sau lưng tiểu Dương. Chẳng chút để ý, tiểu Dương nhìn nàng vui vẻ nói :

- Tỷ tỷ, còn mấy ngày nữa là tới ngày trăng tròn rồi, tỷ nhất định phải chơi với đệ đây.

"Ừm, tỷ sẽ chơi với đệ", nàng âm thầm nói trong lòng. Ánh mắt rét lạnh liếc về phía đám nha hoàn đang bàn tán khiến họ đột nhiên cảm thấy rùng mình, vội vàng chạy mất. Đúng là nhất gan.

- Tỷ tỷ, đệ mới may cho tỷ mấy bộ y phục đấy, lát nữa đệ thay cho tỷ nha.

Giọng nói non nớt vang lên khiến Thiên Thanh Nguyệt thu hồi ánh mắt, mặc dù chỉ có nàng biết mình vừa liếc người khác.

Cả tháng nay ngoài việc học mấy cuốn sách nàng đưa cho, việc mà tiểu Dương làm nhiều nhất đó là may y phục cho nàng. Phải công nhận tuy còn nhỏ nhưng tiểu Dương rất khéo tay nha, may y phục rất thành thạo, đủ màu, đủ kiểu làm nàng hết sức ngạc nhiên. Nếu là ở hiện đại, tiểu Dương chắc chắn là một thiên tài.

Tự nhiên bị ôm chặt khiến nàng có chút giật mình, tiểu Dương ôm nàng chạy đến chỗ hồ sen, một tay ôm nàng, một tay chỉ một bông sen trắng.

- Tỷ nhìn kia, là hoa sen trắng, thật đẹp, rất giống tỷ nha !

" Giống tỷ ? " nàng thắc mắc, tiểu Dương nhìn thế nào mà thấy nàng giống bông sen vậy ?

- Nhìn rất thoải mái, rất... nói chung có gì đó rất giống tỳ !

Cái kiểu so sánh gì vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Yên lặng trước cơn bão (tiếp)

- Ha ha, phải nói là tinh khiết, thanh cao thoát tục mới đúng.

Từ phía sau vang lên giọng cười của Hoắc Lăng Thiên, tiểu Dương bĩu môi, tiểu Dương không thích hấn.

- Tiểu Dương, cho dù đệ không thích ta thì cũng đừng thể hiện ra mặt vậy chứ. Không dễ thương gì cả !

Hấn cười, đưa tay muốn xoa đầu tiểu Dương. Nhận ra ý đồ của hấn, tiểu Dương vung tay đẩy tay Hoắc Lăng Thiên ra, nhúu mày nhìn hấn.

- Rồi rồi, ta không xoa đầu đệ nữa, được chưa ?

Hoắc Lăng Thiên thỏa hiệp, haiz, vị đệ đệ này của hấn khó chịu quá đi, đụng chạm tí cũng không được. Đúng là tiểu Dương không giống với mấy đứa hoàng tử công chúa kia, nhưng cũng không cần lạnh lùng đến thế chứ ?

Haiz, chịu thôi, ai bảo hấn thật sự xem tên nhóc này là đệ đệ chứ, chịu thiệt tí cũng được.

- Hôm nay Thiên cô nương cũng không đến sao ?

Hừ, tiểu Dương hừ lạnh, quay đi ngắm hoa không thèm nhìn hấn. Tiểu Dương mới không nói cho hấn biết tí ty lúc nào cũng ở đây đâu.

Thấy thái độ của tiểu Dương, Hoắc Lăng Thiên biết mình lại bị 'bơ' rồi.

Ha ha tiểu Dương của nàng dễ thương quá đi, cũng rất biết giữ bí mật nha. Từ đêm hôm đó tới giờ, tên nhóc này hỏi nàng hoài mà tiểu Dương không hé miệng đến nửa lời.

Đã thế còn nhúu mày, phồng má tức giận mỗi lần tên nhóc đó hỏi về nàng nữa chứ. Ha ha đây có phải là sự chiếm hữu của mấy đứa bé không nhì, dễ thương thật.

- Được rồi, ta không hỏi nữa, ta đưa đệ đến chỗ này.

Nghe thế, tiểu Dương khó hiểu nhìn hấn, từ lúc đến phủ thái tử, tên tự xưng là ca ca này đã lôi kéo tiểu Dương đi khắp phủ không dưới mười lần, còn chỗ nào chưa đi nữa chứ.

Nhận ra thắc mắc của tiểu Dương, Hoắc Lăng Thiên cười nham hiểm.

- Đi, ta đưa đệ ra ngoài chơi. Nhưng trước đó...

Hấn nhìn tiểu Dương từ trên xuống dưới một vòng.

- Chúng ta cần cải trang đã.

Nửa canh giờ sau, cổng sau phủ thái tử.

- Bây giờ còn ai dám nói đệ là tiểu tử nữa chứ, rõ ràng là tiểu muội muội xinh đẹp của ta.

Nhìn tên nào đó đang đắc ý, Thiên Thanh Nguyệt ném cho hấn một ánh mắt xem thường. Tiểu Dương nhà nàng dĩ nhiên là đẹp nhất, cần gì một tên nhãi như hấn đắc ý như vậy.

Nhưng phải công nhận, tiểu Dương mặc y phục của tiểu nữ hài rất dễ thương. Mái tóc trắng được che lại bằng một chiếc khăn hoa trùm đầu. Thân hình nhỏ nhắn khoác vào bộ y phục màu hồng phấn làm nổi bật làn da trắng của tiểu Dương.

Khuôn mặt phấn nộn đáng yêu, đôi môi nhỏ hồng hồng làm cho người khác muốn cắn một cái...Lớn lên chắc chắn là một mỹ nhân.

Giờ nàng mới biết, tiểu Dương nếu là nữ nhĩ chắc chắn sẽ rất đẹp, khụ, là nam nhân cũng sẽ rất soái. Nhưng có vẻ tiểu Dương chưa ý thức được mình

vừa bị biến thành nữ hài tử thì phải. Về mặt không chút thay đổi, tay vẫn ôm chặt nàng.

- Đi thôi, ca ca dẫn muội đi chơi.

Nói xong không đợi tiểu Dương kịp phản ứng liền kéo tiểu Dương chạy về phía ồn ào náo nhiệt của khu chợ.

- Tiểu muội, xem này, đây là kẹo hồ lô, muội ăn thử đi, đây là những hình nộm được nặn bằng bột gạo, đây là cái trống, còn đây là bánh đậu xanh, ca ca rất thích nha, ăn rất ngon, muội ăn đi..

Hoắc Lăng Thiên kéo tiểu Dương khắp các gian hàng, giới thiệu đủ thứ đồ chơi, món ăn...có vẻ thái tử tìm thấy tri kỉ rồi.

Đây là lần đầu tiên Thiên Thanh Nguyệt thấy cuộc sống sinh hoạt ở đây, náo nhiệt thật, tuy các mặt hàng bán chưa phong phú nhưng rất tinh xảo. Xem ra lần này nàng được mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trúng độc (1)

Mặt trời đứng bóng, đến trưa rồi, tuy không chạy theo tiểu Dương và Hoắc Lăng Thiên, nhưng nàng cũng cảm thấy mệt thay tiểu Dương. Tên nhãi đó lấy đâu ra nhiều sức thể nhi ? Hắn không mệt nhưng tiểu Dương của nàng biết mệt, nhìn mồ hôi chảy ướt y phục thì biết tiểu Dương mệt thế nào.

- Tiểu muội muội, đi, ca ca dẫn muội đến chỗ này ăn cơm.

Hoắc Lăng Thiên kéo tay tiểu Dương đi về phía trước. Nhìn người trước mắt, tiểu Dương bấu môi, vùng tay ra, quay người đi về phía bờ hồ. Đến cạnh cây dương liễu bên hồ, tiểu Dương ngồi xuống, nhìn búp bê đang để trước ngực mình.

- Tiểu Dương không thích hắn, tiểu Dương không đi nữa.

Ách, tiểu Dương nhà nàng giận rồi, thật muốn nhìn xem tên nhãi kia làm cách nào đây.

Thấy 'tiểu muội muội' không để ý đến mình, Hoắc Lăng Thiên ôm đầu, hắn lại làm sai cái gì nữa vậy ? Có cần lúc nào cũng lạnh nhạt với hắn như vậy không ?

Nhìn tiểu Dương bấu môi ngồi dưới gốc cây, không biết tại sao trong lòng hắn lại thấy ảm áp, nhất định hắn sẽ bảo vệ người đệ đệ này. Nhưng việc trước tiên là làm cho 'tiểu muội muội' của hắn hết giận đã.

- Bao giờ tỷ mới biến thành người đây, tiểu Dương chỉ muốn tỷ thôi, tiểu Dương không thích mấy người kia.

Tiểu Dương nói thầm trong miệng, tuy người khác không nghe thấy nhưng Thiên Thanh Nguyệt nghe thấy toàn bộ câu nói của tiểu Dương. Nàng thật muốn ôm lấy thân hình bé nhỏ này mà nói "tỷ cũng chỉ cần tiểu Dương thôi".

Bỗng nhiên trước mặt tiểu Dương xuất hiện một con búp bê xinh xắn được làm tinh xảo bằng vải.

- Tiểu Dương, ca sai rồi, ca không nên kéo đệ chạy lung tung như vậy, đừng giận ca ca nha.

Kém theo đó là thanh âm năn nỉ của Hoắc Lăng Thiên.

- Đệ xem nè, ta mua cho đệ đó, con búp bê kia cũ quá rồi, còn rách nữa, ta mua cho đệ con khác đẹp hơn nè, đừng giận nữa nha.

Không chút khách khí, tiểu Dương giật lấy con búp bê trong tay Hoắc Lăng Thiên vứt ngay xuống hồ. Sau đó tức giận đứng dậy phui áo bỏ đi.

Đáng ghét, dám nói tỷ là búp bê rách, tiểu Dương ghét hắn, suốt đời ghét hắn. Nhìn bộ dáng sinh khí của tiểu Dương, nàng vừa vui vừa cảm động, tiểu Dương không vì nàng cũ kỹ rách rưới mà bỏ nàng, làm nàng thấy tâm mình thật ấm.

Hắn lại làm gì sai nữa vậy ? Chỉ là một con búp bê thôi mà, có cần tức giận đến vậy không ?

- Tiểu Dương, ca ca xin lỗi, ca ca sai rồi, ca ca dẫn đệ đi ăn trưa tạ lỗi nha, đừng tức giận nữa được không ?

Hoắc Lăng Thiên đuổi theo tiểu Dương, nhìn hình ảnh này có ai lại nghĩ hắn là thái tử của một quốc gia chứ, nhìn giống ca ca đang xin muội muội tha lỗi hơn.

- Đại ca, có tiểu muội muội xinh đẹp kia !

Bỗng nhiên phía trước tiểu Dương vang lên thanh âm của một hài tử làm Hoắc Lăng Thiên và nàng chú ý. Phía trước là một đám người, trong đó nổi bật là nam hài khoảng 15 16 tuổi, thân hình cao gầy, hai mắt xé, nhìn đủ biết không phải người đáng hoàng. Và một nam hài 13 14 tuổi, ngoài thân hình mập mạp ra thì ngũ quan cũng thuộc dạng đó, còn mấy người cao lớn phía sau có lẽ là tùy tùng đi theo.

Hoắc Lăng Thiên thấy bọn chúng thì nhủ mày, đây chẳng phải là con của hộ bộ thượng thư sao ? Không phải đang bị cầm tù do vụ đánh nhau lần trước sao ? Tại sao mấy tên này lại ở đây ?

Không chút chần chờ, Hoắc Lăng Thiên đứng chắn trước mặt tiểu Dương, hần biết gặp mấy tên này ở đây chẳng phải chuyện tốt gì, nhất là nếu để lộ thân phận. Đặc biệt là sẽ không để cho bọn chúng làm gì tiểu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trúng độc (2)

- Tiểu tử, muội muội ngươi thật dễ thương nha.

Tên nhãi được gọi là đại ca tiến lên đẩy Hoắc Lăng Thiên ra, đứng trước mặt tiểu Dương nói. Đưa tay muốn chạm mặt tiểu Dương.

- Tiểu muội muội đi chơi với huynh đi, huynh mua kẹo cho muội.

Tiểu Dương gạt tay hần ra, Hoắc Lăng Thiên lần nữa đứng chắn trước mặt tiểu Dương, nghiêm nghị nói :

- Trần công tử, ngươi nên biết chừng mực.

- Trần Khôn ta thích tiểu muội muội của ngươi, đó là may mắn của cả nhà ngươi, còn dám nói ta có chừng mực, ngươi biết ta là ai sao ?

Từ trước tới giờ chưa có ai dám gạt tay hần, vậy mà bây giờ lại bị tiểu nữ hài này gạt tay hần, còn thêm tên nhãi này nữa. Đúng là muốn chết.

- Người đâu, ta thích tiểu muội muội này, mau bắt đem về phủ cho ta. ai cản đánh chết hần.

Đám thuộc hạ được lệnh liền xông lên, nhìn thấy cảnh này, Hoắc Lăng Thiên cười lạnh. Sống trong cung từ nhỏ còn gì mà hần chưa gặp qua, một người như hần ra ngoài mà không có ám vệ sao ? Nực cười.

- Hắc Dạ !

Chỉ thấy một bóng đen xuất hiện, di chuyển giữa đám người, sau đó bọn chúng gục xuống, kêu la thảm thiết. Thấy vậy, hai huynh đệ Trần Khôn tái mặt.

- Ngươi...ngươi...cha ta là hộ bộ thượng thư, sao ngươi dám..

- Và miệng !

'Bốp, bốp, bốp', những tiếng tát tay vang lên làm người đi đường cũng phải rùng mình, nhiều hơn là vui sướng khi người gặp họa.

Phải biết, hai huynh đệ nhà này tuy còn nhỏ nhưng không việc trái luân thường đạo lý nào là không làm, thêm cha chúng làm quan triều đình nên không ai dám phản kháng. Bây giờ nhìn thấy có người ra tay đánh chúng, người dân cũng được vui sướng phần nào.

- Việc còn lại ngươi xử lý đi. Tiểu Dương đi, ca ca dẫn muội đi ăn cơm.

Nói xong dẫn tiểu Dương đi, để lại tàn cục cho thuộc hạ.

Nhìn cử chỉ vừa rồi của Hoắc Lăng Thiên, Thiên Thanh Nguyệt bất giác cười mím "che giấu tốt lắm, lớn lên chắc chắn là một con cáo già".

Nhìn Hoắc Lăng Thiên đang đi phía trước, tiểu Dương tay ôm chặt búp bê, ánh mắt lóe lên, môi hơi mím lại, nụ cười mím xuất hiện rồi biến mất nhanh chóng. Tất cả đều được thu vào mắt nàng, mong rằng tên nhóc này không làm nàng thất vọng.

Ăn trưa xong, Hoắc Lăng Thiên lại dẫn tiểu Dương chạy hết chỗ này đến chỗ kia, tới tận chiều tối mới chịu về phủ.

Tắm rửa, thay y phục xong là tới giờ ăn tối. Có vẻ tiểu Dương chịu mở lòng mình với Hoắc Lăng Thiên rồi, không còn đem bỏ thức ăn hần gấp cho nữa. Không khí dễ chịu ấm cúng này làm nàng bất giác mím cười, rất tiếc là không ai có thể nhìn thấy nụ cười này.

Như cảm nhận nàng vui, tiểu Dương cúi xuống nhìn búp bê đang để trước ngực, áp sát mặt vào mặt búp bê rồi cười, nhỏ giọng nói:

- Hôm nay tiểu Dương vui lắm.

- Tiểu Dương, đệ...đệ...khụ khụ...vừa cười đúng không ?

Hoắc Lăng Thiên ngạc nhiên, quên luôn là mình đang nhai thức ăn. Bất ngờ, không, là quá thần kỳ, tiểu Dương vừa cười, đệ ấy cười, phải biết từ lúc hai huynh đệ hân gặp nhau thì tiểu Dương chưa bao giờ cười nha, vậy mà hân vừa thấy gì, tiểu đệ đệ của hân cười. Nụ cười thật đẹp, như hoa sen trắng trong hồ vậy, thanh khiết thoát tục như thần tiên vậy, thật quá kỳ diệu.

Nghe hân nói, tiểu Dương im bất, không cười nữa, chăm chú ăn cơm.

- Này, cười lại đi. tiểu Dương, cười lại đi mà.

Mặc kệ hân năn nỉ, tiểu Dương chỉ chăm chú ăn cơm.

Từ ngoài truyền đến tiếng bước chân, Hoắc Lăng Thiên dừng đĩa nhìn ra ngoài. Quân gia chạy vào, báo :

- Bẩm thái tử, có Lưu công công đến, cùng với...

- Có gì nói đi !

- Có...

Quân gia chưa nói hết đã bị ngắt lời, từ ngoài vọng vào thanh âm bất nam bất nữ, sau đó là xuất hiện bóng dáng của một người mặc y phục thái giám và một đám thị vệ, đồng loạt hành lễ.

- Tham kiến thái tử !

- Miễn lễ, không biết Lưu công công đến đây có chuyện gì ?

- Bẩm thái tử, lão nô đến để truyền thánh chỉ, xin thái tử tiếp chỉ.

'Thánh chỉ', Hoắc Lăng Thiên nhú mày, hân có dự cảm không tốt. Sau đó, mọi người quỳ xuống nghe thánh chỉ, còn tiểu Dương thì đứng đó, mặt không biểu cảm.

Thấy vậy, Lưu công công nhú mày, định quát lớn thì Hoắc Lăng Thiên ngăn lại.

- Công công cứ truyền chỉ đi.

- Nhưng...

Hoắc Lăng Thiên ném cái nhìn sắc bén về phía Lưu công công khiến hân chỉ có thể nuốt lại những gì mình định nói.

- Phụng tiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Thái tử Hoắc Lăng Thiên thân mang trọng bệnh, lâm trầm lo lắng, nay trẫm truyền thái tử đến Phong thành phía nam dưỡng bệnh. Còn về thất hoàng tử thân mang trọng bệnh, nay trẫm vì tình thương mà phong làm Bạch vương, ban phủ tại Bắc thành, lệnh thất hoàng tử lập tức đến đó dưỡng bệnh. Khâm thủ.

Dứt lời, Hoắc Lăng Thiên như sét đánh bên tai, phụ hoàng đây là muốn giam hân sao ? Còn lấy cái cớ thân mang trọng bệnh, ha ha, cuối ta cũng chỉ là một con cờ mà thôi. Còn tiểu Dương, hoàng thượng thật sự muốn giết đệ ấy đến vậy sao ? Bắc thành, đó chẳng phải là nơi lưu đày của phạm nhân, quanh năm dịch bệnh hay sao ?

'Phụt', bỗng nhiên Hoắc Lăng Thiên và tiểu Dương ói ra một ngụm máu khiến mọi người hoảng sợ. Lưu công công hoảng loạn ra lệnh cho đám thị vệ.

- Người đâu, thái tử và hoàng tử phát bệnh, mau làm theo những gì thánh chỉ đã nói.

- Tuân lệnh !

Hoắc Lăng Thiên cười tự giễu, hân cẩn thận mấy năm nay vậy mà cuối cùng vẫn trúng chiêu, lại còn hại cả tiểu Dương nữa, tiểu Dương, ca ca xin lỗi đệ, nhất định đệ phải sống, ca ca nhất định cứu đệ.

Thấy tiểu Dương hôn mê, Thiên Thanh Nguyệt không ngừng gào thét "tiểu Dương, tiểu Dương". Bọn chúng, nàng nhất định bắt bọn chúng trả giá gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vực thẳm

Hai ngày rồi, tiểu Dương đã hôn mê hai ngày nay, vậy mà bọn chúng không thèm để ý vẫn tiếp tục chạy tới Bắc thành.

' Chết tiệt ' sao nàng lại vô dụng như vậy, ngay cả cho đệ ấy uống chút nước cũng không thể. Tại sao ?

Tại sao nàng phải sống dưới thân của một con búp bê chứ, nàng không cam tâm, rõ ràng nàng có thể cứu tiểu Dương, trừng trị bọn súc sinh đó, cho tiểu Dương những thứ tốt nhất...

Vậy mà, vậy mà từ lúc tiểu Dương sinh ra tới giờ nàng chẳng làm được gì cả, nàng không thể bảo vệ đệ ấy, cũng không chơi đùa được với đệ ấy. Lúc nào cũng chỉ có thể nhìn người khác khi dễ đệ ấy.

Nàng thật vô dụng, ông trời đã cho Thiên Thanh Nguyệt nàng sống lại, tại sao không trừng phạt mình nàng thôi, còn kéo tiểu Dương vô làm gì ?

Tiểu Dương không đáng bị như vậy, tiểu Dương xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn.

Ánh hoành hôn len qua khe cửa của chiếc xe ngựa, thấp lên ánh sáng mờ mờ trong xe. Một hải tử nằm im như ngủ say, hai tay ôm lấy một con búp bê cũ đang khóc.

Từng giọt, từng giọt nước mắt từ hai hạt đậu đen chảy xuống, thấm vào áo hải tử.

" Nếu có thể, ta hy vọng người đang hôn mê là ta, người chịu đau đớn là ta "

' Két ' bỗng nhiên xe ngựa dừng lại, từ ngoài vọng vào những tiếng hô.

- Sơn tặc, mau chạy.

Kéo theo đó là những tiếng ồn đánh giết. Xe ngựa chuyển động mạnh, sau đó lắc lư dữ dội. Xe đang chạy.

- Đuổi theo.

Tiếng hô lớn vang lên, xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh.

' Á ', tiếng phu xe vang lên sau đó bật. Xe ngựa vẫn chạy, nàng nghe thấy tiếng nói từ xa.

- Đừng đuổi nữa, phía đó là vực thẳm, bọn chúng không sống nổi đâu.

' Khốn kiếp ' bọn chúng muốn giết tiểu Dương. Xe lắc mạnh. ' Àm ' bánh xe trượt khỏi vách đá lao xuống vực.

Không gì che chắn, tiểu Dương lao thẳng khỏi xe. Thiên Thanh Nguyệt thấy nàng và tiểu Dương đang rơi xuống một vực thẳm tối đen không thấy đáy.

' Chết tiệt ' nàng không thể để tiểu Dương chết được. Nàng cảm nhận được, ánh sáng trắng từ con búp bê lớn dần.

Thiên Thanh Nguyệt ôm lấy tiểu Dương, cố gắng bám vào vách đá. ' Trơn quá ', trượt tay, nàng vội lấy thân che chắn cho tiểu Dương rồi lao thẳng xuống vực.

' Ưm ' nàng và tiểu Dương rơi thẳng xuống nước. Nhanh chóng ngoi lên mặt nước lên bờ. Nàng kiểm tra thấy thân thể tiểu Dương không bị gì mới thở dài một hơi.

Nhưng chưa thể yên tâm, thân thể tiểu Dương lạnh quá, còn bị hạ độc nữa, nàng phải mai chóng tìm thuốc giải.

Bắt mắt xem loại độc tiểu Dương trúng, thật may không phải loại kịch độc, chỉ cần một ít thảo dược đơn giản là có thể giải được.

Ôm tiểu Dương tiến vào rừng sâu, không ngờ dưới đáy vực là cả khu rừng như vậy.

Nhanh chóng tìm được thảo dược nàng cần, nhai nát rồi mớm cho tiểu Dương. Bây giờ thì yên tâm rồi.

May mắn, Thiên Thanh Nguyệt tìm được một hang động bị bỏ hoang gần cái hồ nàng rơi xuống. Kiểm chút củi rồi nhóm lửa, đêm nay nàng và tiểu Dương phải ở đây rồi.

Ôm tiểu Dương ngồi bên đống lửa sưởi ấm, trời sáng nàng không thể thành người, phải làm sao đây ?

' Ưm ', cảm thấy tiểu Dương trong lòng mình tỉnh lại. Thiên Thanh Nguyệt lấy chút nước đưa đến môi tiểu Dương.

- Tiểu Dương, uống chút nước đi.

Nghe lời tiểu Dương mở miệng uống nước, hai mắt đang nhắm từ từ mở ra.

- Tỷ tỷ ?

- Tỷ đây !

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ba năm dưới vực (1)

- Tỷ tỷ ?

- Tỷ đây, đệ thấy thế nào rồi ?

Tiểu Dương dụi dụi mặt vào ngực nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng.

- Hơi mệt ạ !

- Vậy đệ nằm nghỉ đi...

- Không muốn, tiểu Dương ngủ sẽ không thấy tỷ, tiểu Dương khỏe rồi, tiểu Dương không nghỉ nữa.

Nàng xoa đầu tiểu Dương, cười dịu dàng :

- Được rồi, vậy đệ nghe tỷ nói được chứ ?

- Dạ !

- Đệ có nhớ tại sao đệ ngất không ?

- Đệ chỉ nhớ, đệ thấy khó chịu, sau đó muốn ói, rồi không biết gì nữa. Tỷ tỷ, đây là đâu vậy ?

Tiểu Dương nhìn xung quanh, thắc mắc hỏi.

- Trong hang động, đệ và tỷ bị rơi xuống vực, tỷ tìm thấy chỗ này có thể ở nên đưa đệ tới đây.

- Sao tỷ và đệ lại rơi xuống vực ? - Tiểu Dương không hiểu hỏi.

Nhìn tiểu Dương như vậy, nàng thấy trong lòng xót quá, tiểu Dương của nàng, ngây thơ như vậy, vậy mà bọn chúng dám... Ôm chặt lấy tiểu Dương vào ngực, không để cho tiểu Dương thấy nước mắt của nàng.

- Tiểu Dương, đệ đừng hỏi, được không ? Khi đệ lớn hơn tỷ sẽ nói, cho nên đừng hỏi, được chứ ?

- Tỷ, tỷ khóc sao ? Tỷ tỷ ?

Tiểu Dương vùng ra khỏi vòng ôm của nàng, nhìn Thiên Thanh Nguyệt rơi lệ, tiểu Dương bỗng khóc theo.

- Tỷ tỷ đừng khóc, tiểu Dương không hỏi, tiểu Dương không hỏi đâu, tỷ đừng khóc, tỷ tỷ, tỷ đừng khóc nữa mà.

Nàng không kiềm được, có cố gắng cỡ nào nước mắt vẫn rơi, nàng ôm lấy tiểu Dương. Nhìn tiểu Dương khóc theo mà tim nàng như bị xé rách vậy, đau quá, thật sự đau quá.

- Tỷ tỷ !?

Tiểu Dương cũng ôm lấy nàng, tiểu Dương không thích tỷ khóc, tỷ khóc tiểu Dương buồn lắm, tiểu Dương khó chịu lắm, tỷ đừng khóc nữa.

Cần môi, nuốt nước mắt vào trong, nàng phải bình tĩnh, không thể yếu đuối được, như vậy sẽ không giúp được cho tiểu Dương, nàng phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

- Tỷ không khóc, tiểu Dương, đệ cũng đừng khóc nữa.

- Dạ !

Lau nước mắt cho tiểu Dương, nàng ôm lấy một củ khoai đã nướng chín, bóc vỏ, dút cho tiểu Dương, nàng nói:

- Tiểu Dương, tiểu Dương mấy cuốn sách tỷ cho đệ, đệ học hết chưa ?

Như nhớ ra cái gì, tiểu Dương sờ vào áo. Nàng xoa đầu tiểu Dương.

- Tỷ đang phơi khô mấy cuốn sách, không bị mất đâu.

- Đệ chưa học hết.

- Ừm, vậy đệ tiếp tục học những gì trong đó viết. Còn nữa, có lẽ từ giờ chúng ta sẽ phải sống ở đây nên đệ phải học cách tự bảo vệ mình.

Sau đó, nàng dặn những điều cần thiết cho tiểu Dương và cách áp dụng những gì nàng đã ghi vào sách, hy vọng tiểu Dương sẽ bảo vệ được mình khi nàng không ở cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ba năm dưới vực (2)

Bình minh sắp đến, Thiên Thanh Nguyệt biết thời gian của nàng sắp hết, nhìn tiểu Dương không biết đã thiết đi lúc nào trong lòng, nàng cười mỉm dịu dàng. Hôn lên trán tiểu Dương, nàng thì thầm.

- Tiểu Dương, tỷ luôn ở bên đệ.

Ánh dương lan tỏa, quanh thân Thiên Thanh Nguyệt sáng lên, nàng lại trở thành búp bê.

Ngủ một giấc đến trưa tiểu Dương mới thức dậy, nhìn búp bê trước ngực mình, hai tay tiểu Dương ôm chặt búp bê, dụi dụi mặt vào nàng.

- Tỷ, tiểu Dương không để tỷ khóc nữa đâu.

Nhớ lại hình ảnh nàng khóc tối qua, tiểu Dương thấy sống mũi mình cay cay, không được, tiểu Dương không được khóc, tiểu Dương phải bảo vệ tỷ.

Nghe thấy lời nói của tiểu Dương, Thiên Thanh Nguyệt rất muốn xoa đầu và ôm chăm lấy tiểu Dương, nhưng rất tiếc nàng không làm được.

Đỡ búp bê trước ngực, tiểu Dương đứng dậy nhìn xung quanh một vòng. Thấy có thức ăn và nước uống để sẵn nơi đó, tiểu Dương đi đến, uống một ngụm nước rồi lấy khoai được nướng chín và bóc sẵn để trên lá chuối lên ăn.

Ăn xong, tiểu Dương đứng dậy đi ra ngoài hang động. Vừa bước ra, đập vào mắt đó là màu xanh che phủ chung quanh, có vẻ hang động này được tìm thấy giữa rừng.

Nhìn xung quanh, toàn cây là cây, làm sao biết đâu là đâu đây. Lấy lại bình tĩnh, tiểu Dương bắt đầu vron vai, hít thở, làm những động tác khởi động cơ bản rồi phức tạp dần.

Nếu có người hiện đại ở đây chắc chắn họ sẽ nhận ra những gì tiểu Dương đang làm là những động tác khởi động trước khi tập luyện.

Tiếp đó, tiểu Dương tập những bài quyền cơ bản, kết hợp với phương pháp tu luyện nội lực mà nàng đưa.

Từ lúc mới tập tới giờ, tiểu Dương tiến bộ rất nhanh, đặc biệt là về nội lực.

' Sột soạt ' bỗng từ phía sau tiểu Dương xuất hiện một con bạch hổ.

Con hổ như bị đói, nó nhìn tiểu Dương bằng cặp mắt thêm khát con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ba năm dưới vực (3)

Con hổ như thấy miếng mồi ngon, hai mắt nó đỏ lên, tiếng 'gừm gừm' của nó như xác định con mồi. Nó khom người xuống thủ thế chuẩn bị lao về phía tiểu Dương.

Nhìn con hổ to gấp đôi mình trước mặt, tiểu Dương cảm thấy run sợ. "Không được hoảng sợ, tiểu Dương đã hứa rồi, tiểu Dương phải mạnh hơn để bảo vệ tỷ, cho nên, tiểu Dương không được sợ."

Hít một hơi thật sâu, tiểu Dương lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào con hổ, nhớ lại những gì đã học. Tiểu Dương lấy ra thanh đoản kiếm mà nàng đưa tới qua, thủ thế chuẩn bị chờ con hổ tấn công.

Lúc này Thiên Thanh Nguyệt như bị ghen thờ vậy. Nàng rất muốn tiểu Dương chạy đi, nhưng với khoảng cách gần như vậy, nếu tiểu Dương bỏ chạy chắc chắn sẽ bị con hổ tấn công.

Ngay lập tức, con hổ gầm lên 'GRAO', nó lao như bay về phía tiểu Dương. Cùng lúc, tiểu Dương nhanh chóng di chuyển tránh đòn tấn công.

"Roẹt", móng vuốt con hổ cào trúng trước ngực áo tiểu Dương. Cái đuôi nó quất ngay người tiểu Dương làm tiểu Dương văng vào thân cây.

"Tiểu Dương", nàng hoảng sợ hét lên, bỗng nhiên có một lực mạnh đè lên nàng. Hóa ra khi này con hổ cào trúng áo làm búp bê rơi ra ngoài.

"Phụt", tiểu Dương phun ra một ngụm máu, gắng gượng đứng lên. Đập vào mắt là hình ảnh con hổ đang dẫm lên nàng, tiểu Dương hoảng hốt. Cảm nhận được sự hoảng hốt của tiểu Dương, con hổ vờn móng vuốt chuẩn bị tấn công lần nữa, những móng vuốt cắm thẳng vào người búp bê.

Cảm thấy có thứ vướng vào móng vuốt của mình, con hổ vùng mạnh móng vuốt làm búp bê bay ra khỏi móng vuốt của nó rơi thẳng xuống đất.

- Khốn kiếp, sao nguoi dám, sao nguoi dám đụng đến tỷ ấy !?

Bỗng nhiên quanh thân tiểu Dương toát ra hàn khí lạnh như băng, đôi mắt tràn ngập sát khí nhìn thẳng vào con hổ khiến nó e ngại lui về sau.

Không chút sợ hãi, tiểu Dương lao thẳng về phía con hổ, vùng móng vuốt, con hổ cũng tấn công. Móng vuốt của nó cào thẳng vào tiểu Dương, nhanh như chớp, tiểu Dương dùng đoản kiếm đâm thẳng vào lớp da dưới móng vuốt của nó rồi kéo một đường dài.

"GRAO" con hổ đau đớn kêu lên, không dừng lại, tiểu Dương như một người điên xông đến, tuy bị thương nhưng con hổ cũng không chịu thua, nó vùng móng vuốt trúng ngay tay tiểu Dương.

Như không cảm thấy đau đớn, tiểu Dương cứ thế lao đến đâm dao vào ngay mắt nó, "grao" con hổ đau đớn gào lên, tiểu Dương tiếp tục đâm vào người nó. Nó cố vùng dậy, hất tiểu Dương ra xa nó, rồi bỏ chạy. Nhưng vừa quay đầu, tiểu Dương nhảy lên lưng nó đâm liên hồi.

Bộ lông trắng của con hổ bây giờ đã nhuộm đầy máu, đau đớn liên tiếp kéo đến khiến con hổ không chịu nổi mà gục xuống. Có lẽ chính nó cũng không ngờ có ngày nó lại bị giết chết bởi một đứa bé.

"Tiểu Dương", nàng thì thầm, nhìn hình ảnh điên cuồng của tiểu Dương, tim nàng đau quá, nàng nghe thấy, nàng nghe thấy tiếng tiểu Dương không ngừng lặp lại "không được đụng đến tỷ tỷ, ta giết nguoi, ta giết nguoi".

Vì nàng sao ? Vì nàng mà một đứa bé như tiểu Dương trở nên như vậy sao ?

Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình được nâng lên, nàng thấy tiểu Dương nhìn nàng, không còn sát khí nữa mà thay vào đó là ánh mắt hoảng sợ.

"Tách tách" nước mắt tiểu Dương rơi xuống mặt búp bê, như mũi dao đâm vào lòng nàng.

- Tỷ...tỷ...Oa oa oa...

Không nói được gì nữa, tiểu Dương lớn tiếng khóc lên. Ôm nàng vào ngực, tiểu Dương khóc, khóc rất lâu, rất lâu. Nhìn và nghe tiểu Dương khóc, lòng nàng đau quá, nàng muốn ôm lấy tiểu Dương, vỗ về tiểu Dương, vậy mà..." Tiểu Dương, tỷ xin lỗi"

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ba năm dưới vực (4)

Khóc rất lâu, sau đó, tiểu Dương lau nước mắt, đứng dậy, nhìn thẳng vào nàng.

- Đệ sẽ không để ai đụng đến tỷ nữa, nhất định!

Sau đó tiểu Dương cất nàng vào áo làm nàng không thấy gì cả. Nhưng mà, ánh mắt ấy...Tiểu Dương, đệ thay đổi!?

Không còn sự gầy gò hay cổ ra về bình tĩnh như trước đây nữa, ánh mắt tiểu Dương bây giờ giống hệt nàng lúc đó. "Tiểu Dương, đây là lựa chọn của đệ sao ?"

Không chút biểu cảm nhìn xác con hổ dưới chân mình, tiểu Dương lấy dao cắt một phần thịt rồi bỏ đi. Trở lại hang động, tiểu Dương xé một miếng vải ở tay áo của mình ra, dùng thanh đoản kiếm được rửa sạch cắt miếng vải thành từng sợi dây nhỏ. Sau đó tiểu Dương lấy nàng ra, nhìn những vết rách trên người búp bê, đôi mắt tiểu Dương hiện lên sự đau lòng.

Luồn những sợi dây qua vết rách rồi vá nó lại, sau đó tiểu Dương mới lấy thảo dược được nàng chuẩn bị sẵn, nghiền nát rồi đặt vào vết thương, băng lại.

Qua mấy ngày, thấy thức ăn và nước gần hết, tiểu Dương quyết định ra ngoài kiếm thức ăn. Để tránh việc như mấy ngày trước, tiểu Dương chỉ đào những củ khoai ngay ngoài hang động rồi đi lấy chút nước ngay cái hồ gần đó rồi trở về.

Thời gian cứ trôi qua, hôm nay là ngày trăng tròn, tối nay Thiên Thanh Nguyệt có thể ôm tiểu Dương rồi. Như mọi ngày, hôm nay tiểu Dương cũng ra ngoài tìm thức ăn, nhưng có vẻ những gì có thể ăn được chung quanh đây đều bị đào lên hết rồi.

Cho nên hôm nay tiểu Dương quyết định đi xa hơn. Giờ mới nhớ ra, từ khi sống dưới hình dáng con búp bê, nàng hoàn toàn không thấy đói hay cảm thấy đau đớn. Đây là do nàng là búp bê sao ?

Tiểu Dương mà biết nàng không cần ăn thế nào cũng thất vọng cho xem, vì hôm nay tiểu Dương đi xa hơn để tìm thêm thức ăn cho nàng mà.

Đi gần đến chân núi, quả nhiên là tìm được thức ăn. Tiểu Dương nhanh chóng hái trái cây và đào khoai, nhân tiện hái thảo dược. Tối chiều đã được đây không còn chỗ để cắm nữa.

"Hú hú hú" từ trên núi vọng xuống tiếng sói hú. Bỏ những thứ đang cầm xuống, rút đoản kiếm bên hông ra, hàn khí bắt đầu lan tỏa khắp người tiểu Dương.

Từ bốn phía truyền đến tiếng "sột soạt", tiếp đó là tiếng gừ gừ. Rồi xuất hiện xung quanh tiểu Dương là một bầy sói.

"Hú hú hú" bọn chúng đồng loạt hú lên, mắt tiểu Dương ánh lên tia sát khí. Rồi đồng loạt bọn chúng xông lên, tiểu Dương đứng đó bất động. Mấy ngày nay tiểu Dương đã quen với việc bị thú dữ tấn công nên không còn hoảng sợ khi thấy chúng nữa.

Áp dụng những gì đã học với nội lực của mình, tiểu Dương nhanh chóng tránh được những đòn tấn công của chúng. Nhanh như chớp, tiểu Dương dùng đoản kiếm đâm vào mắt, cổ và tim của bọn chúng.

Nhìn đáng vẻ điên cuồng, khát máu này của tiểu Dương, ai có thể nghĩ tiểu Dương cũng chỉ là một hài tử 4 5 tuổi chứ. Mùi máu tanh nồng đậm tỏa ra, dưới đất là xác của bầy sói, máu chảy lênh láng. Đứng giữa bọn chúng là một hài tử người nhuộm đầy máu đang nở nụ cười.

Mặt trời lạnh, ánh trăng xuất hiện, hình ảnh mà nàng nhìn thấy lúc này làm nàng nhớ lại bản thân trước đây, chỉ khác, đứa trẻ đó là tiểu Dương.

Ôm lấy tiểu Dương, nàng nhẹ giọng:

- Về thôi, tiểu Dương !

- Dạ, tỷ tỷ.

Không còn vẻ khát máu như vừa nãy, tiểu Dương bây giờ như con mèo nhỏ nép vào lòng nàng. Bế tiểu Dương rời khỏi nơi đó, ánh mắt nàng liếc nhìn đôi mắt màu lục trong bóng tối.

Về đến hang động, tắm rửa cho tiểu Dương xong, rồi nướng khoai, sau đó nàng ôm tiểu Dương ngồi trong lòng nàng. Thật may khi rơi xuống đây, y phục của tiểu Dương và của tên phu xe cũng rơi theo, nếu không nàng thật không biết lấy đâu ra y phục để thay cho tiểu Dương.

- Tỷ, tỷ làm gì vậy ?

Nhìn nàng đang dùng đoản kiếm khắc cái gì đó lên chiếc vòng vừa làm bằng răng nanh con hổ đột trước, tiểu Dương thắc mắc.

- Xong rồi, tặng đệ, chúc mừng sinh nhật đệ, tiểu Dương.

- Sinh nhật ?

- Là ngày đệ sinh ra trên đời này.

- Thật sao, vậy là hôm nay hả tỷ ?

- Không phải, đã trễ mấy ngày rồi, lúc đó tỷ vẫn là búp bê nên không tặng quà cho đệ được, nên bây giờ tỷ tặng đệ đây. Đệ không buồn chứ !?

- Không ạ! Đệ chỉ cần tỷ thôi.

- Vậy đệ có thích cái này không ?
- Là của tỷ đệ đều thích !
- Đệ thật là, để tỷ đeo cho đệ. - Nàng cười nói.
- Tỷ khắc gì lên đó vậy ?
- Đệ nhìn, đây là tên đệ "Bạch Thiên Dương".
- Không có tên tỷ sao ? Đệ muốn khắc tên tỷ lên nữa !
- Hi, được rồi, để tỷ khắc thêm.

Nàng cầm đoản kiếm khắc tên mình lên.

- Xong rồi, tên tỷ đây "Thiên Thanh Nguyệt" ngay cạnh tên đệ đấy.
- Tỷ đeo cho đệ đi.
- Ừ !

Nàng đeo chiếc vòng lên cổ tiểu Dương, đây cũng là thứ mà tiểu Dương trân trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ba năm dưới vực (5)

Đã được nửa năm kể từ khi Thiên Thanh Nguyệt và tiểu Dương ở đây. Bây giờ tiểu Dương hoàn toàn quen thuộc với cách sống trong rừng cũng như tự bảo vệ mình.

Tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng tiểu Dương đã có không còn vẻ ngây ngô của một đứa trẻ nữa. Trừ những lúc ở riêng với nàng tiểu Dương còn biểu lộ tính tình trẻ con ra, thì hầu như quanh thân lúc nào cũng tỏa ra hàn khí, khuôn mặt lạnh băng không chút biểu cảm.

Nhìn tiểu Dương như vậy, lòng nàng đau lắm, nhưng một con búp bê thì có thể làm được gì ? Nàng chỉ có thể ở bên cạnh đệ ấy, cho đệ ấy một chỗ dựa, một nơi có thể giúp đệ ấy về lại là chính bản thân mình. Như vậy có đủ không ? Nàng không biết, nàng muốn làm nhiều hơn, nhưng mà, lại chỉ có thể làm được bao nhiêu đó thôi.

Cười tự giễu bản thân, khiến tiểu Dương trở thành như vậy, nàng cũng có phần trong đó mà, không phải sao ?

"Gừ", phía trước có tiếng gầm gừ làm tiểu Dương chú ý, rút đoản kiếm bên hông ra, tiểu Dương tiến về phía lùm cây.

"Gừ gừ" tiếng gừ ngày một yếu, có vẻ là một con thú đang bị thương. Vạch đám lá cây ra, phía bên kia lùm cây là một con sư tử màu đen to gấp đôi tiểu Dương đang nằm gục một chỗ. Xung quanh là đàn sói đang vây quanh.

Có vẻ động vật ở đây bị đột biến gen hay sao ấy, con nào con nấy đều to quá mức bình thường. Mà ở trong rừng này cũng có sư tử sao ? Nửa năm sống trong đây, nàng và tiểu Dương chưa từng gặp sư tử mà chỉ toàn thấy sói, hổ với rắn là nhiều. Mà bây giờ xuất hiện một con sư tử, thật lạ nha.

Nhìn con sư tử kia có vẻ như đang bị thương, còn đàn sói đang trực chờ tấn công. Bỗng nhiên, con sư tử nhìn về phía nàng và tiểu Dương.

Là nó, ánh mắt màu lục đó. Đó là ánh mắt luôn quan sát nàng và tiểu Dương, không thể nào nhầm được, nhưng tại sao ?

Thấy sư tử mấy cảnh giác, đàn sói đồng loạt xông lên. "Grao" bị cắn trúng, sư tử kêu lên, ngay lập tức nó phản đòn, vung móng vuốt đánh về phía con sói.

Nàng cảm nhận được, cơ thể tiểu Dương đang run lên, sát khí tỏa ra. Nhanh như chớp tiểu Dương lao về phía bọn chúng, những con sói nhận ra sự có mặt của tiểu Dương, ba con trong số chúng tách ra lao về phía tiểu Dương.

"Oảng", nhanh chóng giết chết ba con sói, tiểu Dương tiến thẳng, xông vào trận đánh của bọn chúng. Từng con, từng con một đều bị hạ dưới tay tiểu Dương, cho đến con cuối cùng mới dừng tay.

Nhìn con sư tử đen nằm dưới đất, tiểu Dương nói thầm.

- Tỳ, nó giống đệ!

"Tỳ hiểu", nó giống tiểu Dương, không, tiểu Dương còn có nàng, nhưng nó chỉ có một mình, phải đối đầu với tất cả, cô độc, cũng giống nàng trước đây. Nàng hiểu tại sao tiểu Dương làm vậy.

Con sư tử nhìn tiểu Dương bằng ánh mắt dè phòng, tiểu Dương lạnh nhạt nhìn thẳng vào mắt nó, như bị áp đảo về khí thế, nó rũ rứt cúi đầu xuống. Thấy vậy, tiểu Dương tiến lại gần nó, lấy ra ít thảo dược vừa hái lúc nãy, nhai nát đắp vào vết thương cho nó. Rồi xé miếng vải ngay vạt áo mình băng lại cho nó. Xong xuôi liền đứng dậy bỏ đi, nhìn tiểu Dương đi phía trước, con sư tử gắng gượng đứng dậy, chậm chạp bước từng bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ba năm dưới vực (6)

Trở về hang động, ngay khi con sư tử định đi theo vào trong, tiểu Dương liền quăng cho nó ánh mắt sắc lạnh. Con sư tử rùng mình, khựng lại, nó quay đầu nằm xuống cạnh cửa hang, nhìn tiểu Dương lạnh lùng quay lưng đi, con sư tử nhắm mắt gục đầu xuống. Có vẻ chủ nhân không thích nó.

Thấy biểu hiện của tiểu Dương, nàng cũng chỉ có lắc đầu. Nhóm lửa, đem mấy con cá bắt được lúc ở hồ lên nướng. Ngồi xuống dựa vào tường hang động, tiểu Dương lấy nàng tử trong ngực ra.

- Tỳ, đệ nuôi nó được không, nhưng mà...lỡ nó làm tỷ đau giống như lúc đó...đệ...

Ra là chuyện này, nhìn ánh mắt mong chờ của tiểu Dương, nàng rất muốn xoa đầu rồi hôn tiểu Dương một cái. Trong lòng tiểu Dương không vô tình như mặt ngoài thể hiện.

Trời tối dần, bỗng từ con búp bê phát ra ánh sáng, sau đó nàng xuất hiện trước mặt tiểu Dương. Ôm lấy tiểu Dương, xoa đầu rồi hôn vào má tiểu Dương, nàng cười:

- Nếu đệ muốn, vậy cứ nuôi đi.

- Nhưng mà...

- Nó không làm tỷ đau đâu, đúng không ?

Thiên Thanh Nguyệt nhìn con sư tử đã đứng dậy từ lúc nào. Thấy nàng xuất hiện, con sư tử lui về sau, dùng ánh mắt kính sợ nhìn nàng. Khí thế từ thiếu nữ này khiến nó phải run sợ, nhất là ánh mắt của nàng, như nhìn thấu tất cả. Có lẽ chính vì thế mà nó chấp nhận đi theo hai người này.

Đứa trẻ với mái tóc trắng và đôi mắt tím, trên người tràn ngập khí thế cao quý vương giả của đế vương, sức mạnh và sự quyết đoán không nhân nhượng kẻ thù, đứa trẻ này tương lai sẽ khiến người khác phải kính sợ.

Thiếu nữ xuất hiện từ búp bê vải, thanh cao thoát tục, khí chất cao quý vương giả thậm chí có phần hơn đứa trẻ kia. Ánh mắt tĩnh lặng như nhìn thấu tất cả, khiến người khác khi nhìn vào phải run sợ.

Nó cũng là bị hai người này thu hút mới quyết định đi theo. Thấy thiếu nữ nhìn nó, nó rũ rứt, cúi đầu thể hiện sự đồng ý.

Thật có linh tính, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy một con sư tử toàn thân đen tuyền như vậy, không giữ lại cũng uống. Mà có nó ở với tiểu Dương nàng cũng đỡ lo phần nào, nhưng nếu nó dám có ý xấu với tiểu Dương, nàng nhất định giết nó.

- Lại đây! - Thiên Thanh Nguyệt ra lệnh.

Nghe lệnh nàng, con sư tử dè dặt tiến vào hang động, thấy thế tiểu Dương nhú mày.

- Tỳ, đệ không muốn nó vào.

- Sao vậy ? - Nàng cười hỏi.

- Đây là chỗ của tỷ với đệ, đệ không muốn có ai khác vào. - Tiểu Dương bĩu môi.

Ha ha ha, tiểu Dương thật là. Cúi người hôn vào má tiểu Dương một cái.

- Đệ muốn nuôi nó mà bắt nó ở ngoài, không phải là để mấy con thú khác cắn nó sao ?

- Nhưng...

- Đợi nó lành vết thương rồi để nó ra ngoài, được chứ !? - Nàng xoa đầu tiểu Dương.

Nghe vậy, tiểu Dương mới tâm không cam, lòng không nguyện ậm ừ gật đầu.

Con sư tử đến trước mặt Thiên Thanh Nguyệt và tiểu Dương, nó cúi người, nằm xấp xuống. Xem ra nó rất biết điều, không để chủ nhân phải ngược lên nhìn nó.

- Đệ đặt tên cho nó đi.

- Đặt tên ?

- Ủ, giống như tỷ đặt tên cho đệ là 'Bạch Thiên Dương' vậy, đệ đặt tên cho nó, từ giờ nó là của đệ.

- Vậy đệ là của tỷ đúng không !? Tỷ đặt tên cho đệ mà.

- Hi, ừ, đệ là của tỷ, đệ không thích sao ?

- Đệ thực thích, nếu vậy tỷ cũng phải là của đệ đấy !

- Ủ, tỷ là của đệ. Bây giờ đệ đặt tên cho nó đi.

- Ừm, để đệ nghĩ... - Tiểu Dương tay chống cằm suy tư.

- Có rồi, gọi tiểu Hắc đi.

- Hi, tiểu Hắc, tên hay lắm, vậy gọi Tiểu Hắc.

Thiên Thanh Nguyệt cười nhìn Tiểu Hắc, tiểu Dương dễ thương quá, con sư tử to như vậy mà gọi Tiểu Hắc, hi, nghe như gọi con mèo vậy.

'Tiểu Hắc', không đùa chứ, nó đường đường là thủ lĩnh của một đàn sư tử đấy, vậy mà lại gọi nó là 'Tiểu Hắc', chủ nhân, nó là sư tử, hắc sư tử đó, nó không phải mèo đen.

Cứ như vậy, bên người tiểu Dương có thêm một sủng vật 'Tiểu Hắc'.

Thời gian thấm thoát đã qua 3 năm

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nguy hiểm

Cứ thế đã qua ba năm. Tiểu Dương đã được 7 tuổi, cuộc sống trong rừng đã tôi luyện tiểu Dương không còn nét trẻ con nữa. Hằng ngày, tiểu Dương cười Tiểu Hắc vào sâu trong rừng săn mồi, có vẻ động vật ở đây đã quá quen thuộc với tiểu Dương và Tiểu Hắc. Nên chỗ nào hai tiểu Dương và Tiểu Hắc đi qua động vật đều chạy chốn hết.

Nhìn lên trời, hình như xảy ra chuyện gì khiến lũ chim bay tán loạn. Không quan tâm, kiếm được những thứ mình cần, tiểu Dương và Tiểu Hắc trở lại hang động.

Mặt trời lạnh, bóng tối bao phủ, bỗng nhiên Thiên Thanh Nguyệt có linh cảm chẳng lành. Đêm đến, đang say trong giấc ngủ, tiểu Dương giật mình tỉnh giấc. Cảm lấy thanh đoản kiếm đi về phía cửa hang.

Ngoài hang, Tiểu Hắc cũng đang gầm gừ nhìn về phía rừng sâu. Từ trong rừng vọng đến những tiếng bước chân dồn dập, rất nhiều người đang tiến về phía này. Không phải, mà là từ bốn phía.

Cảnh giác, tiểu Dương nhìn tứ phía, dần dần xuất hiện ánh sáng từ những cây đuốc. Chỉ trong chốc lát, từ tứ phía xuất hiện toàn người là người bao vây xung quanh.

- Là hấn!

Một tên trong số bọn chúng la lên.

- Tóc trắng, mắt tím, không nghi ngờ gì nữa, hẳn chính là ma vương chuyển thể mà quốc sư nói. Mau mau giết hắn, không, bắt sống hắn.

Nghe thế, bọn chúng lui về sau giữ khoảng cách với tiểu Dương. Mấy tên trong số chúng thì thầm.

- Tôi đã nói mà, trong rừng có con yêu quái giống như quốc sư nói. Thật may mắn lúc đó tôi đi vào rừng mà không bị hắn phát hiện.

- Nhìn đi, hắn chưa trưởng thành, nhân cơ hội này chúng ta phải giết hắn để trừ hậu họa.

- Nhưng người nhìn bên cạnh hắn đi, kia chẳng phải mãnh thú trong truyền thuyết sao, làm sao chúng ta có thể thắng.

- Người ngu quá, chúng ta đông như vậy còn sợ con sư tử đó sao, dù gì cũng chỉ là một con sư tử sợ gì mà không thắng nổi.

Nghe bọn chúng nói mà nàng muốn giết hết tất cả, khốn khiếp, lũ đáng chết.

Bỗng có tên hét lên.

- Hắn chỉ có một mình, chúng ta cùng nhau xông lên chắc chắn sẽ bắt được hắn. Mọi người xông lên.

Chết tiệt, lũ khốn khiếp. Nhìn bọn chúng lao về phía tiểu Dương, nàng chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Khốn khiếp, hôm nay không phải ngày trăng tròn, nàng không thể...

'Keng' tiếng binh khí va chạm nhau, nhanh chóng di chuyển, đánh vào sơ hở của đối phương, chỉ trong chớp lát đã có năm người chết dưới tay tiểu Dương. Tiểu Hắc cũng không chịu yếu thế, nó lao vào đám người, rất nhanh những tiếng hét thê thảm vang vọng cả khu rừng.

'GRAO' bỗng phía sau xuất hiện mũi tên bay thẳng đâm vào chân Tiểu Hắc khiến nó kêu lên. Nghe tiếng Tiểu Hắc, tiểu Dương sợ ý bị một tên chém vào tay.

Nhanh chóng, bọn chúng đánh úp lại, nhân cơ hội tiểu Dương bị thương, một tên từ phía sau dùng một cây gậy sắt đập mạnh vào đầu tiểu Dương.

Tim nàng như bị xé nát "tiểu Dương", nàng đau đớn hét lên, nhưng vô ích. Tiểu Dương, tiểu Dương của nàng. Khốn khiếp, khốn khiếp, lũ khốn khiếp, dừng tay, mau dừng tay cho ta. Nàng gào thét, đau đớn, phẫn nộ, nàng muốn giết chúng, tất cả bọn chúng.

Thấy chủ nhân bị thương, Tiểu Hắc liền lao về phía tiểu Dương, giết chết tên vừa đã thương tiểu Dương, nó liền đứng chắn trước mặt cản chết những người lại gần.

Tiểu Dương bị thương, đầu óc dần choáng váng. Nắm chặt đoạn kiếm, tiểu Dương kiên cường chống đỡ. Không thể gục ngã, tiểu Dương còn phải bảo vệ tỷ, tự nhủ với lòng, tiểu Dương lao về phía đám người, cố gắng mở đường thoát khỏi bọn chúng.

Bỗng nhiên có tên xuất hiện phía sau, vung kiếm chém mạnh vào tiểu Dương. "Tiểu Dương", nàng đau đớn hét lên.

"Soạt", nhìn Tiểu Hắc gục xuống trước mắt mình, cơ thể tiểu Dương run lên, quanh thân lan tỏa sát khí dày đặc.

Lao thẳng về phía bọn chúng, tiểu Dương thét lên:

- Chết đi, chết đi, lũ các ngươi chết hết đi...

Không màng đến vết thương ngày càng tăng trên người, tiểu Dương điên cuồng chém giết. Đột nhiên, tiếng xé gió vang lên, một mũi tên xé gió nhắm phía tiểu Dương bay thẳng đến.

Tim nàng như thất lại "Tiểu Dương".

"Phập", mũi tên bắn thẳng vào mắt trái tiểu Dương. Aaaa, nàng đau đớn hét lên. Trúng tên, tiểu Dương liền bất tỉnh ngã xuống.

- Đây hẳn chưa, người kiểm tra thử đi.

Một tên lại gần đưa tay lên mũi tiểu Dương. "Tên khốn, tránh xa tiểu Dương ra, không được đụng vào đệ ấy!"

Trái tim nàng như xé ra, lũ khốn không được lại gần tiểu Dương, không được lại gần đệ ấy. Nàng vô vọng gào thét, đau đớn lan tràn, nàng không ngừng gọi "Tiểu Dương, tiểu Dương..."

- Vẫn còn sống, mau mau trói hắn lại.

Nghe thế đám người liền tiến lên trói tiểu Dương rồi mang đi.

- Còn con sư tử kia thì sao?

- Kệ đi, nó chết rồi, nhìn vết thương thế kia thì lớp da cũng không dùng được, bỏ nó lại đi.

- Được!

Sau khi bọn chúng bỏ đi không lâu. Từ trong rừng xuất hiện một bóng người, một nam nhân mặc hắc y, ánh mắt màu lục, khuôn mặt yêu dị, nhìn Tiểu Hắc nằm đó, hần đến gần Tiểu Hắc, về mặt đau đớn nói:

- Vì đứa trẻ đó, đáng sao?

Bất ngờ, Tiểu Hắc một mồi mở mắt, khó khăn nói:

- Đáng...vì chủ nhân là người duy nhất có thể...cứu chúng ta.

- Người...ta hiểu. - Nam nhân lắc đầu.

Hắn ngồi xuống, chạm vào vết thương trên người Tiểu Hắc.

- Sẽ lâu khỏi lắm đây.

- Không quan trọng, Hoàng Phủ Quân, cầu xin người...

- Không ngờ lại có ngày vương của muôn thú lại cầu xin ta. Nên nhớ, người thiếu ta một cái nhân tình. Uống đi, nó giúp người cầm cự cho tới khi họ đến.

Hoàng Phủ Quân nhét một viên thuốc vào miệng Tiểu Hắc, sau đó đứng dậy bóng dáng liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giải cứu

Lúc Hoàng Phủ Quân vừa đuổi tới, bọn chúng đã đưa tiểu Dương vào trong trấn nhỏ gần đó. Không chần chờ, Hoàng Phủ Quân cũng theo vào trấn, đột nhiên, một đám hắc y nhân xuất hiện chặn đường.

- Hừ, muốn chết ! - Hoàng Phủ Quân lạnh giọng nói.

Đám hắc y nhân lao về phía Hoàng Phủ Quân, chỉ trong chốc lát, bọn chúng đã bị giết chết.

- Không biết tự lượng sức.

Định đi tiếp, bỗng nhiên Hoàng Phủ Quân cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn xung quanh, đám hắc y nhân bỗng nhiên đứng dậy đánh về phía hắn.

Chất tiết, cái quái gì thế này ? Liên tục đánh ngã bọn chúng, chém bọn chúng thành nhiều mảnh, vậy mà đám hắc y nhân vẫn có thể sống lại.

Khốn khiếp, lui về sau tránh đòn tấn công của bọn chúng. Quan sát hắc y nhân, Hoàng Phủ Quân giật mình, tử thi ? Khốn khiếp, không ngờ lại đụng phải tử thi.

Tử thi, như tên gọi, là những xác chết. Nhưng những tử thi này được người sử dụng cấm thuật làm cho sống lại thành những chiến binh bất tử, bất khả xâm phạm. Cách duy nhất là tìm được người dùng cấm thuật hay tìm ra nguồn sức mạnh của cấm thuật đang được sử dụng lên chúng, sau đó phá hủy nó.

Thật không ngờ chỉ đi cứu một hài tử thôi mà Hoàng Phủ Quân hần lại gặp phải tình cảnh này. Từ trước tới giờ hắn chỉ nghe trưởng lão nói hài tử tóc trắng kia sẽ cứu tộc của hắn, chính vì thế hắn biết rất rõ xuất thân của hài tử này. Nhưng xem ra mọi việc không như hắn nghĩ, phải dùng đến cả cấm thuật để không cho ai cứu hài tử kia.

Rốt cuộc, hài tử đó là ai ?

*****

Tại một mật thất trong hoàng cung, một nam nhân mặc lục y, ngũ quan tuấn kiệt đang đứng nhìn vào một chiếc gương, kỳ lạ, trong gương không phản chiếu hình ảnh của nam nhân này mà là hình ảnh tiểu Dương bất tỉnh đang bị trói. Trên môi nam nhân xuất hiện nụ cười rét lạnh.

- Bạch Thiên Dương, ta không biết vì sao lần trước ngươi có thể sống, nhưng lần này, ngươi nhất định phải chết.

Từ phía sau nam nhân xuất hiện một hắc y nhân, hắc y nhân quỳ xuống, cung kính bẩm báo:

- Bẩm quốc sư, bên thái tử có động tĩnh.

- Không cần quan tâm. Bây giờ người mang theo 1000 hắc y nhân đến trấn An Giác dưới vực, giết chết những kẻ muốn cứu Bạch vương.

- Tuân lệnh !

Hắc y nhân nhận lệnh rồi biến mất, nam nhân được gọi là quốc sư vẫn nhìn chăm chú vào chiếc gương.

- Ai có thể ngờ rằng Bạch Thiên Dương người sẽ chết trong tay ta chứ, đúng là một vinh hạnh cho ta, Bạch vương.

*****

Cứ đánh đánh giết giết bọn này chỉ làm tốn thời gian của hắc y nhân, hắc y nhân cần tìm ra nơi điều khiển bọn chúng. Giết tên cuối cùng, nhân lúc bọn chúng chưa kịp sống lại, Hoàng Phủ Quân phi thân lên ngọn cây gần đó. Nhắm mắt lại, cảm nhận sự dao động trong không gian. Thấy rồi, ngay lập tức, Hoàng Phủ Quân phi thân về phía ngọn núi gần đó, trên đỉnh núi, có người đang thao túng bọn chúng.

Ngay lập tức, đám hắc y nhân cũng theo sát Hoàng Phủ Quân ngăn cản không cho hắc y nhân đến gần nói đó.

- Chỉ dựa vào các người, mơ tưởng.

Tung chưởng đánh bay bọn chúng, Hoàng Phủ Quân nhanh chóng phi thân về phía đỉnh núi. Trên đỉnh núi có người đang ngồi thiền, chính hắc y nhân là người điều khiển bọn chúng. Ngay lập tức tung chưởng đánh về phía người đó "Âm", đỉnh núi lập tức nổ tung.

Thấy đám hắc y nhân không sống lại nữa, Hoàng Phủ Quân nhanh chóng đi cứu tiểu Dương. Bỗng nhiên, dao động từ tứ phía, từ trong khu rừng xuất hiện cả trăm tên hắc y nhân bao vây Hoàng Phủ Quân.

*****

Máu từ vết thương của tiểu Dương thấm vào búp bê, từng giọt, từng giọt máu như mũi kiếm đâm vào lòng nàng. Thân thể tiểu Dương lạnh ngắt, hơi thở đứt quãng lúc có lúc không, nhìn tiểu Dương như vậy, cảm thấy, oán hận tràn ngập trong lòng nàng.

Ông trời, xin ông, hãy để ta chịu thay tiểu Dương, ông muốn dày vò ta, bắt ta chịu đựng thế nào cũng được, ông giết ta hay ném ta vào địa ngục cũng được...chỉ cần...làm ơn cứu tiểu Dương, đệ ấy, đệ ấy không làm gì để bị đối xử như vậy, cầu xin ông...cứu tiểu Dương.

- Này, chuẩn bị xong chưa.

Một tên trong đám người mang tiểu Dương về trấn nói.

- Xong rồi, mau đem hắc y nhân đến đi.

- Đi thôi !

Một tên vác tiểu Dương trên vai đi theo tên vừa nói. Không ai để ý, con búp bê để trong ngực áo tiểu Dương đang chảy huyết lệ.

Đến giữa làng, bọn chúng trói tiểu Dương vào một cây cột trên dàn hỏa thiêu. Bọn chúng định thiêu chết tiểu Dương, tim nàng như xé ra, sao bọn chúng dám..

- Mau lên, quốc sư đã nói rồi, phải thiêu hắc y nhân trước khi trời sáng, như vậy hắc y nhân mới không sống lại được.

Lũ khốn khiếp, sao các người dám làm thế. Nàng cảm thấy thét lên, nhìn ngọn đuốc ngày càng tới gần nàng và tiểu Dương, chẳng lẽ, nàng đến đây chỉ để chết một lần nữa sao ? Ít nhất, làm ơn hãy cho nàng cứu tiểu Dương, làm ơn hãy cho tiểu Dương được sống.

"Bùng", từ dàn hỏa thiêu bốc lên ngọn lửa sáng rực. Ở giữa ngọn lửa, tiểu Dương vẫn bất tỉnh không biết gì, nhìn ngọn lửa ngày càng lớn, huyết lệ từ mắt búp bê chảy càng nhiều. "Đây là kết thúc của tiểu Dương và nàng sao?"

Ngay khi ngọn lửa vừa cháy đến tiểu Dương, "vù", như một cơn gió thổi qua, tiểu Dương nằm trong ngực một nam nhân mặc hắc y.

- Có vẻ như vừa kịp lúc.

Hoàng Phủ Quân nhìn tiểu Dương đang thở yếu ớt trong lòng mà nhủ thầm, vết thương nặng quá, chỉ sợ...

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Sế ỏn thỏi, tiể Dương!

Nhìn vết thương của hải tử trong ngực, Hoàng Phủ Quân nhủ mảy, chỉ sợ...

- Yêu quái, là yêu quái, mau chạy đi...

Đám người hoảng sợ khi thấy Hoàng Phủ Quân cứu tiể Dương, nhìn đám người, từ trong lòng hấn trào ra một cỗ tức giận. Lũ khôn khiếp, đối xử như vậy với một hải tử, đúng là không bằng súc sinh.

Bỗng từ không trung xuất hiện một đám hắc y nhân bao vây xung quanh. Chết tiệt, đúng là bám dai như đĩa. Những cơn gió lướt qua như mũi kiếm sắc bém chém chúng thành từng mảnh.

Từ cơn gió xuất hiện sáu hắc y nam nhân, mắt đều có màu vàng, ngũ quan anh tuấn, một người trong số nam nhân nói:

- Chủ nhân, ở đây giao cho bọn thuộc hạ, người mau đi.

- Được, giao cho các người.

Vừa nói xong, lập tức sáu người lao vào chém giết hắc y nhân, nhân cơ hội, Hoàng Phủ Quân lập tức đưa tiể Dương rời đi.

Rốt cuộc hải tử này là ai mà lại khiến người sử dụng cấm thuật cũng phải ra tay. Vừa rồi, nếu không có sáu vị hộ pháp tới đúng lúc cầm chân bọn chúng thì hấn đã không thể tới kịp lúc để cứu hải tử này. Nhưng có vẻ vẫn không kịp rồi.

*****

- Khốn khiếp, tên đó là ai mà dám xen vào. Người đâu, lập tức đuổi theo giết sạch cho ta. - Quốc sư tức giận hạ lệnh.

- Tuân lệnh! - Hắc y nhân lĩnh lệnh lập tức rời đi.

- Bạch Thiên Dương, ta không tin Vương Lân ta không giết được người.

*****

Thanh sơn, Hoa Đào cốc.

Hoa Đào cốc, như tên gọi, từ đường vào cốc cho đến bên trong cốc đều được trồng đầy hoa đào. Giữa rừng đào trong cốc có một sơn trang được gọi là 'Hoa Đào sơn trang'.

Trong sơn trang, tại một gian phòng, Hoàng Phủ Quân đang gắng sức chữa trị cho tiể Dương. Thấy cơn búp bê trước ngực hải tử, Hoàng Phủ Quân có chút giật mình nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Cầm cơn búp bê đặt trên đầu giường, hấn xúc thuốc và băng bó vết thương cho tiể Dương. Nhưng mà...

Nhìn vết thương bên mắt trái tiể Dương, hấn lắc đầu, vết thương quá nặng, máu cũng mất nhiều quá. Còn có thể thôi thóp đến bây giờ quả là điều lạ, tuy nhiên hồn thể đều bị tổn thương, chỉ sợ...

Thấy biểu hiện của Hoàng Phủ Quân, Thiên Thanh Nguyệt chết lặng.

Không thể nào, chắc chắn, chắc chắn còn có cách cứu tiể Dương. Làm ơn, làm ơn, ta xin người, cách gì cũng được, dùng mạng của ta cũng được, làm ơn cứu đệ ấy, cứu tiể Dương...

Đau đớn, tuyệt vọng bao trùm nàng. Tiể Dương, tiể Dương của nàng, tiể Dương làm gì sai mà phải chịu đựng việc này chứ? Tại sao lại bắt đệ ấy gánh chịu những việc này, đệ ấy có biết gì đâu, tại sao? Tại sao chứ? Tại sao không phải nàng chịu những đau đớn này mà là đệ ấy, tại sao?

'Tách, tách' nàng rơi huyết lệ, hai mắt búp bê chảy ra những giọt huyết lệ thấm đẫm tấm chăn trải trên giường. Làm ơn, chỉ cần tiể Dương sống, muốn nàng làm cái gì cũng được, chỉ cần đệ ấy sống..

Nhìn thấy huyết lệ từ mắt búp bê, Hoàng Phủ Quân thở dài.

- Hạo, người vào đi.

'Két', cánh cửa được đẩy ra, một nam nhân bước từng bước chậm chạp tiến vào. Nam nhân này một thân hắc y, ngũ quan tuấn đạt, đôi mắt màu lục, trên thân đều là những vết thương đã được băng bó.

Nhìn qua, có thể thấy Hoàng Phủ Quân và Hoàng Phủ Hạo như hai giọt nước, nhưng khác một điều. Hoàng Phủ Quân mang vẻ yêu dị thì Hoàng Phủ Hạo lại trầm ổn, điềm tĩnh. Bước tới trước giường, Hoàng Phủ Hạo nhìn tiể Dương với ánh mắt tự trách.

- Chủ nhân...

Là tại hân, nếu lúc đó hân cố sức hơn thì có lẽ...

- Không phải lỗi của ngươi, lúc đó sức mạnh của ngươi đang bị phong ấn. Cho dù ngươi có trở về hình dạng người thì cũng không thể đánh lại bọn chúng. - Hoàng Phủ Quân nhân nhậm nói.

- Ta biết, nhưng...

- Giờ ta đã giải phong ấn cho ngươi, ngươi có thể giúp nàng ta biến thành người một lúc. - Hoàng Phủ Quân chỉ vào búp bê

- Được !

Hoàng Phủ Hạo bắt đầu niệm chú, bỗng nhiên trong gian phòng tối sầm lại, trong không trung xuất hiện một đốm sáng lơ lửng. Đốm sáng lớn dần thành hình tròn như trăng rằm, ánh sáng chiếu vào búp bê. Từ búp bê xuất hiện luồng sáng sau đó một bạch y thiếu nữ xuất hiện trước mặt hai người.

Bạch y nàng thấm đẫm máu đỏ, hai mắt nàng huyết lệ đang rơi. Nhận thấy bản thân biến thành người, Thiên Thanh Nguyệt lập tức ôm lấy tiểu Dương.

Nhìn tiểu Dương sắc mặt tái nhợt, thân thể lạnh ngắt, hơi thở lúc có lúc không trong lòng mình. Nàng đau đớn ôm chặt hơn, tiểu Dương, tiểu Dương của nàng...

- Làm ơn, cầu xin hai người, làm ơn cứu tiểu Dương, các người muốn gì cũng được, muốn mạng ta cũng được, chỉ cần... làm ơn cứu đệ ấy. - Nàng ghen giọng cầu xin.

- Có một cách, tuy nhiên... - Hoàng Phủ Hạo áp ứng.

- Cách gì, làm ơn cho ta biết. - Nàng cầu xin.

- Dùng hồn thể, ta và Hạo không phải người thường nên không thể dùng hồn thể chữa trị cho hải tử này, nhưng cô nương thì khác. Ta không biết tại sao, nhưng hồn thể của cô có điểm tương đồng với hồn thể của hải tử. Tuy nhiên, nếu dùng hồn thể của cô...

- Ta không quan tâm. - Nàng kiên quyết.

- Ngu ngốc, nếu cô dùng hồn thể của mình thì cho dù có tìm được thân xác phù hợp cô cũng không thể thành người. - Hoàng Phủ Quân nhíu mày, hải tử này quan trọng với nàng ta đến thế sao ?

- Chỉ cần cứu được tiểu Dương, cho dù không thể thành người ta cũng cam lòng.

Nàng không biết tại sao ? Nhưng nàng không muốn thấy tiểu Dương như vậy, thật không ngờ Thiên Thanh Nguyệt nàng lại có ngày vì người khác mà không quan tâm tới bản thân mình. Nhưng mà, nếu là tiểu Dương, nàng nguyện ý.

- Thiên cô nương, cảm ơn ! - Hoàng Phủ Hạo cảm kích

- Không cần, vì tiểu Dương, mất mạng ta cũng nguyện ý. Người phải nói cảm ơn là ta mới đúng, Tiểu Hắc, cảm ơn vì đã ở bên cạnh và bảo vệ tiểu Dương. - Nàng cười mỉm nhìn Hoàng Phủ Hạo.

Hoàng Phủ Hạo có chút ngạc nhiên, hân lắc đầu, quả nhiên hân không thể qua mắt được nàng.

Nhìn tiểu Dương trong lòng, nàng cười dịu dàng.

- Sẽ ổn thôi, tiểu Dương !

- Dùng hồn thể của cô chữa trị cho hải tử này sẽ khiến hồn thể của cô tổn thương nghiêm trọng. Ta sẽ cố gắng làm tổn thương dừng lại ở mức thấp nhất, như vậy vào đêm trăng tròn cô vẫn có thể biến thành người. - Hoàng Phủ Quân giải thích.

- Có thể chữa khỏi mất trái của tiểu Dương không ?

- Không thể, trừ khi cô nương lấy mất mình cho hải tử. - Hoàng Phủ Quân nói

- Lấy đi, lấy mất của ta cho đệ ấy ! - Nàng dịu dàng nhìn tiểu Dương.

- Được !

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khóc

Hoàng Phủ Quân tiến lại gần nàng và tiểu Dương, hấn nói:

- Ôm chặt lấy hài tử, đối mặt vào nhau.

Nàng làm theo, ôm chặt lấy tiểu Dương để đệ ấy đối mặt với nàng. "Tiểu Dương, ôn thôi, tỷ sẽ cứu đệ" nàng nói thầm.

Hoàng Phủ Quân bắt đầu niệm chú, vàng sáng màu vàng bao quanh hai người, lúc này, người nàng được bao quanh bởi vàng sáng màu trắng, vàng sáng trắng dần dần di chuyển qua người tiểu Dương. Bỗng nhiên, đau đớn ập đến như hàng trăm mũi kiếm đâm vào, cắt từng nhát trên người nàng.

- Sẽ đau đớn, cô chịu được chứ ? - Hoàng Phủ Hạo lo lắng hỏi.

Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, sắc mặt dần tái nhợt, cắn răng, nàng ôm chặt lấy tiểu Dương. Nàng phải chịu được, vì tiểu Dương, cho dù đau hơn nữa nàng cũng chịu được. Vàng sáng di chuyển ngày càng nhanh, sắc mặt tiểu Dương từ tái nhợt trở nên có sức sống hơn, hơi thở cũng đều đặn hơn.

Thấy vậy, trên môi nàng xuất hiện nụ cười dịu dàng "đệ sẽ không sao đâu, tiểu Dương". Thấy Thiên Thanh Nguyệt chịu đựng đau đớn như cắt từng miếng thịt trên người mà vẫn cười dịu dàng như vậy. Hai tay Hoàng Phủ Hạo nắm chặt "chủ nhân, người phải sống, người nhất định phải sống vì cô nương".

Sắc mặt Thiên Thanh Nguyệt ngày càng tái hơn, từng giọt, từng giọt mồ hôi rơi thấm đẫm áo nàng và tiểu Dương. Qua hai canh giờ, ánh sáng trắng nhạt dần rồi biến mất, vàng sáng màu vàng quanh hai người cũng biến mất. Hoàng Phủ Quân đến trước mặt nàng, ánh mắt có chút phức tạp nhìn nàng.

- Cô thật sự muốn cho hài tử này mất ?

- Ừm, lấy đi. - Giọng nàng suy yếu trả lời.

Thở dài một hơi, hấn bảo nàng ngửa mặt lên, tay chạm lên mắt trái của nàng. Từ tay hấn xuất hiện ánh sáng màu vàng bao xung quanh mắt nàng.

Đau, đau đớn từ mắt trái làm mặt nàng trắng bệch, môi nàng cắn chặt đến chảy máu. 'Tách' từng giọt máu rơi trên mặt tiểu Dương như đánh vào lòng đệ ấy, trong tiềm thức, không biết vì sao nhưng lòng tiểu Dương đau như cắt vậy, trái tim như bị bóp nghẹt, những hình ảnh mờ mờ như ẩn như hiện trong tâm trí. "Đừng làm vậy, Nguyệt Nhi, xin nàng, dừng lại đi, xin nàng."

Như cảm thấy người trong lòng mình không yên, hai tay nàng vỗ nhẹ lên lưng tiểu Dương, dù rất muốn nói, nhưng cơn đau từ mắt trái làm nàng không thốt ra được lời nào cả. Chỉ có thể dùng đôi tay đang run lên của mình vỗ về nhẹ nhàng lên người tiểu Dương.

Nàng cảm thấy, từ mắt trái như bị cắt, rồi lấy ra, đau đớn làm nàng như muốn ngất đi, may mắn có Hoàng Phủ Hạo đỡ phía sau làm nàng không gục xuống. Mắt trái của nàng nhắm chặt, mắt phải suy yếu nhìn Hoàng Phủ Quân chờ cho tiểu Dương.

Lấy mắt trái của Thiên Thanh Nguyệt, Hoàng Phủ Quân bắt đầu chữa mắt cho tiểu Dương, ánh sáng vàng len vào mắt trái mang theo cả mắt của nàng. Cảm nhận được có gì đó ấm áp đang ở trong mắt trái của mình, bỗng nhiên, trong tâm trí tiểu Dương xuất hiện hình ảnh của nàng.

Tuyệt vọng gào thét khi thấy hấn bị thương, huyết lệ nàng rơi như đánh vào tim hấn, nghe giọng nàng nghẹn lại cầu xin người cứu hấn, hấn cảm nhận được đau đớn khi nàng dùng hồn thể để cứu hấn, sắc mặt tái nhợt, từng giọt máu từ môi nàng rơi xuống mặt hấn, cả người run lên vì đau nhưng vẫn vỗ về hấn. Sao phải làm vậy, sao phải vì hấn mà làm nhiều như vậy... vì sao ?

Những giọt lệ từ mắt tiểu Dương chảy ra, nàng đưa tay gạt lệ, nhỏ giọng dịu dàng:

- Đừng khóc, tiểu Dương, mọi việc ổn rồi.

Không, hấn không muốn, hấn không muốn vì hấn mà nàng phải đánh đổi nhiều thứ như vậy, hấn không muốn, tại sao nàng luôn vì hấn, tại sao...?

Mọi thứ dần tĩnh lặng, tiểu Dương rơi vào hôn mê, Thiên Thanh Nguyệt cũng biến thành búp bê, một bên mắt của búp bê đã biến mất.

Ba ngày sau, trời tối dần, tiểu Dương bỗng giật mình mở mắt, ngồi bật dậy, thấy búp bê trong lòng mình, cảm nàng lên, thấy một bên mắt của nàng biến mất, giọng hấn như muốn nói gì đó nhưng nghẹn lại. Sờ vào bên mắt đã mất của nàng, đau, tim hấn đau, cố đứng dậy, bước tới chiếc gương đồng ngay đó, nhìn vào hình ảnh phản chiếu bên trong. Đôi mắt của tiểu Dương không còn là màu tím nữa, thay vào đó là mắt bên trái màu đen tĩnh lặng, chạm tay lên mắt trái của mình. Tim hấn đau như bị xé nát "AAAAAA...." hấn hét lớn, sau đó gục xuống, một tay ôm búp bê, một tay ôm mắt trái "AAAAAA...." nước mắt tràn mi, rơi xuống thấm vào nàng.

Ánh trăng sáng qua khe cửa chiếu vào phòng, nàng biến thành người, ôm chặt, để tiểu Dương khóc trong lòng mình.

"AAAA..." luôn là hấn, luôn là hấn khiến nàng đánh đổi nhiều thứ như vậy, hấn hận, hận bản thân mình quá nhu nhược, hấn hận chính mình, nàng lúc nào cũng vì hấn...lúc nào cũng vì hấn, vậy mà hấn...hấn...hấn chỉ có thể đứng nhìn, hấn hận, hấn hận mình, hận bản thân quá yếu đuối, hấn hận.

Ôm nàng thật chặt, hấn không biết mình đã khóc bao lâu, chỉ biết nàng yên lặng ôm hấn cho tới khi hấn không khóc nữa. Bế tiểu Dương lên giường, nàng ôm tiểu Dương trong ngực, ngước mặt lên nhìn Thiên Thanh Nguyệt, bàn tay nhỏ khẽ đẩy mái tóc đang che đi mắt trái của nàng. Con mắt đó nhắm chặt không thể mở ra nữa, chạm vào mắt nàng, tim hấn đau xót như bị bóp nghẹt, nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng.

Hắn thề, cho dù phải mất cái mạng này hắn cũng không để ai tổn thương nàng, cho dù kẻ đó có là hắn đi nữa.

- Tỳ, kể cho đệ nghe một truyện nhé ! - Nàng dịu dàng nói.

Gật đầu, hắn yên lặng nghe nàng kể.

- Đệ biết không, tỳ đến từ nơi khác, nơi đó được gọi là Việt Nam, tỳ được sinh ra ở đó. Từ nhỏ, tỳ là một cô nhi không cha không mẹ, tỳ được một người nhận nuôi, người này đem tỳ đến một nơi có những đứa trẻ khác như tỳ. Tại đó, hàng ngày bọn tỳ chỉ được ăn một bữa cơm, cứ mỗi tuần một lần, những người đó bắt tỳ và những đứa trẻ kia phải đánh nhau cho đến khi còn một người cuối cùng. Lúc đó, vì muốn sống, tỳ đã giết hết tất cả, sau đó tỳ được huấn luyện trở thành một sát thủ, nhưng đệ biết không, có lần tỳ nhìn thấy một bác sĩ không ngại nguy hiểm mà cứu người mà tỳ định giết. Chính lúc đó, tỳ thấy người đó thật ngu ngốc, nhưng không biết tại sao, tỳ lại lựa chọn nghề bác sĩ để che mắt người khác. Rồi trong một lần cứu người mà tỳ chết. Linh hồn tỳ đến đây, ban đầu tỳ cứ ngỡ đây là nước Việt thời cổ đại, nhưng không giống, rồi khi nhìn thấy cách ăn mặc ở đây, tỳ nghĩ có lẽ là Trung Quốc thời cổ đại, nhưng cũng không phải. Đến cuối cùng tỳ cũng không biết đây là đâu, nhưng đệ biết không, điều tỳ thấy may mắn nhất khi đến đây là gặp được đệ, được ở bên đệ, cho nên tất cả những gì tỳ làm, tỳ đều không hối hận. Vì khi tỳ còn ở thế giới kia cho đến thế giới này, đệ là người đầu tiên cười với tỳ, đệ cho tỳ cảm thấy thật ấm áp, cảm giác này tỳ chưa bao giờ nhận được, chính đệ là người cho tỳ, nên đối với tỳ, đệ là quan trọng nhất, quan trọng hơn tất cả. Vì thế tỳ không muốn thấy đệ khóc, thấy đệ buồn, đặc biệt là bị thương vì như vậy, lòng tỳ đau lắm.

Nghe nàng kể về mình, tiểu Dương như thất lại, hắn chẳng biết gì cả, hắn thề mà không biết nàng đã phải chịu đựng nhiều như vậy. Ôm chặt nàng, nước mắt tiểu Dương lại chảy thấm vào áo nàng, nhất định, nhất định hắn sẽ không để nàng phải chịu đựng như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cắm địa

Sáng hôm sau, tiểu Dương vừa bước ra khỏi phòng đã thấy hai người đứng ở ngoài. Ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người, quanh thân hắn bao phủ hàn khí cực tuyệt người khác lại gần. Thấy chủ nhân như thế, mắt Hoàng Phủ Hạo hiện lên tia tự trách, tiểu Dương liếc nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi là Tiểu Hắc !

Không phải hỏi mà là khẳng định, tối qua nàng đã nói cho hắn biết về Tiểu Hắc và người tên Hoàng Phủ Quân, liếc nhìn Hoàng Phủ Quân, hai người này giống nhau như hai giọt nước vậy.

- Chủ nhân. - Hoàng Phủ Hạo cung kính thưa.

- Ta muốn mạnh hơn ! - Tiểu Dương lạnh nhạt lên tiếng.

Nghe tiểu Dương nói thế, Hoàng Phủ Quân hồ hững nói:

- Muốn mạnh hơn không khó, chỉ cần ngươi đừng chết là được, đừng để người khác phải vì ngươi...

- Ta biết.

Hai tay tiểu Dương nắm chặt, hắn biết chứ, hắn biết nếu mình bị thương nàng sẽ đau lòng như thế nào, nhưng nếu không như vậy, hắn sẽ không mạnh hơn được, hắn sẽ không thể bảo vệ nàng. "Nguyệt nhi, xin lỗi, chỉ lần này thôi, ta sẽ không để nàng phải chịu đựng vì ta nữa."

- Đi theo ta. - Hoàng Phủ Quân nhàn nhạt nói.

Tiểu Dương theo hai người đi ra phía sau sơn trang, khung cảnh phía sau hoàn toàn khác với những gì hắn thấy, nơi đây như một không gian khác. Nếu phía trước là rừng hoa đào thì nơi này không có một thứ gì cả, đất đai nứt nẻ khô cằn, cây cối chết khô, nhìn bao quát hoàn toàn không có sự sống.

- Đây là cấm địa trong cốc, muốn mạnh hơn thì hãy từ trong đó đi ra. Nhưng ta nói trước, dựa vào khả năng bây giờ của ngươi, đi vào đó chỉ có con đường chết. - Hoàng Phủ Quân nhìn tiểu Dương.

- Ta vào !

- Hai tảng đá lớn đặt ở giữa chính là cửa vào, ta khuyên ngươi nên nghĩ kỹ.

- Ta sẽ đi ra từ đó. - Nói xong tiểu Dương bước về phía hai tảng đá.

Dừng lại trước khe hở của hai tảng đá, tiểu Dương nhàn nhạt nói:

- Tiểu Hắc, tên ngươi là gì ?

Nghe tiểu Dương hỏi tên mình, hắn có chút ngạc nhiên trả lời:

- Hoàng Phủ Hạo.

- Còn ngươi ?

- Hoàng Phủ Quân.

- Khi ta ra ngoài, ta muốn nhìn thấy thế lực mà các ngươi tạo ra.

Nói xong tiểu Dương không chút chần chờ tiến vào cấm địa, trước ngực áo của hắn, Thiên Thanh Nguyệt chỉ biết im lặng dõi theo từng bước, tim nàng nhói lên, tiểu Dương của nàng thay đổi thật rồi.

Bước vào cấm địa, hai tầng đá phía sau liền biến mất, một luồng hơi nóng áp thẳng vào người tiểu Dương, nơi này là sao? Bước đi chậm chậm, theo những gì hắn thấy, từ lúc vào đây tới giờ hắn không thấy bất cứ sinh vật sống nào cả. Cũng không thể phân biệt phương hướng để đi tiếp, nhìn xuống nơi mình đang đứng, đất khô nứt nẻ, sức nóng từ đất bốc lên làm hắn dần mất tỉnh táo.

Không được, phải tỉnh táo lại, 'bốp' tiểu Dương tự đánh chính mình cho tỉnh táo, bỗng nhiên, hắn cảm nhận được sự rung chuyển dưới chân mình. Không phải một mà là rất nhiều, là một đàn sao ? 'Rầm rập rầm rập...' sự rung chuyển càng lúc càng mạnh làm cho cả mặt đất đều rung lên không ngừng.

Mặt đất rung chuyển ngày càng dữ dội, từ từ phía dần xuất hiện cát bay mịt mù. Bên trong tháp thoảng có thể thấy được có thứ gì đó đang chạy về hướng tiểu Dương.

Mất hết nhú lại, cả người tỏa ra hàn khí và sát khí, cảnh giác nhìn xung quanh, tiểu Dương thủ thế chuẩn bị có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Dần dần từ trong bụi cát xuất hiện rõ hơn, những người như những hình nhân được nặn từ đất. Bọn chúng chạy như bay lao về phía tiểu Dương. Chỉ còn cách mười thước nàng mới nhìn rõ, bọn chúng là những hình nhân làm bằng đất.

Nhìn xung quanh, số lượng lên đến cả trăm tên, đây là cách thức tu luyện trong cấm địa sao? Chiến đấu, cách nhanh nhất để mạnh hơn, với khả năng hiện giờ của tiểu Dương, đánh bại chúng là điều không thể. Nhưng, chỉ khi đối đầu với nguy hiểm, đệ ấy mới có thể vượt qua giới hạn hiện tại.

Tuy nàng không muốn tiểu Dương mạo hiểm, nhưng nếu đây là quyết định của đệ ấy thì...nàng sẽ đi cùng tiểu Dương đến hết con đường này.

Bỗng nhiên bọn chúng dừng lại, cách tiểu Dương ba thước. Tay chúng cầm thương chĩa thẳng vào hắn. Hắn lạnh lùng nhìn đám hình nhân trước mặt, tay nắm chặt đoản kiếm. Cho dù có khả năng thắng, hắn cũng nhất định phải thắng.

Vận nội lực truyền vào đoản kiếm, một tay đẩy nàng vào sâu trong ngực áo, những cảnh này, hắn không muốn nàng thấy. Nội lực dần lan tỏa khắp người tiểu Dương. Ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn chúng, hắn, nhất định phải thắng.

Chân hơi khụy, tiểu Dương lấy đà lao vào bọn chúng, thấy thế, bọn chúng đồng loạt đâm thương về phía hắn. Nhanh chóng né đòn, hắn lách người sang bên hông, "vút" tiếng xé gió vang lên, thanh đoản kiếm chém thẳng vào cổ tên hình nhân, bỗng nhiên tên hình nhân liền tan biến thành cát.

Thấy vậy, tiểu Dương không chút chần chờ lao thẳng vào bọn chúng. Trong chốc lát, rất nhiều tên đã bị hạ, giết thêm một tên nữa, hắn phi thân cách xa bọn chúng. Đồng quá, "hộc hộc" tiểu Dương thở mạnh, đánh với bọn chúng làm thể lực hắn tiêu hao rất nhiều.

Nhìn những vết thương lớn nhỏ trên người, hắn không thể thua ở đây được. Điều chỉnh lại nhịp thở, nhìn đám hình nhân đang xông về phía này, môi hắn nhếch lên nụ cười thị huyết, Bạch Thiên Dương hắn, sẽ thắng.

Không biết trải qua bao lâu, mùi máu từ người tiểu Dương làm tim nàng đau xót. Những tiếng vũ khí va chạm lúc tăng lúc giảm, dần dần chỉ còn lại sự tĩnh lặng. Nàng cảm nhận được, kết thúc rồi.

"Bịch" một tiếng ngã vang lên, nằm trên mặt đất nhìn bầu trời tối đen chỉ có ánh trăng khuyết mờ ảo chiếu sáng. Thò tay vào trong ngực áo lấy nàng ra, giờ búp bê lên trước mặt mình.

Trên mặt và trên người tiểu Dương đầy những vết thương lớn nhỏ, vậy mà...

- Tỷ, đệ thắng rồi.

Nụ cười tươi xuất hiện trên mặt đệ ấy. Không biết đã qua bao lâu, bao ngày, cuối cùng thì tiểu Dương của nàng thắng rồi. Tim nàng vừa đau vừa ấm áp, nàng dịu dàng nhìn tiểu Dương, mỉm cười nhìn đệ ấy.

- Ừm, đệ thắng rồi, tiểu Dương.

Như có thể thấy ánh mắt và nụ cười của Thiên Thanh Nguyệt, tiểu Dương ôm nàng vào ngực. Trong lòng nói thầm:

- Ta yêu nàng, Nguyệt nhi.

Chương 26: Xà

Ôm Thiên Thanh Nguyệt trong lòng, không biết từ lúc nào mà tiểu Dương đã thiết đi. Nghe tiếng thở đều đều của đệ ấy mà nàng cảm thấy nhói lòng.

Bỗng nhiên, không gian xung quanh nàng như bị bẻ cong. Mặt đất khô cằn, nứt nẻ dần mọc ra những bụi cây, từ đất, những cái cây cỏ thụ nhanh chóng lớn dần. Chỉ trong chốc lát, tiểu Dương và nàng đã bị bao phủ xung quanh, mọi thứ cứ thế diễn ra trong tĩnh lặng. Nơi này đúng là thần bí hơn nàng tưởng rất nhiều.

Chú ý lắng nghe những động tĩnh xung quanh, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây, có vẻ vẫn chưa có gì xảy ra. Không biết qua bao lâu, những tia sáng mặt trời dần xuất hiện, bỗng nhiên "soạt soạt soạt" những tiếng động từ phía xa làm nàng cảnh giác.

Tiểu Dương bỗng chốc mở mắt tỉnh táo, cho nàng vào ngực áo rồi nhanh chóng phi thân lên cây. Giờ hẳn mới chỉ ý, đây là nơi nào, rừng sao? Tại sao hẳn lại ở đây?

"Soạt soạt soạt" tiếng động càng lúc càng gần, đôi mắt hẳn lạnh đi, nhìn xuống dưới. Từ những bụi rậm tràn ra hàng ngàn con rắn lớn nhỏ, bọn chúng nhanh chóng bò về phía trước. Thấy đàn rắn, nàng ngạc nhiên, rắn độc, nhiều như vậy, bọn chúng dường như đang bò về một hướng.

Tiểu Dương như cũng chú ý về điểm này, nhìn theo hướng chúng bò, đứng trên cây cao, hẳn có thể nhìn thấy toàn cảnh phía trước. Đó là..., bọn chúng đang lao mình xuống vực.

Đột nhiên, tiểu Dương phi thân nhảy khỏi đó, dừng lại tại cây cỏ thụ phía trước. Nhìn lại cây cỏ thụ vừa rồi, bây giờ đầy những con rắn đang uốn lượn trên đó.

"Soạt soạt" "khè", nhìn xuống dưới, phía dưới thân cây, lũ rắn đang nhanh chóng bò lên. "Chết tiệt", không còn cách nào khác, tiểu Dương phi thân về phía trước. Muốn tìm một chỗ trốn khỏi đây, nhưng có vẻ không được rồi, chỗ nào bây giờ cũng toàn rắn là rắn.

Ngày càng tiến gần vực, hẳn thấy đám rắn không chút chần chờ lao thẳng xuống dưới, dưới đó là ổ của chúng sao?

"Grao" bỗng từ vực phát ra những tiếng "grao" khiến người khác lạnh gáy, hàn khí xung quanh đó lan tỏa càng lúc càng lớn. Cảm giác này, thật khiến người ta run sợ, dĩ nhiên nàng và tiểu Dương không nằm trong số đó.

Dừng lại trước một cây cao gần vực chưa bị đám rắn chiếm mất. Từ đây có thể quan sát những gì dưới vực. Nhìn thấy thứ dưới đó, tiểu Dương kinh ngạc.

Đó, là thứ quái quỷ gì vậy? Hẳn chỉ thấy dưới đó, những con rắn chen chúc ăn thịt lẫn nhau, ở giữa bầy rắn là một con 'đại xà' màu đỏ lửa đang ăn bọn chúng. Thấy cảnh này chính hẳn còn không biết phải thốt lên những gì?

Những con rắn nhỏ ăn thịt lẫn nhau, con rắn lớn ăn bọn chúng, vậy mà đám rắn trong rừng không ngừng tiến về đó. Thật khủng khiếp, bỗng nhiên, từ bên kia vực dần xuất hiện thứ gì đó, chỉ trong chốc lát, hẳn đã biết, đó là một con 'đại xà' màu đen xọc vàng ngay lưng đang tiến về phía vực.

Con đại xà màu đen nhanh chóng lao xuống vực, con đại xà màu đỏ lửa thấy nó lao xuống liền xông tới cắn vào cổ nó, đuôi nó siết chặt lấy thân hắc xà. Hắc xà cũng không yếu thế, nó lấy đuôi cuốn vào cổ đối phương, siết chặt rồi kéo ra.

Máu từ cổ nó tuôn ra, không quan tâm nó lao vào đối phương rồi cắn xé nó. Thật không ngờ hẳn lại có thể thấy hai con đại xà đánh nhau như vậy. Nhưng mà, đây là cấm địa, nếu vậy hẳn phải vượt qua nơi này mới có thể đi tiếp.

Nhìn con đại xà màu đỏ lửa đang bị cắn xé và con hắc xà đang dùng sức mà cắn, đôi mắt hẳn nhú lại, vượt qua nơi này bằng cách nào? Giết hết bọn chúng sao?

*****

Ngoài cấm địa, trong Hoa Đào sơn trang. Lúc này Hoàng Phủ Quân và Hoàng Phủ Hạo đang ngồi trong thư phòng.

- Đã tìm ra kẻ đứng sau bọn dùng cấm thuật, đó là quốc sư Hoắc Lăng hoàng triều, Vương Lãnh. - Hoàng Phủ Quân nhàn nhạt nói.

- Vương Lãnh, sao hẳn lại muốn giết chủ nhân, rõ ràng chủ nhân chỉ là một đứa trẻ. - Hoàng Phủ Hạo tức giận.

- Ai biết, nhưng tên Vương Lãnh đó không đơn giản, số người ta phải đi chỉ có một người là trở về. Người đó hôm qua cũng đã chết vì vết thương quá nặng.

- Nếu vậy...
- Làm theo những gì chủ nhân ngươi nói đi, tốt nhất là tạo một thể lực hùng mạnh, như vậy là cách tốt nhất.
- Ta biết.
- Mà tên nhóc đó vào cấm địa cũng gần một tháng rồi nhỉ, không biết có qua được không?
- Ta tin chủ nhân.

Hoàng Phủ Quân liếc xéo hắn.

- Không cần nói ta cũng biết, nếu không ngươi đã không theo hắn.
- Ủ, à, đúng rồi, ngươi cũng phải gọi ngài là chủ nhân, dù sao ngươi đã quyết định rồi, đúng không?
- Im đi, ta gọi hắn là gì thì kệ ta, không tới lượt ngươi xen vào.
- Ngươi là đệ đệ, phải nghe lời ta ca ca ngươi.
- Ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nội đan

Con đại xà màu đỏ lửa dần bị yếu thế, còn hắc xà tấn công ngày càng mạnh, nó không ngừng cắn vào cổ đối phương, nó vừa cắn vừa xé những chỗ đó ra. Mấy con rắn nhỏ xung quanh thấy vậy cũng lao vào con con đại xà, bọn chúng nhắm chỗ vết thương mà cắn.

Lần đầu tiên nàng thấy cảnh tượng kinh khủng đến vậy, mùi máu tanh nồng lan tỏa đến cả chỗ nàng. "Grao", nó đau đớn kêu gào muốn đánh trả, nhưng lại chỉ có thể vung vẩy trong đám rắn nhỏ, còn hắc xà vẫn cắn từng nhát trên người nó, vừa xé vết thương chỗ nào ra, đám rắn xung lại bu vào chỗ đó.

Dần dần, nàng và tiểu Dương không còn nghe thấy tiếng của nó nữa, nhìn lại bây giờ chỉ là một vũng máu đỏ tươi lúc nhúc đầy rắn và con hắc xà đang ở đó như tìm kiếm thứ gì. Từ chỗ con đại xà lúc nãy bỗng xuất hiện một đốm sáng màu đỏ lửa, thấy vậy, hắc xà rống lên "Graooo" khiến đám rắn nhỏ xung quanh tản ra.

Ở giữa vũng máu xuất hiện một thứ giống như viên ngọc, nó đang rực sáng trong vũng máu. Thứ đó...không lẽ chính là nội đan? Trước đây, lúc tìm sách cho tiểu Dương học, Thiên Thanh Nguyệt vô tình đọc được một cuốn sách có nói về nội đan, nhưng do không có nhiều thời gian nên nàng chỉ lướt qua. Không ngờ hôm nay lại tận mắt nhìn thấy.

Chỉ thấy con hắc xà tiến lại chỗ nội đan, nó cúi xuống, há miệng, nuốt nội đan vào người. Bỗng nhiên, quanh người nó xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực, vết thương lúc nãy liền khỏi hẳn.

"Khê", tiểu Dương giật mình, ngó xuống dưới, đám rắn đang bò lên cây từ lúc nào. Nhìn xung quanh, không còn chỗ nào tránh được cả, lại nhìn về phía con hắc xà. Tay nắm chặt đoản kiếm, một tay nhấn nàng vào sâu trong ngực áo "tiểu Dương, không lẽ..."

Theo hắn quan sát thì viên nội đan vừa nãy nằm gần tìm nó, vậy nếu hắn đoán không nhầm thì... Không còn cách nào khác, với thực lực hiện giờ mà nói, hắn thật sự quá yếu, không thể đánh trực diện với nó.

Mất tiểu Dương lạnh đi, hắn nhất định làm được. Nàng cảm nhận được sự quyết tâm của tiểu Dương, không biết tại sao, có thể là do con mắt trái nàng cho tiểu Dương chẳng? Nàng không biết, nhưng nàng cảm nhận được, tuy không rõ ràng nhưng nàng biết đó là những cảm xúc của đệ ấy.

Chạm lên mắt trái của mình, tay hắn siết chặt đoản kiếm hơn "xin lỗi đã để nàng phải lo lắng cho ta, Nguyệt nhi". Phi thân về phía trước, dùng đám rắn làm đệm chân, hắn lao thẳng về phía vực. Nhìn con đại xà đang bao mình trong ngọn lửa, hắn lao thẳng mình xuống vực.

Nhìn đám rắn lúc nhúc phía dưới, tiểu Dương bình tĩnh dùng chân đạp, tuy biết bọn chúng là loài cực độc, nhưng hắn không thể run sợ lúc này. Không, hắn không được phép run sợ, hắn khí quanh người hắn tỏa ra khiến đám rắn cũng phải e sợ.

Càng đến gần, hắn càng cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp từ nó. Chỉ có một cơ hội thôi, hắn không thể thất bại. Sắp đến rồi, nhìn con rắn đang ngóc đầu lên trời rống lớn "grao", là lúc này.

Hắn dùng hết sức phi thân thẳng lên chỗ đại xà, sức nóng từ ngọn lửa xung quanh như muốn thiêu đốt hắn. Chết tiệt, không được bỏ cuộc, đến vị trí mình cần, hắn xoay mình, vùng đoàn kiếm.

Nếu lúc này Thiên Thanh Nguyệt nhìn thấy, nàng chắc chắn sẽ ngạc nhiên, chiêu pháp này nàng chưa bao giờ thấy, những cuốn sách nàng đưa cho tiểu Dương cũng không có chiêu thức này.

Một luồng gió như bao quanh tiểu Dương, từ trán hắn như mờ mờ xuất hiện một dấu ấn, từ đoàn kiếm xuất hiện một luồng sáng trắng đánh thẳng về phía đại xà. Chỉ nghe tiếng xé gió lao đến, lẫn trong tiếng gió như có tiếng gầm khiến đám rắn phía dưới hoảng sợ chạy trốn.

Con đại xà như cũng nghe được tiếng gầm, nó cứng người, ngọn lửa bao quanh lập tức biến mất. Luồng sáng trắng xuyên thẳng qua người nó, không kịp nhận ra điều gì, nó ngã xuống.

Tiểu Dương cũng theo đó mà thở nhẹ ra một hơi, dấu ấn mờ trên trán đã biến mất từ lúc nào. Trong ngực áo của hắn, Thiên Thanh Nguyệt còn chưa hết bàng hoàng, tiếng gầm vừa rồi nàng nghe là gì? Cả sức mạnh từ người tiểu Dương nữa, đó là gì?

Nhìn lại xung quanh, chẳng thấy con rắn nào cả chỉ còn con đại xà đang nằm bất động dưới đất. Từ miệng vết thương mà tiểu Dương đánh trúng, nó nhanh chóng lan rộng toàn bộ cơ thể con đại xà, mùi máu và mùi thối rữa bốc lên khiến hắn khó chịu bịt mũi.

Quá trình thối rữa rất nhanh kết thúc, con đại xà bây giờ chỉ còn lại bộ xương trắng muốt, từ chỗ lúc này mà tiểu Dương đánh trúng nó bây giờ xuất hiện một viên ngọc to gần bằng bàn tay hắn. Viên ngọc màu đen xen lẫn màu đỏ, cầm nó lên "đây là nội đan của nó".

Không chút chần chờ, hắn cho nội đan vào miệng nuốt xuống. Nội đan vừa vào miệng hắn liền tan ra như dòng nước tan trong người hắn. Hắn nhũn mảy "mùi vị ghê quá". Bỗng nhiên, người hắn nóng rực, hắn nhanh chóng ngồi xuống điều khí.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ảo ảnh

Từ trong cơ thể tiểu Dương bùng lên một ngọn lửa bao quanh khắp người, hắn ngồi xuống điều khí, ngọn lửa bốc cháy ngày càng dữ dội, ngay cả nàng cũng cảm thấy nóng rực, như vậy tiểu Dương còn chịu đựng như thế nào nữa chứ? Trong cơ thể hắn như bị ngọn lửa đốt cháy, từng chút, từng chút một như bốc cháy.

Không được, hắn phải chịu đựng, vì nàng, hắn không được bỏ cuộc. Vận khí, một cổ hàn khí từ trong cơ thể hắn dần tỏa ra làm dịu ngọn lửa, ngọn lửa không chịu yếu thế, càng bốc cháy mạnh hơn.

Ngọn lửa màu đỏ đen bao trùm lấy hắn, như nuốt chửng hắn, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy ngọn lửa kì dị này đang bốc cháy. Bên trong ngọn lửa, hai hàng chân mày của tiểu Dương nhíu chặt, từ miệng hắn từng giọt máu chảy xuống.

Thiên Thanh Nguyệt cũng không dễ chịu chút nào, ngọn lửa đỏ như thiêu đốt nàng, nhưng những thứ đó nàng không quan tâm, nàng cảm nhận được tiểu Dương còn đang phải chịu đựng đau đớn hơn nàng gấp nhiều lần.

Tại sao? Tại sao, đệ ấy phải làm đến vậy? Tiểu Dương...

Trong cơ thể hắn lúc này đang có hai luồng khí đối chọi nhau, hàn khí và hỏa khí không ngừng áp chế, tiêu diệt lẫn nhau. Hắn vận khí, điều khiển hàn khí trong cơ thể mình áp chế hỏa khí.

Vừa chịu đựng đau đớn, vừa cố gắng tiêu trừ hỏa khí từ viên nội đan. Tiểu Dương gần như đến cực hạn, lúc này, trong tâm trí hắn xuất hiện những hình ảnh mờ ảo không rõ.

Không biết xảy ra việc gì, mà nàng bỗng cảm thấy lòng mình đau quá, tim nàng như thắt lại, cảm giác này...tiểu Dương...nàng như níu non mà gọi, tiểu Dương của nàng...

Những hình ảnh mờ ảo làm lòng hắn đau đớn như bị xé nát, tim như bị từng nhát, từng nhát kiếm đâm vào. Tâm trí hắn không ngừng gào thét:

"Xin nàng, Nguyệt nhi, dừng lại đi, Nguyệt nhi, đừng làm vậy, Nguyệt nhi..."

Hình ảnh mờ ảo trong tâm trí hắn biến mất, thứ duy nhất còn lưu lại đó là nụ cười dịu dàng của người thiếu nữ cũng dần dần biến mất. Bỗng chốc, hàn khí trong người hắn như bùng nổ, ngọn lửa liền bị hàn khí nuốt chửng.

"AAAAAA..."

Hắn đau đớn ngửa mặt lên trời hét lớn, tiếng hét như vang vọng cả cầm địa, hàn khí bao phủ khiến đám rắn đều chết vì rét lạnh.

Xung quanh mùi dấm bị hàn khí quét sạch không còn bất cứ thứ gì sống sót, tất cả còn lại chỉ là một vùng hoang vu như chưa từng có cánh rừng nào ở đây.

Tim hắn như bị bóp nghẹt, đau đớn, tuyệt vọng như bao trùm hắn. Nguyệt nhi, Nguyệt nhi của hắn, hắn hận, hắn hận mình vô dụng, tại sao, tại sao nàng luôn vì hắn, vì một kẻ như hắn, Nguyệt nhi...

Thấy tiểu Dương tuyệt vọng thét lớn như vậy, nàng hoảng sợ, tim nàng thất lại, nàng không biết tại sao để ấy lại như vậy, nhưng thấy tiểu Dương như vậy, lòng nàng quạnh lại.

Nàng muốn ôm đệ ấy vào ngực, vỗ về đệ ấy, nói với đệ ấy rằng không có việc gì, có tỷ ở đây, tỷ ở bên đệ... Nhưng nàng lại không thể, chỉ có thể nghe tiểu Dương tuyệt vọng thét lên. Nàng... thật vô dụng...

Hắn gục xuống, hai tay đâm vào mặt đất. Nguyệt nhi, không được, hắn không được như vậy, hắn phải bảo vệ nàng. Hắn nhất định không để nàng tổn thương nữa.

Một tay cách ngực áo ôm chặt lấy nàng, hắn phải mạnh hơn, phải mạnh hơn nữa.

Dần dần lấy lại bình tĩnh, hắn điều chỉnh lại nhịp thở. Cảm nhận búp bê trong ngực áo, hắn dọa nàng rồi, xin lỗi, Nguyệt nhi.

Nhìn khung cảnh xung quanh, mọi thứ hầu như chẳng còn lại gì, bỗng nhiên, không gian như bị bẻ cong. Trong chốc lát, chỗ hắn đang đứng đã thay đổi, không còn đất đá nữa, thay vào đó là một cây cầu treo lơ lửng giữa vực thẳm sâu không thấy đáy.

Đây là... có vẻ như lúc trước cũng là như vậy.

Xung quanh mọi thứ tối đen như mực, hắn chỉ có thể nhìn thấy cây cầu mục nát dưới chân mình, bây giờ hắn cũng chẳng thấy vực thẳm đâu.

Chỉ thấy bây giờ xung quanh hắn tối đen không chút ánh sáng, nhìn về phía trước, có lẽ không còn cách nào khác, đành phải đi qua cây cầu này.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cổ mộ

Nhìn thấy cây cầu kéo thẳng về phía trước, tiểu Dương nhíu mày. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy một mảnh tối đen, có vẻ chỉ còn cách đi về phía trước thôi.

Bước từ từ về phía trước, tiếng "kéo kẹt" từ phía dưới chân phát ra, cây cầu nghiêng ngả, có vẻ nó cũ quá rồi. Hai tay vịn vào sợi dây hai bên của cầu, hắn tiến từng bước cẩn thận về phía trước.

Tiếng "kéo kẹt" càng lúc càng nhiều, mày hắn nhíu càng chặt, bỗng từ phía sau có tiếng "xoạt xoạt" vang lên. Hắn nheo mắt nhìn, chỉ thấy từ trong bóng tối dần dần xuất hiện thứ gì đó.

Dự cảm xấu, hắn liền bước nhanh về phía trước, tiếng "xoạt xoạt" càng lúc càng gần. Ngay khi chỉ còn một chút nữa là qua cầu, bỗng nhiên "xoạt" một tiếng, cây cầu mất thăng bằng. Nó nghiêng hẳn qua một bên làm lật cầu.

Thật may cho tiểu Dương khi hắn nắm chắc nếu không thì... Giữ bình tĩnh, hắn dùng tay và chân bám chắc vào sợi dây, bắt đầu bò.

Chỉ còn cách không quá một mét, vậy mà lại "xoạt" một tiếng. Sợi dây còn lại để cố định cây cầu cũng đứt luôn. Bất ngờ, hắn trượt tay, cả người lao cả xuống vực.

Bỗng nhiên từ trong ngực áo hắn xuất hiện luồng sáng trắng, cả người như được ôm lấy, nhìn rõ người trước mắt, hắn kích động ôm chặt lấy nàng.

Thấy tiểu Dương dụi mặt vào ngực mình, ôm chặt nàng bằng đôi tay nhỏ của hắn. Trong mắt nàng hiện lên sự đau thương.

- Tiểu Dương...

Nàng chỉ có thể gọi vậy thôi, ngoài ra, nàng thật sự không thể nói nữa, vì lời vừa đến bên miệng, nàng lại chẳng thể nói được còn gì.

Hít hương thơm từ trên người nàng, hắn thả lỏng dần, không còn cứng đờ như vừa nãy. Ngược mắt nhìn nàng, thấy một bên tóc xõa che đi con mắt trái của nàng, tim hắn thất lại.

"Nguyệt nhi" lời đến bên môi mà hắn chẳng thể thốt thành lời. Hắn... thật vô dụng.

- Đệ không sao chứ, có bị thương ở đâu không?

Thấy tiểu Dương im lặng, nành càng nóng vội hơn. Thấy ánh mắt lo lắng của nàng, hấn mới biết mình lại làm nàng lo rồi nên vội vàng lên tiếng.

- Đệ không sao.

- Thật sự?

- Vâng, đệ không sao.

Lấy được câu trả lời chắc chắn từ hấn, nàng nhủ mày, haiz, nếu đệ ấy đã kiên quyết vậy thì nghe theo đệ ấy vậy.

Đờ tiểu Dương đứng dậy, nhìn xung quanh, tất cả đều tối đen, vậy mà nàng và tiểu Dương lại có thể nhìn thấy nhau.

Nhìn nhìn xung quanh, chắc chắn phải có thứ gì thấp sáng được quanh đây. Nhìn xung quanh một vòng nữa bỗng ánh mắt nàng rơi vào điểm sáng màu đỏ nhỏ ở trong bóng tối.

Dẫn tiểu Dương lại gần, nàng đang định chạm tay vào đó thì bị tiểu Dương cản tay nàng lại. Ánh mắt kiên định nhìn nàng, tay hấn không chút do dự chạm vào đó.

Bỗng nhiên, từ chỗ đó ánh sáng màu đỏ xuất hiện, càng lúc càng lớn khiến nàng và tiểu Dương đều nhắm mắt.

Đến khi mở mắt, cảnh tượng này là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cổ mộ (tiếp)

Từ từ mở mắt, chỉ thấy xuất hiện trước mắt nàng và tiểu Dương là một nơi chật đầy xương trắng, trên tường vẫn còn đầy những bộ xương treo trên đó, dưới đất la liệt xương, có chỗ còn chất thành đống. Trên và dưới tường vẫn còn những vết đen thẫm, lại nhìn xung quanh, cứ cách một khoảng lại có một dụng cụ tra tấn người.

Trên bàn đình vẫn còn bộ xương nằm trên đó, treo trên tường còn có bộ móng mèo dùng để xẻ thịt từ cơ thể, còn có những lưỡi cưa được đặt nơi đó, ngoài ra còn có hình cụ cắt đầu gối, những cái cọc, trình nữ sắt, con bò bằng đồng,...đầy đủ các loại hình cụ rải rác xung quanh. Nơi này...

Tiếng "xoạt xoạt" vang lên từ phía sau hai người, quay đầu nhìn, chỉ thấy chỗ vực như đang có thứ gì đó bò lên. Từ từ xuất hiện một khối màu đen bò lên, nhìn thấy thứ đó, nàng nhủ mày. Thứ đó dần tản ra, bây giờ có thể thấy rõ, đó là những con sâu màu đen lúc nhúc bò về phía nàng và tiểu Dương.

Nhìn bọn chúng một thân màu đen bò lúc nhúc làm nàng có cảm giác kinh tởm. Tiểu Dương bỗng kéo tay nàng chỉ về một phía.

- Tỷ, nhìn kia !

Theo hướng tiểu Dương chỉ, chỉ thấy nơi mà bọn chúng đi qua chẳng còn lại gì, những bộ xương trắng chất đống nơi đó hoàn toàn biến mất. Nàng nhủ mày, ôm lấy tiểu Dương, xoay người, chạy vào trong lối nhỏ trước mặt.

Chạy vào lối nhỏ, nàng nhủ mày chặt hơn, con đường này rõ ràng là được dựng nên bằng xương người, nhìn những bộ xương được đặt chen chúc vào nhau tạo thành đường đi. Thiên Thanh Nguyệt thấy trong người dâng lên một trận khó chịu.

Cảm nhận được nàng khó chịu, tiểu Dương hai tay nắm chặt, ôm nàng càng chặt hơn. Mất hấn ánh lên tia đau xót, sau đó trở nên lạnh băng, hấn, nhất định rời khỏi nơi này.

Phía cuối con đường có ánh sáng, nàng chạy nhanh về phía đó. Xuất hiện trước mắt nàng và hấn là một ngôi mộ bằng vàng, xung quanh mộ là những lưỡi đao sắc ngăn cản người khác tới gần.

Thả tiểu Dương xuống, nàng và hấn quan sát xung quanh, ngoài ngôi mộ ra chẳng có gì cả, khác hẳn với cảnh tượng bên ngoài.

- Tỷ ! - Tiểu Dương lên tiếng gọi nàng.

Đi về phía tiểu Dương, chỉ thấy đệ ấy đang xem những hình vẽ trên tường. Nhìn theo tiểu Dương, nhìn những bức tranh trên đó, nàng nhủ mày, trên đó là những hình ảnh miêu tả những người bị hình cụ tra tấn, người khóc lóc, kêu la, kẻ cười nhạo, hung ác tra tấn người khác.

Nhìn tiếp phía trên, chỉ thấy một nam nhân tóc đen xõa dài, đôi mắt đỏ rực đầy hèn mọn nhìn những người bị tra tấn, trên môi nở nụ cười tà ác. Nhìn

sang bức tranh tiếp theo, đó là hình ảnh người nam nhân đó đang chiến đấu với một người tóc trắng, người tóc trắng chỉ được vẽ từ phía sau nên nàng và tiểu Dương không nhìn thấy mặt người đó.

Sau một trận chiến dai dẳng, nam nhân tóc đen bị giết, người tóc trắng thì biến mất, hình ảnh tiếp theo là nam nhân đó được chôn cất trong ngôi mộ bằng vàng, xung quanh là những lưỡi đao sắc bén.

nàng nhìn lại ngôi mộ, là của nam nhân tóc đen. Bỗng nhiên, có một bàn tay nhỏ nắm lấy tay nàng, sau đó là bóng dáng nhỏ ôm chặt lấy nàng.

- Tiểu Dương. - Nàng nhẹ giọng nói.

Hàn khí từ người tiểu Dương làm nàng giật mình, cúi người ôm chặt lấy đệ ấy, nàng cảm nhận được, có thứ gì đó như đè nén trong lòng đệ ấy. Ôm lấy đệ ấy, nàng nhẹ giọng nói:

- Không sao, tiểu Dương, có tỷ ở đây.

Nghe nàng nói, hắn càng ôm chặt hơn, chôn đầu vào ngực nàng, không để cho nàng thấy vẻ mặt hắn lúc này. Nếu Thiên Thanh Nguyệt nhìn thấy mặt hắn lúc này, chắc chắn sẽ giật mình, chỉ thấy mắt hắn sắc bén, ẩn đầy sát khí, môi mím chặt, mặt lạnh băng không chút biểu cảm.

Cố gắng đè nén cảm sát khí của mình, hắn ngửa đầu nhìn nàng.

- Tỷ, đi thôi.

Thấy tiểu Dương trở lại bình thường, tâm đang siết chặt thả lỏng hơn, nàng cười dịu dàng.

- Ừm

Lại nhìn xung quanh, căn bản là không tìm được lối ra, "xoạt xoạt", tiếng động từ ngoài vang lên. Bọn chúng đến rồi, cầm tay nàng dẫn nàng đi về phía ngôi mộ, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn thứ trước mắt, môi nhếch lên cười khẩy một tiếng. Cầm đoản kiếm trong tay, hắn vung lên, tức thì như có một cơn gió ập tới làm các lưỡi đao vỡ nát.

Thấy vậy, Thiên Thanh Nguyệt giật mình nhưng lại không nói gì, mắt nàng thoáng qua tia đau xót "tiểu Dương", nắm chặt lấy tay đệ ấy, cùng đệ ấy tiến gần đến ngôi mộ.

Không chút do dự, hắn đẩy nắp quan tài ra, mắt hắn lướt qua tia sát ý. Bên trong quan tài trống không, không có một thứ gì, "xoạt xoạt" bọn chúng lúc nhúc bò đến chỗ nàng và hắn. Nhìn bọn sâu ngày càng đến gần, hắn đứng chắn trước nàng.

- Tiểu Dương... - Nàng lo lắng.

- Đệ sẽ không để bọn chúng đụng đến tỷ.

Nói xong, hàn khí từ người hắn phát ra như muốn đóng băng mọi thứ, đoản kiếm vung lên "ầm ầm", tiếng gió gào thét đan xen với tiếng gầm nhanh như chớp lao thẳng về phía chúng. Chỉ thấy nơi nào cơn gió đi qua thì chẳng còn lại gì, một vết tích của bọn chúng cũng không có.

"Rắc rắc" từ phía trên dần dần nứt ra, xuất hiện trong vết nứt là một viên minh châu màu đen, viên minh châu rơi xuống trước mặt hai người. Đột nhiên viên minh châu nứt ra, từ trong nó xuất ra những làn khói đen.

- Chết tiệt!

Vùng tay khỏi tay nàng, hắn không chút do dự cầm thẳng thanh đoản kiếm vào viên minh châu, từ người hắn hàn khí tỏa ra ngày càng nhiều hơn, hàn khí truyền vào đoản kiếm sang viên minh châu. Dần dần, viên minh châu bị đóng băng, làn khói màu đen cũng biến mất, "rắc" viên minh châu vỡ ra.

"Phụt" tiểu Dương phun ra một ngụm máu rồi gục xuống bất tỉnh. Nàng hoảng sợ ôm chầm lấy hắn.

- Tiểu Dương !!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tìm kiếm

Thấy tiểu Dương bất tỉnh, nàng hoảng sợ ôm lấy hắn, giọng run run đầy lo lắng.

- Tiểu Dương, tiểu Dương..

****

Phong thành, Phong Hoa sơn trang, trong thư phòng, một thiếu niên vẻ mặt nghiêm nghị nhìn hắc y nhân đang quỳ trước mặt. Hắc nhân nhật mở miệng:

- Nói đi.

Nghe vậy hắc y nhân lên tiếng:

- Bẩm chủ tử, từ lúc thất hoàng tử được cứu đi, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy tin tức gì...

- Tiếp tục tìm kiếm. - Hắc lạnh giọng ra lệnh.

- Tuân lệnh.

Lĩnh lệnh, hắc y nhân lập tức biến mất, thiếu niên chán nản ngồi phịch xuống ghế.

- Rốt cuộc đệ ở đâu, tiểu Dương.

Thở dài một hơi, hắc gục mặt xuống bàn. Thiếu niên này không phải ai khác, hắc chính là thái tử Hoắc Lăng Thiên đang bị giam lỏng tại Phong thành. Từ lúc hắc và tiểu Dương bị tách ra tới giờ, hắc không lúc nào không cho người đi tìm kiếm đệ đệ của mình.

Lúc nghe tin tiểu Dương rơi xuống vực, hắc gần như muốn nổi điên, nhưng hắc không tin đệ ấy sẽ chết, nhất định Thiên cô nương sẽ cứu tiểu Dương. Ba năm tìm kiếm dưới vực, rốt cuộc cũng biết được đệ ấy còn sống, vậy mà...tên quốc sư khôn khiếp, nhất định hắc sẽ không bỏ qua.

Hắc chưa kịp hành động, tiểu Dương lại bị hãm hại, cũng may có người cứu đệ ấy, nhưng cho tới bây giờ hắc vẫn không tìm được tung tích của tiểu Dương. Rốt cuộc đệ đang ở đâu chứ, có bị người của quốc sư tìm được không? Hắc thật sự rất lo, nhưng chẳng làm được gì, phái người tìm kiếm mãi vẫn không có kết quả, hắc thấy mình thật vô dụng.

"Rầm" hai tay đập mạnh lên bàn, hắc nhất định phải tìm được tiểu Dương trước đám người đó. Hoàng thượng, quốc sư, chính các người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.

*****

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

- Quốc sư, tìm thấy tên yêu nghiệt đó chưa. - Nam nhân trung niên mặc hoàng bào ngồi trên long ý, nhàn nhạt hỏi.

- Khởi bẩm hoàng thượng, vẫn chưa có tin tức. - Quốc sư chậm rãi trả lời.

- Vô dụng. - Hoắc Long Thần tức giận ném sổ con về phía Vương Lân.

Thấy cuốn sổ con sẽ trúng mình, hắc vẫn đứng đó không né tránh, "bộp" cuốn sổ con đập ngay trước ngực hắc rơi xuống đất, hắc không chút biểu cảm, nhàn nhạt lên tiếng.

- Hoàng thượng yên tâm, rất nhanh ám vệ sẽ tìm được hắc.

- Tìm thấy lập tức giết. - Hắc lạnh giọng.

- Tuân lệnh.

- Không có việc gì nữa người lui ra ngoài đi. - Hoắc Long Thần khoát tay.

Hắc hành lễ rồi xoay người, vừa xoay người, mắt hắc lướt qua tia sát ý, hừ, muốn chết, ta cho các người cùng chết.

*****

Trong cấm địa lúc này, không gian lại một lần nữa thay đổi. Chỗ nàng và tiểu Dương biến thành một mỏm đá nhỏ, xung quanh mặt đất sụp xuống, nước dần dần dâng lên. Chỉ trong chốc lát, bao quanh nàng toàn nước là nước.

Ôm chặt lấy tiểu Dương, nàng không biết tiếp theo thứ gì sẽ xuất hiện, nhưng nhất định nàng sẽ không để nó tổn hại tiểu Dương.

Mặt nước im ắng, xung quanh không một tiếng động, mọi thứ im lặng một cách đáng sợ. Hôn nhẹ lên trán tiểu Dương, nhẹ nhàng đặt đệ ấy nằm xuống, Thiên Thanh Nguyệt đứng dậy, mắt lạnh nhìn về phía trước. Đến rồi!

Mặt nước dần có những gợn sóng nhỏ, gợn sóng càng lúc càng nhiều, càng ngày càng dữ dội hơn. "Ầm ầm" bầu trời tối đen nổi sấm chớp, gió bắt đầu thổi.

Nàng đứng đó, bạch y tuyết trắng phiêu dật mờ ảo như ẩn như hiện, cô độc mà thị huyết. Tóc đen xõa dài che một bên mắt, mắt nàng tĩnh lặng không chút gợn sóng, mặt lạnh băng không chút biểu cảm. Nàng chờ đợi thứ sắp xuất hiện.

Không cần biết đó là thứ gì, nhưng dám đụng đến tiểu Dương, nhất định chết. Sóng vỗ dồn dập như muốn nuốt chửng tất cả, từ dưới nước bỗng xuất hiện một bóng đen, bóng đen càng ngày càng lớn, nó dần dần ngoi lên mặt nước.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giao long (1)

"Ầm ầm", mặt nước dao động dữ dội tạo thành những con sóng lớn như muốn nuốt hết tất cả. Từ mặt nước xuất hiện bóng đen, bóng đen càng ngày càng lớn, "ầm ầm" nó từ từ ngoi lên mặt nước.

Theo dao động của nó, mặt nước như tạo thành một cột nước, xung quanh sóng gầm như thổi bay tất cả. Nàng đứng chắn phía trước tiểu Dương, sóng đánh mạnh như muốn nuốt lấy nàng, y phục ướt vẫn không làm giảm khí thế của nàng chút nào.

Tĩnh lặng, không gì có thể khiến nàng dao động, quanh nàng bao phủ một tầng hàn khí nhẹ nhàng, mắt nàng không chút gợn sóng quan sát vật sắp nổi lên.

Thiên Thanh Nguyệt đứng đó, phiêu dật như tiên, cho dù xung quanh sóng lớn gầm thét như những con quái vật nhe nanh múa vuốt chờ tấn công, bầu trời tối đen ầm ầm sấm chớp, gió thổi như muốn cuốn bay tất cả. Thì tất cả như chẳng liên quan gì đến nàng, nàng vẫn im lặng đứng đó, như chẳng có gì chạm được đến nàng.

"Giao" từ trong cột nước vang ra tiếng gầm làm điên đảo tất cả, cột nước rút xuống. Toàn thân đen như bóng tối, những cái vây xù lên như áo giáp bảo vệ, hai mắt nó đỏ ngầu đầy sát khí chứng tỏ nó đang tức giận, miệng nó nhe ra đầy răng nhọn, đầu nó có sừng. Nhìn qua rất giống 'rồng', nhưng nàng thấy không giống lắm, chẳng lẽ nó là 'giao long'.

Bốn mắt nhìn nhau, mỗi nàng mím lại xuất hiện nụ cười như có như không, 'giao long' sao? Cho dù có là rồng đi nữa chỉ cần làm hại tiểu Dương nàng nhất định không tha.

Nhìn con quái vật trước mắt, hai tay nàng nắm chặt, từ khi tới đây, nàng biết cả người mình thay đổi không ít, tuy không thể thành người. Nhưng trong nàng luôn ẩn ẩn một luồng sức mạnh lúc ẩn lúc hiện, có lẽ đến lúc nàng thử thứ đó rồi.

Trong cơ thể nàng dần xuất hiện hàn khí, bình tĩnh di chuyển hàn khí xuống dưới hai tay. Hai tay nàng xuất hiện luồng khí trắng, càng lúc càng nhiều, theo ý chí của nàng, nó dần dần thu lại cho đến khi chỉ như sợi chỉ.

Con giao long nhìn thiếu nữ trước mắt, nàng bình tĩnh thong dong không chút sợ hãi, bạch y tung bay phiêu dật như tiên. Mắt nàng tĩnh lặng nhìn nó không chút dao động, thanh cao thoát tục như thiên tiên không ai có thể nắm bắt khiến nó chấn động.

Nhưng cho dù như vậy, dám cả gan xông vào đây, nó sẽ khiến nàng không thể trở ra.

"Giao" nó hướng lên trời gầm, tiếng gầm của nó làm rung chuyển cả không gian. Đuôi nó vung lên đập mạnh xuống tạo thành những con sóng thần lao về phía nàng.

Hàn khí được nàng khống chế thành sợi chỉ nhỏ lượn lờ quanh nàng, mắt thấy con sóng sắp nuốt lấy mình, tay nàng động. Theo di chuyển tay nàng, hàn khí trở nên mạnh mẽ dứt khoát, thẳng hướng về phía con sóng.

Ngay lúc vừa chạm vào con sóng, hàn khí trở nên dữ dội, nó lập tức đóng băng con sóng nó chạm vào. Lấy đà, Thiên Thanh Nguyệt nhảy lên con sóng, nàng vung tay làm đóng băng những con sóng tiếp theo.

Theo đó, nàng tiến gần giao long. Giao long nhìn nàng tiến gần nó, mắt nó trở nên hung ác, "giao" nó gầm lên, đuôi nó quất về phía nàng.

"Chết tiệt", "ầm", nàng nhanh chóng né tránh nhưng vẫn bị ngã xuống nước. Thấy đuôi nó lại hướng phía mình, nàng đóng băng phần nước gần nó làm giảm tốc độ của nó.

Nàng nhanh chóng bám vào đuôi nó, chạy thẳng lên. Nhìn cánh tay nhuộm máu của mình, tuy tránh được đuôi nó nhưng vẫn bị luồng gió cuốn theo đuôi nó làm bị thương. Xé một góc áo, nàng nhanh chóng băng chỗ bị thương lại.

Dựa theo sức của nàng mà nói, nàng không có cửa thắng nó. Mắt nàng liếc về phía tiểu Dương đang nằm, mắt nàng trở nên kiên định. Không thắng cũng phải thắng.

Người nó lắc lư dữ dội như muốn vứt nàng xuống, bám vào vây nó, nàng theo đà chạy lên trên. Động vật nào cũng vậy, chúng luôn có điểm yếu, mà điểm dễ nhận thấy nhất chính là mắt chúng.

Giao long biết nàng đang ở trên người nó, nó ra sức vùng vẫy, thấy nàng vẫn ở trên, nó tức giận. Ngựa người ra đằng sau, nó đập mạnh người nó xuống nước. Cả nó và nàng đều chìm trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Giao long (2)

"Àm" cả nó và nàng đều chìm trong nước, sức đập mạnh làm Thiên Thanh Nguyệt văng ra khỏi người nó. "Chết tiệt" nàng thầm mắng, đuôi nó vùng vẫy khiến lực đẩy của nước như bão táp cuốn nàng đi.

"Hự", cả người nàng và mạnh vào đá ngầm gần đó, nàng phun ra một ngụm máu.

"Vút" đuôi nó quất thẳng về phía nàng, nhện xuống đau đớn, nàng nhanh chóng né tránh đuôi của nó.

"Àm" đuôi nó đập nát dây đá ngầm, các mảnh đá vỡ cửa vào người Thiên Thanh Nguyệt. Máu chảy làm nước xung quanh nàng biến thành màu đỏ.

Như người thấy mùi thức ăn, con giao long điên cuồng tấn công về phía nàng. Tuy nàng nhanh chóng né tránh nhưng vẫn bị đuôi nó làm bị thương.

"Khụ", không được rồi, nếu nàng không nhanh ngoi lên mặt nước, nàng sẽ chết vì thiếu dưỡng khí mất. Không được, tiểu Dương còn đang chờ nàng, nàng nhất định phải bảo vệ đệ ấy.

Như có thêm động lực, nàng bình tĩnh trở lại, nhìn con quái vật đang tiến về phía mình, nàng lẳng lặng đón tiếp nó. Cơ hội chỉ có một lần thôi, không được thất bại.

Thả lỏng cơ thể, nàng bắt đầu vận chuyển sức mạnh trong cơ thể. Hai mắt nàng nhắm lại cảm nhận sức mạnh trong cơ thể.

Xung quanh nàng hàn khí dần bao phủ xung quanh, nó nhanh chóng lan rộng, từ chỗ nàng, nước bắt đầu đóng băng "rắc rắc", càng ngày càng đóng băng nhiều, lan rộng đến con giao long.

Xung quanh nó dần bị giam giữ bằng băng, nhận ra khác thường, nó liền vùng vẫy thân mình làm vỡ nát lớp băng.

Nhưng không dễ như vậy, chỉ trong chốc lát, các lớp băng nhiều hơn. Vì nó ở dưới nước nên rất nhanh bị các lớp băng vây hãm.

Những mũi nhọn của lớp băng có nó trầy da tróc vảy.

"Đây rồi", hai mắt nàng nhan chóng mở ra, nàng phi thân về phía nó, hai tay ngưng tụ nước thành một thanh kiếm bằng băng đâm thẳng vào hai mắt nó.

"Grao" nó điên cuồng gào lên, các lớp băng vây quanh đều bị nó phá hủy.

Nhìn nó điên cuồng, Thiên Thanh Nguyệt nhanh chóng rời khỏi, nhưng nó đâu dễ yên cho nàng, đuôi nó vùng mạnh về phía nàng như tàn phá tất cả những gì cản đường nó.

"Ưm", một tảng băng vỡ đập vào người nàng, nàng phun ra một ngụm máu. Không xong rồi, nàng không còn đủ dưỡng khí nữa, hai mắt nàng dần mờ đi, nhìn chiếc đuôi đang đâm thẳng về phía mình. Nàng nói thầm "tiểu Dương".

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Giao long (3)

Thiên Thanh Nguyệt nàng không còn đủ sức nữa, mắt nàng mờ dần, trong tâm trí nàng lúc này chỉ còn lại tiếng gọi mơ hồ "tiểu Dương". Mắt nàng nhắm lại rơi vào hôn mê.

"Vút" chiếc đuôi của giao long đâm thẳng về phía nàng, mắt thấy chỉ còn cách nàng một gang tay.

"Àm àm" một cơn xoáy nước từ trên đánh thẳng về phía giao long khiến nó bị đẩy lùi về phía sau, "grao" nó gầm lên đau đớn vùng vẫy trong xoáy nước.

Thân thể nàng dần chìm xuống, bỗng có một đôi tay nhỏ ôm lấy nàng nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Dùng sức ôm nàng lên mồm đá hấn vừa nằm, người hấn run lên ôm chặt nàng.

Nhìn người trong lòng hơi thở yếu ớt, khuôn mặt trắng bạch, tim hấn run lên đau đớn, giọng hấn run run gọi nàng:

- Nguyệt nhi, Nguyệt nhi...ta sẽ không để nàng có chuyện gì, Nguyệt nhi...

Đầu còn về lạnh lùng hay làm nũng, ánh mắt hấn bây giờ chỉ còn sự đau lòng và tự trách.

Nếu không vì hấn, nàng làm sao có thể bị thương như vậy, tất cả là tại hấn, tại hấn mà ra. Nhìn hấn run rẩy ôm nàng mà tất cả như trở nên u ám.

Trong mơ màng, nàng nghe thấy một giọng nói đang gọi mình, giọng nói rất quen, nghe thanh âm ấy mà nàng buồn quá, nàng rất muốn trả lời, nhưng lại không thể nói được gì, tìm nài nhỏi quá.

"Àm ăm" "graooo" con giao long thoát khỏi xoáy nước, nó ngoi lên mặt nước gào thét điên cuồng. Nó không ngừng cử động thân mình đánh về tứ phía, nó phải giết, phải giết kẻ làm nó bị thương.

Nhìn giao long điên cuồng, tiểu Dương đang ôm Thiên Thanh Nguyệt bỗng chốc toát ra luồng sát khí ngập trời.

Chính nó, chính nó dám làm nàng bị thương, hấn phải bắt nó trả gấp trăm lần.

Phải biết, lần này bất kể là ai, dám tổn thương nàng, hấn nhất định khiến kẻ đó vạn kiếp bất phục.

Nhìn nàng, mắt hấn dịu lại, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, hấn đỡ nàng nằm xuống. Miệng khẽ niệm liên xuất hiện một vầng sáng bao bọc lấy nàng. Sau đó hấn đứng dậy, tràn ngập sát khí mà nhìn giao long.

Cảm nhận được luồng sát khí kinh khủng đánh về phía mình, động tác nó hơi chậm lại, tránh xa luồng sát khí.

Gió nổi lên ngày càng mạnh, từ chỗ tiểu Dương xuất hiện gió xoáy bao quanh người hấn.

Ánh mắt lạnh băng tràn ngập sát khí, khí thế vương giả áp chế mọi thứ, hấn như một sát thần cao cao tại thượng chuẩn bị hủy diệt mọi thứ.

Phía trên hấn, mây đen tụ lại xoay quanh hấn, vòng tâm chính giữa xuất hiện sấm sét kinh người. Từ trong tâm còn mang năng nghe thấy tiếng rống ngăm.

Giao long tuy bị mù, nhưng nó vẫn cảm nhận được khí thế khiến nó run sợ chỉ thầm mong trốn thật nhanh.

Nhận ra ý định chạy trốn của nó, ngay lập tức lốc xoáy và sấm sét từ trời xuất hiện đánh thẳng vào nó làm nó không cách nào chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 32.2 : Giao long (3)

Grao" nó gào lên đau đớn, những tia sét đánh vào người nó như những thanh kiếm chém vào cơ thể lột từng lớp da của nó, lốc xoáy như những lưỡi dao sắc bén cắt từng miếng thịt trên người nó. Không cách nào chống đỡ, chỉ có thể bị động gào thét.

Nó hối hận, nếu biết trước sẽ bị như vậy thì ban đầu cho dù có cho nó mười lá gan nó cũng không đụng đến hai người này. Đáng sợ, quá đáng sợ, đứa trẻ đó là ác ma, là ma quỷ...

Nhìn nó gào thét, tiểu Dương hơi nhếch môi. Dám thương tổn nàng, hấn khiến nó trả giá gấp trăm lần, cả bọn chúng, hấn nhất khiến bọn chúng vạn kiếp bất phục.

Quanh thân hấn sát khí tỏa ra càng kinh khủng, ai có thể ngờ một đứa trẻ như hấn lại có sát khí kinh khủng như vậy, nhìn hấn cao cao tại thượng như một vị sát thần muốn hủy diệt tất cả.

"Grao" con giao long điên cuồng, nó muốn thoát khỏi nơi này, nó phải thoát khỏi hấn.

- Muốn chạy. - Hấn lạnh giọng.

Mắt hấn lóe ra một tia hàn quang, tức khắc mặt nước như biến thành xiềng xích trói buộc nó, từ mặt nước xuất hiện những thanh kiếm bằng băng, càng ngày càng nhiều, chỉ trong chớp lát nó đã bao phủ xung quanh giao long.

Nhìn con giao long lúc này đầu còn bộ dáng hung ác như vừa rồi, nó bây giờ toàn thân nhuốm máu, mặt nước xung quanh nó cũng nhuốm một màu máu. Đến bây giờ nó không còn hy vọng trốn thoát nữa rồi.

Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nó thấy một kẻ đáng sợ như vậy, một kẻ như sát thần từ tu la đại ngục mà đến. Một kẻ như vậy một khi ra khỏi cấm địa thì nhân gian không sớm thì muộn cũng sẽ nhuốm máu, máu chảy thành sông.

Thấy nó không còn chống cự nữa, môi hắn nhếch lên nụ cười nhạt. Ngay lập tức, "vút" hàng trăm thanh kiếm xung quanh nó chuyển động, thanh âm xé gió lao về phía nó.

"Phập" hàng trăm thanh kiếm cùng lúc đâm xuyên người giao long, "xoẹt" chỉ trong chốc lát, con giao long chẳng còn gì ngoài những khối thịt nhuốm máu rơi vào nước, mặt nước bây giờ chỉ còn là một màu máu, mùi máu tanh nồng làm người khác cũng phải tái mặt. Chỉ có hắn, nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn cười, một nụ cười lạnh băng, đây là kết quả của kẻ dám tổn thương nàng.

Nhìn về phía sau, hắn liền trở nên dịu dàng, đầu còn sát khí như lúc nãy. Hắn đến cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, mắt hắn mang theo sự dịu dàng cùng tự trách, hôn nhẹ lên trán nàng, hắn thì thầm "Nguyệt nhi".

.....

Ngoài cấm địa.

Trong thư phòng.

- Quân, mọi việc chuẩn bị tới đâu rồi? - Hoàng Phủ Hạo bỏ ly trà trong tay xuống, hỏi Hoàng Phủ Quân vừa bước vào.
- Vừa xong, bây giờ chỉ cần đợi họ ra ngoài. - Hắn ngồi xuống chiếc ghế gần đó, tự rót cho mình một ly trà.
- Ủ. - Đáp lại một tiếng, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết chủ nhân và cô nương sao rồi.
- Tin tưởng họ, không có việc gì.
- Ủ.
- Còn nữa, ta vẫn thắc mắc, không biết họ có gặp những gì ta và người gặp không nhỉ? - Hoàng Phủ Quân nghiêm túc nhìn Hoàng Phủ Hạo.

Hoàng Phủ Hạo cho hắn một ánh mắt xem thường, nhìn hắn như một kẻ ngốc.

- Người ngốc à, cấm đại nơi đây khác với những nơi khác. Một khi bước vào, nó sẽ tự dịch chuyển đến những không gian khác nhau, tuy không phải hoàn toàn, nhưng nó sẽ dựa theo thực lực của người tiến vào đó, thậm chí còn có thể đưa người đến những nơi mà từ trước đến giờ không ai đến được, cho nên cho dù người nào bước vào đi nữa cũng không gặp tình cảnh giống nhau. Cái này không phải trước đây mấy lão già đó nói rồi sao.
- Khụ, ta quên, người có cần dùng ánh mắt đó nhìn ta không.
- Hừ, ngu ngốc.

Hoàng Phủ Quân sờ sờ mũi, hắn thật sự quên có được hay không.

.....

Trong cấm địa, không gian lại thay đổi, hắn ôm nàng nhìn không gian xung quanh bị bóp méo rồi dần dần hiện ra nơi khác.

- Ra là vậy, cấm địa không gian.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Huyết trùng (1)

Không gian thay đổi, xuất hiện trước mắt hắn là cánh rừng rậm rạp. Một luồng sáng xuất hiện, Thiên Thanh Nguyệt trở về hình dạng búp bê, hắn hôn nhẹ lên trán nàng rồi đặt nàng cẩn thận trong ngực áo.

Nhìn xung quanh chỉ có cây cối bao quanh, hắn đứng dậy, quan sát xung quanh. Trước tiên phải tìm đồ ăn, sau đó mới tính đến chuyện khác được, nghĩ là làm, tiểu Dương đi một vòng gần nơi hắn xuất hiện.

Kỳ lạ, trong rừng không có lấy một tiếng động nào, im ắng một cách nguy hiểm, không kiếm được con vật nào, tiểu Dương đành tìm xem có quả nào ăn được hay không. May mắn, có một ít quả dại trong rừng có thể ăn.

Hái quả ăn lót dạ, định tìm một chỗ nghỉ ngơi, bỗng nhiên hắn nghe có tiếng 'loạt xoạt' từ phía xa. Hắn nhú mào, nhìn thấy cây cao gần đó, tiểu Dương trèo lên cây xem động tĩnh phía dưới.

'Loạt xoạt, loạt xoạt' tiếng động ngày càng gần, từ trên cây hắn nhìn xuống. Từ trong bụi cây có ba người bước ra, không sai, là con người. Nhưng mà...hắn nhú mào, bọn họ không có một chút hơi thở, như một cái xác tự di chuyển vậy.

Đa bọn họ tái ngắt, hai mắt đỏ ngầu, xung quanh người đầy những vết thương lúc nhúc đòi bọ. Máu hắn nhú càng chặt, bọn họ có mùi tử thi, nhìn những vết thương trên người đang dần phân hủy, hắn cẩn thận che dấu hơi thở của mình.

Những người đó cứ đi thẳng về phía trước, hắn thấy được, trước mặt bọn chúng là một cái cây cổ thụ lớn đứng chắn đường. Thấy vật cản trước mắt, một trong số ba người giơ tay đánh thẳng vào cái cây.

'Rầm!', cái cây như một nhánh cây con cứ thế mà bị đánh gãy. Hắn hí hóp mắt nhìn, nhìn bọn họ không phát hiện mình, tiểu Dương len lén theo sau. Đi khoảng một canh giờ, bọn họ ra khỏi khu rừng, nhìn cảnh tượng bên ngoài, hắn có chút giật mình, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Chỉ thấy trước mắt hắn là một thôn trang rộng lớn, nhưng lý quái là hắn không cảm thấy hơi thở của người sống, ngay cả hơi thở nhỏ nhoi thoi thóp cũng không thấy. Vậy mà...rất nhiều người dân vẫn đang di chuyển trước mặt hắn, họ bán hàng, làm việc, đi chợ... tất cả đều như bình thường.

Hắn không xuất hiện mà chỉ đứng từ xa quan sát, điểm giống nhau của những người ở đây là da của họ đều tái ngắt như người chết, hai mắt đỏ ngầu, trên người ai cũng có vết thương, vết thương của họ đều đang thối rữa, đòi bọ lúc nhúc trên miệng vết thương.

Theo di chuyển của họ, máu cùng những con đòi rơi vãi ra khỏi miệng vết thương, mùi tử thi bốc lên nồng nặc.

Nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, hắn thấy bụng mình cồn cào khó chịu. Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào, thật may là nàng không thấy.

Bình ổn lại, hắn quyết định tránh xa nơi này, tiểu Dương quay lại trong rừng, hắn tìm một cái cây cao, leo lên cây, thu lại khí tức của mình, hắn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nên bây giờ hắn cần nghỉ ngơi lấy lại sức. Dần dần, bóng tối bao phủ cả khu rừng, 'loạt xoạt, loạt xoạt' tiếng động khiến cả khu rừng đang yên tĩnh bỗng trở nên rùng rợn.

Trên cành cây cao, hắn đột nhiên mở mắt, ngồi thẳng dậy, quan sát động tĩnh phía dưới. Chỉ thấy lò mờ phía dưới, từng đoàn người, không phải nói là tất cả những người trong thôn trang đều tụ tập trong rừng.

Bọn chúng di chuyển đi sâu vào trong rừng, bỗng nhiên hắn ngừng đầu nhìn lên bầu trời. Bầu trời tối đen không có một ngôi sao nào, chỉ có duy nhất ánh trăng đang chiếu sáng, mặt trăng chiếu ra ánh sáng đỏ như máu trên bầu trời tối đen càng làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Nhìn ánh trăng chiếu thẳng xuống chính giữa khu rừng, bọn chúng cũng di chuyển vào sâu trong rừng, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nhìn hướng di chuyển của chúng, hắn từ từ bám theo sau, không biết là có chuyện gì, nhưng có thể có cách để hắn phá vỡ không gian này.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 34: Huyết trùng (2)

Theo sau bọn chúng đến giữa rừng, ở giữa có một cái hồ, xung quanh hồ không có bất kỳ một sinh vật sống nào cả, hoàn toàn trống trải.

Những người đó vây xung quanh hồ, 'xoạt' đồng loạt tất cả đều quỳ xuống. Ánh trăng đỏ rực chiếu thẳng xuống mặt hồ, bỗng nhiên, từ mặt nước trong suốt từ từ biến thành màu đỏ như máu. Không, phải nói đó chính là máu.

Mùi máu tươi tanh tươi bốc lên vây kín cả khu rừng. Hắn nhú mào nhìn tất cả đang diễn ra trước mắt.

'Loạt xoạt' trong hồ xuất hiện tiếng động, tiểu Dương nhú mào nhìn vào mặt hồ. Mặt hồ như có thứ gì đó động dậy.

"Hô...hồ...hồ..." những người đang quỳ đồng loạt ngước mặt hô những tiếng dài. Vết thương trên người họ bỗng nhiên vỡ toát ra, máu thịt từ trên người rơi xuống từng mảng.

Những mảng thịt máu rơi xuống liền từ trong chui ra những con dòi bò nhúc nhích, mấy con dòi vừa bò ra, miếng thịt liền biến thành bãi máu tanh tưởi.

Như nghe thấy mùi máu, mặt hồ càng dao động dữ dội. "Xoạt xoạt" từ mặt hồ bỗng chui lên những con sâu nhỏ, không, là trùng.

Những con trùng bằng khoảng hai đốt ngón tay, toàn thân chúng đỏ như máu, chúng bắt đầu bò ra khỏi mặt hồ. Dần dần, chúng bò lên ngày càng nhiều, cả hàng trăm con, chúng bò san sát nhau làm cho cảnh tượng thật kinh dị.

Chúng bò lúc nhúc đến những bãi máu rơi ra từ những người kia, chúng vây kín bãi máu, chỉ trong chốc lát, chúng tản ra, bãi máu biến mất không thấy đâu.

Sau đó, chúng từ từ bò về mặt hồ, lặn xuống hồ. Mặt hồ trong chốc lát trở lại trong vắt như chưa có gì. Bọn chúng đứng dậy rồi rời đi, tiểu Dương nhìn lên trời, ánh trăng không còn là màu đỏ nữa, rồi cũng biến mất trong đám mây.

Nhìn những gì xảy ra trước mắt, hắn không khỏi giật mình. Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?

"Loạt xoạt", có hơi người.

- Ai?

Hắn lạnh giọng lên tiếng.

"Xoạt xoạt xoạt" nghe tiếng tiểu Dương, người kia liền chạy, thấy vậy hắn nhú mào, xoay mình đuổi theo người kia.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 35: Huyết trùng (3)

'Xoạt xoạt xoạt...' bóng đen chạy vút trong bóng đêm, người đó dường như không biết mệt hắn chạy không ngừng nghỉ. Thấy vậy, tiểu Dương vận công nhanh chóng theo dấu hắn.

Vượt qua những cành cây tránh phía trước, hắn xoay mình, phi thân xuống trước mặt người nọ. Đứng thẳng, đôi mắt tiểu Dương, lạnh lùng bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt.

Thấy đứng trước mình là một đứa trẻ khảng 7 8 tuổi, người thiếu niên không khỏi có chút giật mình nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Vì trong rừng tối hắn không thấy rõ được tiểu Dương, hắn bình tĩnh hỏi:

- Người là ai ?

Không trả lời hắn ngay, tiểu Dương quan sát một lượt thiếu niên này. Tuy trong bóng tối, nhưng hắn vẫn thấy rõ người đứng trước mặt. Thiếu niên trước mắt hắn khoảng 16 17 tuổi, thân hình hơi gầy, khuôn mặt tuần tú, nhưng do chạy quá nhanh mà tóc tai xộc xệch làm hắn chật vật không chịu nổi, y phục hắn chỗ rách chỗ vá nhìn qua không biết nên hình dung ra sao.

- Người biết bọn chúng !?

Tiểu Dương lạnh giọng, không phải hỏi, mà hắn khẳng định thiếu niên trước mắt này biết bọn chúng. Hắn không muốn tốn thời gian thêm nữa ở cái cấm địa này, hắn cần nhanh chóng ra ngoài. Vì nàng, hắn phải rời khỏi đây nhanh nhất có thể.

Thấy tên tiểu tử trước mắt không trả lời câu hỏi của hắn, hắn khó chịu cau mày, tên tiểu tử này là ai? Hắn chắc chắn nơi này ngoài mấy người bọn hắn ra không thể nào đột nhiên xuất hiện một tên tiểu tử mới 7 8 tuổi này được.

- Dẫn ta đến chỗ người.

Tiểu Dương lạnh giọng ra lệnh cho hắn.

Hả? Cái tên tiểu tử này đang ra lệnh cho hắn ?

- Đây...

Hắn mắt lạnh liếc người thiếu niên một cái làm hắn rùng mình. Ánh mắt của tiểu tử này thật đáng sợ.

- Theo ta.

Nói xong, hắn dẫn đầu đi về phía trước, vòng qua những con đường ngoằn ngoèo đến trước một cái hang động được bao phủ bởi những lùm cây làm người khác khó phát hiện. Hắn đi vào trong, thấy vậy tiểu Dương đi theo.

- Bọn chúng là gì ?

Hắn nhàn nhạt hỏi.

Biết đứa trẻ trước mắt này hỏi những người ngoài kia, thiếu niên hơi cứng người. Hắn cắn răng nặn ra từng chữ.

- Huyết trùng.

- Huyết trùng ?

- Họ là thức ăn của huyết trùng, không, phải nói là tất cả dân làng đều là thức ăn của chúng.

Nghe hắn nói vậy, tiểu Dương nhíu mày, hình như hắn đã từng nghe qua nhưng lại không nhớ là đã nghe được ở đâu.

Thấy tiểu tử kia không nói gì, hắn thờ dãi, tiếp tục nói.

- Không biết tại sao huyết trùng lại xuất hiện trong làng bọn ta, ban đầu ta chỉ nghĩ huyết trùng chỉ có trong những câu chuyện để hù bọn trẻ trong làng. Không ngờ có một ngày bọn chúng lại xuất hiện thật.

- Huyết trùng như tên gọi, chúng nhìn giống như những con sâu nhỏ, màu đỏ như máu, chúng ăn nội tạng và máu, những người có huyết trùng trong cơ thể đều bị chúng từ từ ăn mòn cả cơ thể, huyết trùng biến bọn họ trở thành những cái xác biết đi.

- Xác biết đi ?

- Đúng vậy, ta cũng không biết tại sao họ lại biến thành cái dạng ấy, bọn ta là những người duy nhất không bị bọn chúng xâm chiếm cơ thể. Nhưng cũng chỉ là tạm thời, bây giờ huyết trùng sinh sản ngày càng nhiều mà bọn ta lại không có cách tiêu diệt chúng, cũng không thể chạy trốn. Tiểu tử, ta không biết tại sao ngươi lại ở đây nhưng ngươi thật xui xẻo đấy.

- Tại sao ?

- Vì không ai thoát được bọn chúng, không sớm thì muộn cũng đến phiên bọn ta.

Nghe vậy hắn nhíu mày, bỗng nhiên có ánh sáng đập vào mắt làm tiểu Dương nhắm mắt. Không biết từ lúc nào bọn hắn đã đi ra ngoài hang động tối đen, đập vào mắt là ánh lửa từ những cây đuốc hai bên miệng hang.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 36: Huyết trùng (4)

Thấy hai người bước ra từ hang động, tất cả những người ở đó đều đồng loạt dừng các công việc đang làm lại mà nhìn họ. Thấy tiểu Dương đi sau đi sau thiếu niên, họ không khỏi neho mắt bàn tán.

Không quan tâm những người trước mắt bàn tán gì về mình, hắn yên lặng quan sát xung quanh. Thật không ngờ ra khỏi hang động tối đen đó lại là một đồng cỏ rộng lớn như vậy.

Trên đồng cỏ dựng rất nhiều túp lều to nhỏ xen kẽ gần nhau. Mọi người ở đây có đủ già trẻ lớn bé, nhưng đa số là nữ nhân và hài tử.

Bọn họ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn rồi thì thầm với nhau.

Bỗng có một ông lão từ trong đám người đi ra, ông lão này râu tóc bạc phơ, thân hình gầy còm với đôi mắt tang thương làm cho người khác cảm thấy có phần thương tiếc.

Lão bước đến trước mặt thiếu niên, sau đó cung kính cúi chào.

- Mừng ngài trở về bình an, thiếu chủ!

Thấy vậy hấn lập tức cúi người đỡ ông lão dậy.

- Chu lão, người mau đứng lên, tiểu bối không dám nhận.

Nghe vậy ông cũng chỉ lắc đầu rồi thôi. Haiz, tính tình của thiếu chủ ai không hiểu chứ, đối với thiếu chủ Tây Hòa thì ai cũng như nhau không phân biệt chủ nô.

Thật là một chủ nhân tốt, chỉ tiếc...

Sau đó ông nhìn về phía tiểu Dương, cất giọng hỏi:

- Thiếu chủ, đây là...

- Là tiểu huynh đệ gan dạ ta vừa gặp được, thấy nhóc này không có chỗ đi nên ta mới đưa tới đây.

Nghe hấn nói mà tiểu Dương không nhận được nheo đôi mắt tràn đầy khí lạnh của mình. Có lẽ do quá mức lạnh lẽo nên Tây Hòa không nhận được rung mình một cái khiến hấn vội ho khan.

- Được rồi, giờ tiểu huynh đệ này sẽ ở với chúng ta. Mọi người tiếp tục làm việc đi, ta đưa nhóc này về chỗ ở mới.

Nói xong hấn nhìn mọi người mỉm cười gật đầu rồi dẫn hấn đến túp lều của hấn.

Vừa vào lều, tiểu Dương tìm cái ghế ngồi xuống rồi nhìn hấn, nhàn nhạt nói:

- Ngươi và họ ở đây bao lâu rồi?

- Gần nửa năm rồi.

Hấn có chút đăm chiêu suy nghĩ rồi hỏi tiếp.

- Có ai trong số những người ở đây là nạn nhân của huyết trùng không?

- Không có.

Đáy mắt hấn thoáng qua một tia sáng "quả nhiên là vậy". Nếu hấn đoán không lầm thì bọn chúng không thể rời quá xa với cơ thể ký sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 37: Tình trong mộng

Trong mơ màng, Thiên Thanh Nguyệt như thấy mình lơ lửng không cách nào khống chế. Bên tai là thanh âm dịu dàng, nhu tình mang theo đau đớn trách không ngừng gọi tên nàng.

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi đừng rời khỏi ta, xin nàng...Nguyệt nhi". Thanh âm này nàng đã rất quen thuộc, nhưng tại sao nàng không thể nhớ chủ nhân của thanh âm này.

Là ai? Là ai luôn gọi nàng "Nguyệt nhi" là ai luôn dùng thanh âm khiến nàng đau đớn đó mà bảo nàng đừng đi. Là ai?

Nàng muốn biết, người mà luôn gọi nàng trong giấc mơ là ai. Là người đó sao, người luôn mỉm cười dịu dàng với nàng nhưng nàng không thể nào thấy rõ khuôn mặt người đó. Đó là ai?

Trong mơ màng, nàng đi theo thanh âm đó, thanh âm luôn khiến lòng nàng thất lại. Là người đó, tại sao người đó luôn mỉm cười với nàng mà nàng lại chẳng thể thấy rõ. Lúc nào cũng như màn sương ẩn hiện làm nàng không thể thấy.

"Nguyệt nhi" bất giác nàng đến gần người đó, từng chút, từng chút một tiến lại gần. Ngay khi gần chạm vào người đó, làn sương mù tan ra thành những giọt nước, người đó cũng không thấy đâu.

Bỗng nhiên, Thiên Thanh Nguyệt cảm thấy như có gì đó bóp chặt lòng mình. Đau quá, tại sao mỗi lần người đó tan biến trước mắt lòng nàng lại đau như

vậy, một hồi thất vọng, khổ sở, đau đớn ập đến làm nàng như chết lặng.

Muốn khóc lại không thể khóc, để rồi từng giọt nước mắt chảy ngược vào tim, như muối xát lên vết thương, đau đến chết lặng.

Đang nhắm mắt nằm trên giường, tiểu Dương bỗng giật mình tỉnh dậy. Hắn thấy trong lòng mình thật đau, nỗi đau này không phải của hắn nhưng lại là của hắn. Chạm tay lên mặt, từ lúc nào trên mặt hắn đã đầy nước mắt.

Chạm lên con mắt nàng cho hắn, nàng đang khóc. Là hắn, hắn lại làm nàng khóc, làm nàng buồn, hắn...thật vô dụng.

Ôm búp bê trong ngực lên trước mặt, hắn đặt nhẹ nụ hôn lên môi búp bê. Lòng thầm nói:

- Nguyệt nhi, đừng khóc, ta ở đây, ta ở bên nàng...mãi bên nàng. Ta sẽ không để ai chia rẽ ta và nàng nữa, không để ai cướp đi hạnh phúc của nàng nữa. Cho nên, Nguyệt nhi, đừng khóc, ổn rồi, ta sẽ bảo vệ nàng, ở bên nàng.

Có lẽ nàng nghe thấy lời hắn nói, nước mắt không còn chảy nữa. Lòng hắn không còn đau như trước nữa.

Hắn ôm nàng, nhẹ nhàng mà cẩn thận như trân bảo, nàng là bảo bối của hắn, là người mà hắn yêu quý nhất. Cho dù hắn có phụ tất cả người trong thiên hạ cũng sẽ không phụ nàng.

Lần nữa nằm xuống, hắn cẩn thận ôm nàng, hôn nhẹ lên trán, nhẹ giọng nói:

- Ngủ đi, Nguyệt nhi, ta ở đây nên nàng yên tâm ngủ đi.

Trong mộng, nàng nghe được lời hắn nói, cảm giác được có người ôm nàng, nhưng nàng lại không thấy được, không chạm vào được.

Nhưng cảm giác này, nó quen thuộc đến nỗi khiến nàng mỉm cười, ấm áp này, tựa như đã quen thuộc mà đã rất lâu nàng không thể nhớ.

Lời thì thầm bên tai làm lòng nàng ấm áp, yên bình nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 38: Huyết trùng (5)

Chân trời dần dần rực sáng đón ngày mới. Trong túp lều gần cửa hang, tiểu Dương đang ngồi trên giường dựa lưng vào tường.

Hai tay ôm búp bê trước ngực, nhẹ giọng dỗ dành.

- Nguyệt nhi ngoan, ngủ đi, ta sẽ không rời nàng đi đâu, ngoan, ngủ đi..

Từng thanh âm nhẹ nhàng như mê hoặc người khác, ánh mắt dịu dàng đầy nhu tình. Nhìn vào ai có thể nghĩ đây mới chỉ là một đứa trẻ chứ?

Nhẹ đặt nụ hôn trên trán búp bê, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đặt trước ngực áo, hắn mới thở nhẹ ra một hơi.

Vừa rồi hù chết hắn, đặt tay lên bên mắt màu đen, hắn xoa nhẹ, lòng nhủ thầm "Nguyệt nhi".

Từ từ đứng dậy, hắn vươn vai, sau đó rửa mặt đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã bắt đầu sáng, có vài người đã thức đi lại xung quanh nhóm lửa nấu ăn. Hắn nhìn xung quanh một vòng, thấy cách đó không xa có một hồ nước, hắn bước lại đó.

Cúi người nhìn hình ảnh mình trong hồ, tay hắn chạm nhẹ lên mắt. Mỗi lần nhìn thấy con mắt màu đen này, tâm hắn lại co rút lại đau đớn.

- Đã thức rồi sao?

Một giọng nói vang lên phía sau hắn, không cần quay lại hắn cũng biết là ai.

- Tiểu huynh đệ, không nên đi lung tung một mình.

- Không đến phiên ngươi quản.

Nghe vậy hần hơi nhướn mày. Bước lại đứng cạnh tiểu Dương.

- Ta quên hỏi, người tên gì, ta gọi Tây Hòa.

- Bạch Thiên Dương.

- Ủ, tiểu Dương.

Đáp lại hần là ánh mắt đầy sát khí. Hừ, "tiểu Dương" là để nàng gọi không phải hần hay bất kỳ ai có thể gọi.

- Khụ, không thích thì thôi.

Tên nhóc có cần đáng sợ vậy không, không phải chỉ gọi tên thôi sao làm như muốn giết người ấy.

Bỗng thấy trước ngực hần là một con búp bê cũ nhìn qua như đồng rở rách, hần bỗng tò mò chỉ tay vào búp bê hỏi:

- Con búp bê này là của người hả?

Mắt hần bỗng lạnh đi, sát khí như bùng nổ bao quanh hần. Không chút lưu tình "bốp" đập thẳng Tây Hòa xuống hồ.

- Dám chỉ nàng, người muốn chết.

Lời hần phát ra lạnh băng đầy sát khí. Hừ, chán sống dám chỉ tay vào nàng, đúng là muốn chết.

- Khụ khụ, ta xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý, thật sự không cố ý.

Hừ, hần hừ lạnh xoay người đi về lều. Tay chạm lên mắt, hần vừa động sát ý làm nàng lại bất an ngủ không ngon. Hừ, lần này xem như hần may mắn.

Thật đáng sợ, không phải chỉ tay thôi sao, vói lại cũng đâu phải chỉ hần, hần tức giận gì chứ? Nguy hiểm, không biết tại sao nhưng mà vừa rồi nhất định tên nhóc này muốn giết hần là thật.

Gần tới trưa, bỗng bên ngoài có tiếng la hét sợ hãi.

- Có người bị thương, mau cứu người...

Khi hần bước ra ngoài thì thấy mọi người đang đứng xung quanh, về mặt ai nấy đầy sợ hãi khủng hoảng. Bước lại gần người bị thương, một lão già đang ngồi dưới đất chữa trị cho một nam nhân.

Cả người nam nhân này đầy máu, tứ chi bị cắt đứt, không là xé nát bê bết máu. Nhìn qua là biết không qua khỏi.

- Khốn khiếp đã xảy ra chuyện gì?

Tây Hòa đứng gần đó quát lên. Lúc này mặt ai nấy đều tái xanh, trong đám người, có một nam nhân thoạt nhìn khoảng 30 tuổi, người dính máu, bước ra đứng trước mặt Tây Hòa, ấp úng trả lời.

- Bẩm thiếu chủ, sáng nay... chúng tôi ra ngoài săn thú thì bất ngờ nghe tiếng hét, khi chạy đến thì chúng tôi đã thấy Mã Kiên nằm đó... cả người đầy máu...sau đó, sau đó chúng tôi vội vàng đưa về đây...

- Có nhìn thấy ai làm hần bị thương không?

- Không có...lúc chúng tôi tới thì...thì Mã Kiên đã như vậy rồi...

Nói xong người nam nhân như muốn khóc, người huynh đệ cùng lớn lên với hần sao lại bị như vậy chứ...

Lúc này, lão già đứng lên, nhìn Tây Hòa lắc đầu.

- Mã Kiên đi rồi.

Nghe vậy, phụ nhân đứng gần đó khóc ngất đi, mọi người cũng nghẹn ngào theo.

Thấy vậy, tiểu Dương lặng lẽ trở về lều. Vết thương của người đó như bị cắn xé mà thành. Chẳng lẽ trong rừng còn có quái thú?

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 39: Huyết trùng (6)

Lại qua mấy ngày, do có người bị tấn công trong rừng nên hầu như tất cả đều không dám vào rừng nữa. Trong mấy ngày này, tiểu Dương cũng không ra ngoài mà chỉ ở trong lều.

Có vẻ như màu tóc và mắt khác người của hắn đều bị mọi người xa lánh, tuy nhiên chỉ có Tây Hòa là vẫn đến thường xuyên. Hắn cũng chẳng thèm quan tâm đến những người này nghĩ gì, chỉ cần nàng thích thì hắn chẳng cần quan tâm người khác nghĩ gì.

Tất nhiên, hắn ở trong lều cũng không phải do người khác xa lánh, e sợ hắn. Mà do hắn cảm nhận được sự bất ổn của nàng, có vẻ nàng sắp tỉnh rồi, hắn muốn mình là người đầu tiên mà nàng nhìn thấy.

Một ngày nữa lại qua, ánh mặt trời dần biến mất nhường lối cho bóng đêm. Hôm nay có vẻ yên ắng hơn mọi ngày, nhưng cũng không phải chuyện của hắn. Nằm xuống giường, nhắm mắt lại, hắn cảm nhận được sự rung động của nàng.

Rất nhanh hắn mở mắt, ngồi dậy, ôm lấy búp bê để trong lòng. Dần dần, môi hắn xuất hiện một nụ cười, nụ cười dịu dàng mà trong sáng như một đứa trẻ ngây thơ. Nàng...tỉnh rồi.

Không có gì có thể tả được sự vui mừng của hắn lúc này, cuối cùng, cuối cùng nàng đã tỉnh rồi, có ai biết khi nàng chìm vào giấc ngủ hắn đã hoảng loạn như thế nào.

Hắn rất sợ, sợ rằng nàng sẽ không tỉnh nữa, sợ nàng sẽ mãi như vậy, sợ nàng không nhìn hắn, sợ nàng sẽ không gọi tên hắn...hắn sợ, hắn rất sợ, cho nên, khi nàng tỉnh lại, tim hắn đập mạnh, niềm vui mừng làm hắn muốn gọi tên nàng thật nhiều lần.

Không biết là đã ngủ bao lâu, khi Thiên Thanh Nguyệt mở mắt thì đập vào mắt nàng là nụ cười ngây ngô của tiểu Dương. Đã bao lâu rồi nàng không còn nhìn thấy nụ cười như vậy nữa, tiểu Dương của nàng, nàng lại để tiểu Dương sợ hãi rồi.

Thấy tiểu Dương, lòng nàng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả, nàng không biết nó là gì, nhưng ngay lúc này nàng chỉ muốn ôm chặt lấy hắn, nói với hắn "Tiểu Dương, tỷ đây". Nhưng, có lẽ không được rồi, giờ nàng chỉ là một con búp bê thôi, có thể làm gì được chứ ?

Nở nụ cười tự giễu, lúc đó, nàng cũng không thể bảo vệ tiểu Dương, nàng...thật vô dụng. Lòng nàng như thất lại, nỗi chua xót bất lực dâng lên làm nàng thấy mình thật thất bại.

Cảm giác được nỗi chua xót của nàng, hắn vội vàng lên tiếng:

- Tỷ, tiểu Dương ở đây, tiểu Dương không làm tỷ lo nữa đâu. Tỷ đừng buồn mà không chơi với tiểu Dương nữa nha.

Nghe lời nói làm nũng, trẻ con của hắn, nàng bắt giác bật cười, tiểu Dương của nàng "xin lỗi đã làm đệ lo lắng".

Bỗng nhiên, từ bên ngoài vang lên tiếng hét thất thanh "Aaaaaaa...". Giật mình, từ lúc nào mùi máu đã nồng nặc đến vậy, vội vàng để nàng trong ngực áo. Hắn đứng dậy vén rèm định ra ngoài.

Bất ngờ, từ bên ngoài có người đẩy hắn vào trong, người đó cũng vào trong theo. Nhìn rõ mới thấy ra là Tây Hòa, tiểu Dương nhú mào nhìn hắn:

- Xảy ra chuyện gì ?

Thấy hắn bình tĩnh như vậy, Tây Hòa cũng thờ phào một hơi, người hắn bây giờ bê bết máu, quần áo xộc xệch, có nhiều chỗ còn rách nữa, nhìn thật thảm hại. Thấy ánh nến đang cháy, hắn thổi tắt ngọn nến.

-Ta cũng không biết, trước ở yên trong đây đã, đứng lên tiếng.

Nói xong hắn cũng im lặng. Nghe vậy, tiểu Dương trầm mặc không lên tiếng, xoay người trở lại giường, như là tất cả mọi chuyện xảy ra không liên quan tới hắn vậy.

Thấy hắn như thế, Tây Hòa cũng chỉ giật giật khóe miệng cũng không nói gì mà tìm một chiếc ghế trong phòng ngồi xuống. Mấy hắn nhủ chặt với nhau, tiếng la hét bên ngoài ngày càng nhiều, hắn ngồi đó, tay nắm chặt thành quyền đến bật máu.

Hắn cắn chặt môi đến nỗi máu chảy nhỏ cả xuống đất, cả người hắn căng cứng lại, mỗi lần nghe tiếng hét thê lương bên ngoài, người hắn như muốn bật dậy nhưng hắn cố kiềm chế mình.

Thấy thế, tiểu Dương cũng kệ hắn, hắn nhìn búp bê trong lòng mình, tay nhỏ nhẹ nhàng xoa mặt búp bê, hắn chỉ cần nàng thôi.

Bên ngoài là một trận hỗn loạn, xác chết đầy đất, người chết có người mất đầu có người cụt tay chân, có người chẳng còn hình dạng gì... máu chảy lênh láng, mọi người chạy tán loạn khắp nơi.

Chỉ thấy có vệt màu đỏ lơ lửng trong không trung bay qua chỗ nào. Người chỗ đó đều hét thảm một tiếng, sau đó thân thể như bị xé toạc ra, máu bắn

khắp nơi.

Ấy vậy mà, túp lều gần đó của tiểu Dương lại chẳng bị gì, cứ như không tồn tại vậy. Nhưng chỉ có hần biết, khi vào ở đây, hần đã làm một kết giới ngăn cách với bên ngoài, nhờ vậy mà Tây Hòa may mắn trốn được một kiếp khi trốn vào đây. Mặc dù không biết hần có thực là may mắn hay không.

Nằm trong tiểu Dương, nàng cũng nghe thấy những tiếng la hét đó, nhưng khi thấy tiểu Dương không để ý, nàng cũng chẳng quan tâm.

Nói nàng máu lạnh vô tình cũng được, vì từ khi đến đây, nàng chỉ để ý duy nhất chỉ có tiểu Dương của nàng thôi.

Chưa nói đến nàng hiện tại cũng chỉ là một con búp bê thì quan tâm chỉ cho một, nếu tiểu Dương đã không để ý thì nàng cũng không cần quan tâm. Yên tâm thưởng thụ cảm giác ấm áp nằm trong ngực tiểu Dương lúc này là được.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 40: Huyết trùng (7)

Những tiếng la hét thê lương ngày một ít đi. Những tia sáng mặt trời len lỏi vào lều, không còn một tiếng động nào cả.

Tất cả... chỉ còn là sự tĩnh lặng.

"Xoạt" tiểu Dương ôm búp bê đứng dậy đi thẳng ra khỏi lều, thấy vậy, Tây Hòa cũng theo sau.

Vừa bước ra khỏi đập vào mắt hần là những xác chết không còn hình dạng rải đầy đất, hần liền khép áo trước ngực che mắt búp bê để nàng không thấy.

Nhìn xung quanh cũng thấy được những mảnh tay chân, đầu người, lục phủ ngũ tạng văng khắp nơi, ngay cả chỗ hần đang đứng, mùi máu tanh xộc vào mũi làm hần nhúm mày.

Nhìn cảnh tượng như vậy hần cũng chỉ bình tĩnh như thường chẳng có gì khác.

"Ờ", liếc nhìn Tây Hòa đang nôn đến tái cả mặt, hần liền quay đầu đi thẳng về phía trước.

- Đợi...đợi...ờ...

Tuy bị tiểu Dương che mắt, nhưng Thiên Thanh Nguyệt vẫn nghe thấy mùi máu tanh nồng nặc, "tiểu Dương", nàng chột nhẹ giọng gọi. Sau đó im lặng cảm nhận tất cả, tiểu Dương vẫn ở đây, ở bên nàng, vậy là được rồi.

Đi về phía cửa hang, không biết hần đã giẫm đạp qua bao xác chết, đôi giày hần nhuộm một màu đỏ máu.

Nhưng hần vẫn chẳng quan tâm, hần vẫn đi về phía trước, hần phải ra khỏi đây, phải đưa nàng rời khỏi nơi kinh khủng này.

Hần đi gần như chạy ra ngoài, ra khỏi hang, thấy rừng cây trước mặt, hần thở nhẹ một hơi. Dựa lưng vào thân cây gần đó rồi ngồi bệt xuống, bàn tay hần nắm chặt gần như bật máu.

Hần sợ, hần sợ nếu nàng mà thấy cảnh tượng đó..., không, không, hần lắc đầu, hần sẽ không để nàng thấy, không một lần nào nữa, nhất định không...

- Đây, người ra đây không sợ bọn chúng..

Tây Hòa lững thững chạy ra khỏi hang liền mở miệng, nhưng chưa nói hết câu đã bị tiểu Dương quăng cho ánh mắt rét lạnh đầy sát ý.

- Ta...ta...

Đứng dậy, không để ý đến hần, tiểu Dương lại xoay người đi thẳng vào rừng sâu.

- Đây...này...haiz, tên nhóc này...

Tây Hòa lắc đầu nhưng cũng đi theo vào sâu rong rừng.

Được khoảng một khắc, tiểu Dương đến cái hồ lúc trước thấy huyết trùng, nhìn xung quanh. Như phát hiện điều gì, hần đến gần mặt hồ, ngồi xổm xuống, ngay mảnh đất sát mặt hồ có vết máu còn chưa khô.

Quả nhiên là vậy...xem ra hấn phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Hấn quay sang nhìn Tây Hòa, nhàn nhạt nói:

- Ở đây có ngọn núi nào có dung nham không ?

- Hả, à, hình như có, là ngọn núi ở phía tây.

Hấn chỉ tay về một ngọn núi bị mây bao phủ ở phía tây.

- Người hỏi làm gì ?

- Cảm ơn.

Nói xong hấn liền đi về phía đó, thấy vậy, Tây Hòa hoảng hốt cản hấn lại.

- Người điên sao chỗ đó là chỗ của xác sống đó.

Liếc hấn một cái, tiểu Dương phi thân nhảy lên cây rồi phi thân về phía đó. Thấy vậy, Tây Hòa liền vò đầu bứt tóc.

- Cái tên này...

Rồi cũng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nuông Tù Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 41: Huyết trùng(8)

Nhanh chóng xuyên qua khu rừng, tiểu Dương ẩn dấu mình trong một cái cây lớn ngay bìa rừng. Nhìn khung cảnh trước mắt, hấn nhú mày.

Ngay ngoài rừng là một ngôi làng không lớn cũng không nhỏ. Trong làng đầy người, nhìn qua cũng chẳng có nếu như không phải nhìn trực tiếp bọn chúng.

Cả người ai nấy đều là những vết máu đã khô cũng có những vết vẫn đang ướt đầm, mùi tanh tươi của máu và xác chết đang phân hủy thật khiến người ta buồn nôn.

Những người trong làng đều chết cả rồi. Nhìn ánh mắt vô hồn như mắt cá chết, cả người tanh tươi tím đen, từng chỗ, từng chỗ đang thối rữa.

Có nơi là do binh khí làm bị thương, có nơi bị phân hủy từ trong cơ thể ăn mòn đến bên ngoài. Bọn chúng vừa đi, trên cơ thể chúng không phun máu cũng rút từng miếng từng tảng thịt xuống.

Qua những vết thương còn có thể thấy những con giòi trắng mập mạp trong cơ thể của chúng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tây Hòa không khỏi nôn thêm lần nữa, mà lần này hấn cũng không dám nhìn nữa, thật kinh khủng.

Muốn đến ngọn núi phía tây, bắt buộc phải băng qua nơi này. Hấn ngắt một chiếc lá, phóng vào viên đá bên dưới gần chỗ bọn chúng gây tiếng động.

"Cạch" vừa phát ra tiếng động, bọn chúng không phản ứng. Hấn thử thêm nhiều lần, vẫn không tìm ra cách.

Bỗng nhiên, hấn thấy đám người dân di chuyển. Chỉ chốc lát sau, trên tay bọn chúng là con thỏ người đầy máu như bị thương rất nặng.

Một người trong số chúng cầm con thỏ lên đưa trước miệng mình. "Phập" hấn cắn mạnh vào người con thỏ vẫn còn sống, con thỏ kêu lên đau đớn, nó giãy giụa một lúc rồi ngừng hẳn.

Bọn chúng thấy có người cắn con thỏ thì lao lên giành giật, cắn xé con thỏ, chỉ trong chốc lát chẳng còn lại gì ngoài vết máu trên miệng bọn chúng.

Thấy vậy, cả người Tây Hòa cứng đờ, thật kinh khủng, bọn chúng là cái thứ gì chứ ?

Khác với Tây Hòa, về mặt tiểu Dương bình tĩnh, hấn biết mình phải cần làm gì.

Hấn liếc nhìn Tây Hòa, thấy ánh mắt của hấn, Tây Hòa không khỏi hoảng sợ.

- Mang ta đi cùng, cầu ngươi, ta...ta không muốn chết...

- Cởi áo ra.

- Hà?

Tiểu Dương lẳng lặng nhìn hấn.

- Ta cởi, ta cởi...

Nói xong, hấn nhanh chóng cởi áo ngoài đưa cho tiểu Dương, nghỉ hoặc nhìn hấn.

Tiểu Dương nhìn cái áo hơi nhúu mày.

- Đưa tay đây

Hấn nhanh chóng đưa cánh tay về phía trước. Không chút chần chừ. Tiểu Dương rút đoản kiếm bên hông chém vào tay hấn.

- A...

- Cầm miệng.

Hấn nhanh chóng ngậm miệng nhìn máu mình thấm ướt cái áo. Thấy đã đủ, tiểu Dương vút cho hấn một miếng áo vừa xé ra lúc nãy từ cái áo của Tây Hòa ý bảo hấn băng vào.

Xong xuôi, hấn cầm chiếc áo dính máu, nhìn về phía trước ra lệnh:

- Khi bọn chúng vừa di chuyển liền nhanh chóng theo ta, không kịp thì tự ngươi chịu.

- Được

Tay vận nội lực, hấn liền ném chiếc áo về phía xa. Chỉ trong chốc lát, bọn chúng liền di chuyển về phía chiếc áo.

- Ngay lúc này.

Lập tức hấn phi thân về phía trước, Tây Hòa theo ngay phía sau tiến thẳng về phía tây.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 42.1: Huyết trùng (9)

Nhanh chóng phi thân về phía trước không chút dừng lại, ngay khi sắp ra khỏi ngôi làng, bỗng phía trước xuất hiện một tên xác sống.

Ngay khi tiểu Dương muốn vòng qua hấn mà đi tiếp, Tây Hòa lại sợ hãi, tay cầm kiếm chém vào hấn.

- Dừng tay! - Tiểu Dương hét lên nhưng không kịp.

Một kiếm chém xuống, tên xác sống liền rống lên một tiếng hét chói tai làm hai người phải ôm tai lại.

Tiểu Dương phi thân chém đứt đầu hấn, nhanh chóng lao về phía trước.

- Đi mau!

Nghe tiểu Dương nói, hấn biết mình làm sai rồi, nên cho dù còn sợ hãi, tay chân bủn rủn hấn vẫn liều mạng chạy theo.

Trên đường xuất hiện ngày càng nhiều xác sống, chỉ trong chốc lát bọn hấn gần như bị bao vây. Vừa chém giết vừa mở lối thoát, hai người gần như kiệt sức, chém bay đầu một tên trước mặt, tiểu Dương thấy lối ra khỏi thôn, vì vậy liền nói:

- Lui lại.

Tuy không biết vì sao phải lui lại, nhưng vì hấn nên bây giờ mới bị bao vây, nên hấn liền nghe lời lui về phía sau.

Cả hai người nhìn qua cả người chặt vật, không được để bị thương cũng không được để bọn chúng chạm vào, làm bây giờ tiểu Dương và Tây Hòa đang liều mạng để thoát thân.

Ngay khi Tây Hòa vừa lui về sau. Từ tay tiểu Dương xuất hiện luồng sáng trắng, sau đó là cả thanh đoản kiếm sáng rực lên.

Vừa phá vòng vây miệng vừa niệm, chốc lát thanh đoản kiếm liền biến thành thanh kiếm trắng như tuyết. Tiểu Dương phi thân lên cao, lộn ngược mình xuống, phi thẳng về phía bọn chúng, thanh kiếm sáng rực bao lấy cả hấn.

Từ thanh kiếm phát ra tiếng rỗng ngâm quét bay bọn chúng, mở ra đường máu. Hai người nhanh chóng chạy về phía trước không dám ngừng nghỉ.

Mãi tới dưới chân núi mới thở phào một hơi. Giữ hơi thở bình tĩnh, tiểu Dương quan sát một vòng. Thấy giữa lưng chừng núi có một cái hang, liền nhanh chóng quyết định đến đó.

Điều chỉnh hơi thở xong, hấn liền đứng dậy bắt đầu leo núi. Thấy thế, Tây Hòa cũng đi theo, lần này tiểu Dương đi trước hấn theo sau.

Hấn cũng không dám đi loạn, phải biết trải qua vụ vừa rồi hấn sợ mức nào. Đến trước cửa hang, tiểu Dương dò xét một vòng, không thấy vấn đề mới đi vào.

Bên trong hang cũng không tối mấy vì là ban ngày, nhưng cũng không dễ chịu chút nào.

Càng đi sâu, bên trong càng tối, vòng vèo mấy vòng, cuối cùng cũng tới.

Phía trước cửa hang phản chiếu một màu đỏ rực nóng bức kinh người.

- Đây rồi.

Bước nhanh vào trong động, quả nhiên là dung nham. Nóng kinh khủng, hấn quạt mồ hôi trên trán, nhìn dòng dung nham đang chảy ào ào phía dưới, hấn không khỏi nín cười.

- Nhiều như vậy thì khỏi lo không giết được chúng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 42.2: Huyết trùng (9)

Nhìn dòng dung nham chảy phía dưới, hấn lạnh giọng nói:

- Ra ngoài.

- Hà?

- Ngươi ra ngoài.

- Còn ngươi.

Tiểu Dương liếc hấn một cái, mắt lạnh cảnh cáo, ngươi không ra ta ném ngươi xuống.

Suy tính tên nhóc này thật sự sẽ ném hấn xuống dưới, hấn vẫn nên ra khỏi đây thì hơn. Còn nhóc này, hấn tin nhóc này tự có suy tính của mình.

Bước ra ngoài, hấn lắc đầu cười. Không biết tại sao chỉ mới gặp tiểu tử này mà hấn lại cảm thấy như đã quen từ rất lâu rồi. Trong tâm hấn luôn có một giọng nói thúc giục "theo hấn, đi theo hấn", hấn không hiểu, nhưng hấn biết đi theo tiểu tử này hấn có thể bảo vệ được cái mạng này và rời khỏi đây.

Dòng dung nham đỏ rực như muốn thiêu cháy mọi thứ, sức nóng nó bốc lên như thiêu như đốt khiến nàng không biết đang nằm trong lòng tiểu Dương thì còn tưởng mình đang bị thiêu cháy. Nhưng tiểu Dương đến đây làm gì?

Một tay ôm nàng, một tay cầm đoản kiếm. Hấn hít sâu một hơi, trước khi bước vào cấm địa, hấn chỉ nghĩ mình cần phải mạnh hơn nữa mới có thể bảo vệ được nàng. Nhưng khi trải qua từng chuyện trong này, hấn mới nhận ra, mỗi lần qua một ải, ký ức đã bị vùi sâu của hấn lại trở về, từng việc từng việc

một như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Nhưng chưa đủ, còn rất nhiều, rất nhiều việc hắn không thể nhớ, hắn phải nhớ lại, bằng bất cứ giá nào, chỉ có như vậy hắn mới bảo vệ được nàng, mới giúp nàng trở lại thành người.

Hơi nóng bốc lên khiến cả mặt hắn đỏ bừng, hắn cất đoản kiểm đi, hai tay ôm lấy nàng.

"Nguyệt nhi, đi cùng ta, chúng ta sẽ không sao, chúng ta sẽ sống mà ra khỏi đây, tin ta".

Lòng hắn nhũn nhũn, mắt hắn đầy dịu dàng nhu tình nhìn búp bê trong lòng, sau đó không chút do dự nhảy xuống.

Thấy hắn nhảy xuống, nàng hoảng hốt nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, im lặng dựa vào lòng hắn. Tiểu Dương quyết định như vậy chắc chắn có nguyên nhân của đệ ấy, nàng sẽ đi cùng đệ ấy cho dù bất cứ nơi đâu hay việc gì.

Càng xuống sâu, sức nóng càng lớn, hơi nóng cứa vào da thịt như thiêu cháy cả cơ thể, hắn nhũn mảy càng chặt, cắn chặt răng nhìn xuống con đau lao thẳng xuống dưới.

Quanh thân hắn xuất hiện luồng sáng trắng bao bọc lấy hắn giảm bớt sức nóng. Dần dần hắn và nàng không còn cảm giác như bị thiêu cháy nữa, luồng sáng bây giờ bao quanh hắn như một quả cầu. Quả cầu lao thẳng xuống dòng dung nham, dần dần biến mất trong đó.

Bên trong dòng dung nham, một quả cầu sáng đang tiếp tục di chuyển xuống dưới. Từ trong quả cầu nhìn ra có thể thấy được xung quanh là dung nham đỏ rực như nuốt chửng tất cả.

Nàng im lặng nhìn hắt thấy, nàng biết có rất nhiều điều nàng không biết về tiểu Dương mặc dù tự nàng nhìn hắn từ lúc sinh ra cho đến bây giờ. Nhưng nàng biết, cho dù có như thế nào, tiểu Dương luôn ở bên nàng, như vậy là được rồi.

Ôm nàng trong ngực, hắn nhìn xuống dưới, càng xuống sâu, dung nham càng đỏ hơn, thấp thoáng dưới đáy hắn thấy một thứ rất dài, cả người đỏ rực, xung quanh như có hoa văn như vậy.

Xuống sâu hơn nữa, mới nhìn thấy đó thật sự là vậy, giờ hắn mới thấy rõ vật phía dưới. Đó là một con rồng, một con rồng hỏa long đang ngủ, nàng cũng ngạc nhiên không kém, không ngờ có một ngày nàng thật sự thấy được một con rồng bằng xương bằng thịt.

Như cảm thấy có người đang nhìn, con rồng phía dưới từ từ mở hờ mắt. Đôi mắt đỏ rực sắc bén của nó nhìn thẳng vào nàng và tiểu Dương khiến nàng rùng mình.

- Đừng sợ.

Giọng nói non nớt của tiểu Dương vang lên, không biết tại sao nhưng khi nghe tiểu Dương nói nàng liền yên tâm không sợ hãi nữa.

Tiểu Dương nhìn thẳng vào mắt nó, một người một rồng cứ thế nhìn nhau. Sau một lúc, con rồng như nhận ra điều gì, nó ngẩng đầu lên làm dung nham bị khuấy động.

Đuôi nó cuộn lại, nó ngẩng cao đầu, sau đó cúi xuống cung kính chào, nàng không biết có phải vậy không nhưng nàng nhận ra sự cung kính trong mắt nó. Nó chào ai? Tiểu Dương? Hiaz, nàng lắc đầu, có nhiều thứ nàng không biết lắm và điều này thật sự khiến nàng có chút khó chịu.

Con rồng ngẩng đầu lên, sau đó đuôi nó vung lên đập xuống, Dòng dung nham càng bị khuấy động mạnh hơn. Sau đó con rồng lắc mình phi thân bay lên, theo đó dòng dung nham cũng bị nó kéo lên.

Nàng và tiểu Dương vẫn ở trong quả cầu chứng kiến hết thấy, rồi theo sau nó. Khi ra đến ngoài, chưa kịp nhìn xung quanh đã bị tiếng của Tây Hòa làm cho chú ý.

- Bạch Thiên Dương, cứu ta.

Nhìn qua thì thấy Tây Hòa đang đứng lơ lửng ngay giữa miếng đá sắp bị dung nham nhấn chìm.

- Nhảy qua. - Hắn nhàn nhạt nói.

- Nhưng...nhưng... - Hắn như sắp khóc nhìn tiểu Dương.

- Không nhảy thì cứ ở đó.

Nói xong, tiểu Dương mang nàng lên phía trên đỉnh núi, nơi dung nham đang phun trào.

Mắt thấy nhóc kia sẽ không cứu mình, hắn cắn răng, vận hết nội lực nhảy qua. Ngay khi sắp qua được, vừa chạm chân vào phần đất phía dưới, hắn liền trượt chân. "Xoạt", tiểu Dương túm cổ áo hắn ném lên, sau đó đi tiếp.

Thấy vậy hắn liền đuổi theo, hắn không muốn ở đây bị nướng chết đâu. Lên cao hơn, đến chỗ dung nham không phun trào, hắn nhìn xuống phía dưới.

Khói bụi mù mịt, lửa cháy lan ra nhanh chóng, nơi đâu dung nham đi qua, nơi đó toàn bộ không còn gì. Xa xa hẳn có thể thấy bọn xác sống bị chìm trong biển lửa, tiếng la hét của chúng thật kinh dị.

Bỗng từ trong rừng xuất hiện một luồng khói đỏ rực như máu, luồng khói càng ngày càng lớn, nó bay rất nhanh mỗi lần đi qua nơi nào nơi ấy cũng chẳng còn gì.

Mắt thấy nó đang hướng đến chỗ hẳn, hẳn quát lớn:

- Đi mau.

Sau đó nhanh chóng chạy xuống, thấy vậy Tây Hòa cũng nhanh chóng theo sau. Phía dưới dung nham chảy như nước, bọn hẳn chỉ còn cách chui vào hang đồng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 43: Huyết trùng (10)

Trong hang động cũng chỉ còn một góc trong động có tảng đá nhô lên là chưa bị dung nham nhấn chìm. Bọn họ đứng trên đó nhìn dung nham ngày càng dâng cao.

Chỉ chốc lát sau, từ ngoài cửa hang truyền đến tiếng vang rung trời "ầm ầm" cửa hang vỡ nát thành từng miếng đá vụn, làn khói đỏ rực như máu bay thẳng đến chỗ họ.

- Cúi xuống. - Tiểu Dương ra lệnh.

"Vút" làn khói bay ngang qua chỗ hai người "rầm", nó đụng thẳng vào vách tường "ầm ầm" vách tường vỡ vụn tạo thành một lỗ hổng lớn. Sau đó nó lại bay ngược trở lại.

Thấy vậy, tiểu Dương và Tây Hòa nằm sấp xuống, làn khói lại bay ngang qua, nhiều lần như vậy, nó bay ngang trên đỉnh đầu hai người như muốn tìm thứ gì.

- Làm sao đây, dung nham đang... - Tây Hòa hoảng sợ nói.

Mắt thấy dung nham ngày càng dâng cao, trong khi đó làn khói phía trên cứ thế lượn lờ xung quanh làm tiểu Dương trong thoáng chốc cũng không biết phải làm sao.

"Graooo" từ ngoài truyền đến tiếng rống ngâm làm hẳn bừng tỉnh, ngẩng đầu, bất giác nhìn qua Tây Hòa. Thấy hẳn nhìn mình, Tây Hòa bỗng có cảm giác chẳng lành.

- Ngươi...ngươi...muốn làm gì ?

Thiên Thanh Nguyệt cũng rất tò mò không biết tiểu Dương định làm gì đây ? Bỗng nhiên hẳn rút đoàn kiếm bên hông phi thẳng đến vách tường, Sau đó nhanh chóng túm cổ áo Tây Hòa, dùng hết sức lực nhanh nhất phi thân theo đoàn kiếm, ngay khi đoàn kiếm vừa cắm vào vách tường, hẳn liền lấy đá đập mạnh lao ra khỏi cửa hang.

"Vút" làn khói đó bám sát theo sau, "vút" ngay khi vừa lao ra khỏi động làn khói liền suột qua tay tiểu Dương, máu liền tuôn ra ngoài. Không để ý đến vết thương, hẳn và Tây Hòa lao thẳng xuống dòng dung nham đang chảy bên dưới, làn khói vẫn bám theo bọn họ.

- Hòa Diễm! - Tiểu Dương lớn tiếng gọi.

"Grao" từ xa truyền đến tiếng rống ngâm càng ngày càng gần. Mắt thấy sắp rơi xuống dòng dung nham, phía trên làn khói đuổi theo không tha chỉ còn chút nữa là theo kịp bọn họ.

"Grao" "phật phật phật" từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng rống, theo đó là luồng gió lớn như thổi bay tất cả khiến làn khói bị thổi tản ra bay đến chỗ khác. Luồng gió thổi mạnh làm hai người bay thẳng đến tảng đá cao gần nửa ngọn núi, thấy sắp bị đập vào tảng đá, hẳn lôi Tây Hòa xoay người, chân đạp vào vách đá lao vút lên trên.

Chật vật đáp xuống, hẳn buông Tây Hòa ra ngã gục xuống.

- Tiểu Dương ! - Nàng thất thanh kêu lên.

Thấy tiểu Dương gục xuống, Tây Hòa vội vàng bò dậy chạy đến đỡ hắn. Nhìn thấy vết thương bên tay trái hắn hoảng hồn, vết thương sâu đến nhìn thấy xương trắng. Máu chảy không ngừng, nhìn thật kinh sợ.

- Làm sao...làm sao đây...này...tình lại đi... - Hắn run giọng gọi.

Thấy sắc mặt tiểu Dương ngày càng tái nhợt, hắn càng hoảng hơn, làm sao đây ?

- Người...người đừng chết...người chết ta...ta...

- Cầm miệng !

Tiểu Dương khó khăn mở mắt, hơn ai hết hắn biết vết thương này không làm hắn chết được, chẳng qua mất nhiều máu làm hắn chóng mặt có chút chóng đờ không được mới gục xuống. Cảm thấy nằng lo lắng, hoảng sợ gọi hắn, hắn liền gắng gượng chống đỡ muốn đứng dậy, vậy mà tên này mở miệng kêu gào như vậy làm hắn càng nhức đầu.

Nghe tiểu Dương quát hắn liền im lặng, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn hắn, sợ hắn lại thật sự ngã gục thì tiêu.

Vỗ vỗ búp bê trong ngực ý bảo nàng yên tâm, hắn không có việc gì, sau đó xé áo băng bó vết thương.

Ngẩng đầu nhìn trời, mắt thấy hỏa long còn đang bay phía trên, hắn liền gọi.

- Hỏa Diễm, lại đây.

Nghe tiếng hắn, con rồng đỏ rực đang lượn lơ trên không trung liền bay tới dọa Tây Hòa sợ hết hồn.

Nhanh chóng lấy tay không bị thương xách cổ áo hắn, không chút chần chờ ném hắn về phía con rồng. Thấy hắn ném tới một người, hỏa long liền há mồm nuốt lấy hắn. Cảnh tượng như vậy làm nàng có chút ngạc nhiên không biết nói sao.

- Không sao, chúng ta sẽ ra khỏi đây nhanh thôi.

Hắn nhẹ vỗ người nàng, nghe hắn nói nàng cũng không nghĩ nhiều, việc nàng quan tâm lúc này là vết thương trên tay hắn kia. Nhìn mặt tiểu Dương tái nhợt, trên mặt còn vết máu chưa khô làm lòng nàng đau quặng khó chịu "tiểu Dương".

Sau khi nuốt tây Hòa, con hỏa long vẫn lượn lơ trên bầu trời, chỉ khác quanh người nó bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa đỏ rực, "graooo" nó rống một tiếng dài rung chuyển cả mặt đất.

"Vút vút vút" từ xa những tiếng xé gió lao nhanh về phía tiểu Dương, mắt thấy làn khói đỏ đỏ bao vây lấy mình, hắn vận chuyển nội lực. Từ người phát ra luồng sáng trắng bao bọc hắn bên trong, "ầm ầm" làn khói đậm thẳng vào luồng sáng trắng làm nó bị bật ra ngoài. Nhìn kỹ mới thấy, làn khói đó là những con trùng bé tí đỏ rực hợp lại mà thành, hắn không khỏi cười lạnh.

- Huyết trùng, quả nhiên không rút hết máu không bỏ qua.

Tay hắn kết ấn, từ chỗ hắn đứng dần dần kết thành băng, sau đó dần lan rộng ra. Chốc lát, khu vực phía trên hắn đứng hoàn toàn kết thành băng lạnh giá, phía dưới là những dòng dung nham đang chảy mạnh.

Hơi lạnh làm huyết trùng di chuyển chậm hơn, hắn phá bỏ luồng sáng đang chắn bên ngoài, tay dùng băng ngưng kết một thanh kiếm. Nhìn huyết trùng ngày càng gần, chân hắn lùi lại một bước, tay kết ấn trên kiếm.

- Băng vũ.

Hơn mười thanh kiếm liền xuất hiện bay thẳng về phía huyết trùng, hắn phi thanh kiếm trên tay thẳng hướng bọn chúng. Một thanh xé gió xông tới, những thanh còn lại bao vây xung quanh tạo thành một cái lồng nhốt huyết trùng bên trong. Hai tay hắn thành thạo kết ấn.

- Giam.

Những thanh kiếm bên ngoài biến thành một chiếc lồng bằng băng giam giữ chúng, thanh kiếm bên trong không ngừng chuyển động từng nhát, từng nhát chém vào huyết trùng.

Mắt thấy không thể giết hết bọn chúng, tiểu Dương hướng lên trời gọi.

- Hỏa Diễm.

Hỏa long nghe tiếng hắn gọi liền bay tới.

- Giao cho người.

Mắt hỏa long có chút bất mãn nhìn hắn, sau đó hướng về phía huyết trùng phun lửa. Ngọn lửa đỏ rực từ miệng hỏa long phun ra thiêu cháy chiếc lồng

băng.

"Rít" từ trong phát ra tiếng chói tai của huyết trùng, từ từ tiếng đó im bật chỉ còn ngọn lửa đang cháy, dần dần ngọn lửa cũng biến mất chỉ còn lại ít tro bụi tan biến nhanh chóng trong không trung.

Thấy vậy, tiểu Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi ngồi bệt xuống, lần này hẳn thật sự hết sức rồi.

"Xoạt" một luồng sáng đỏ lóe lên. Một thiếu niên quần áo đỏ rực bất mãn đứng trước mặt hắn.

- Bạch Thiên Dương, ngươi...cái đồ...có biết ta sợ thế nào không hả ? Cự nhiên vô tình ném ta vào miệng rồng, ngươi...ngươi...cái đồ vô lương tâm.

Thiếu niên đang tức giận này không ai khác chính là Tây Hòa, không, bây giờ nên gọi là Hỏa Diễm. thật sự cái tên này không thêm hiểu cảm giác của hắn mà, cự nhiên ném hắn vào miệng rồng.

Liếc cũng không thêm liếc hắn một cái, tiểu Dương ôm nàng ra xem có bị thương gì không, rồi mới nhân nhạ nói:

- Bớt lắm lời đi, không phải ta, ngươi còn đứng ở đây sao ?

- Nhưng...nhưng...sao ngươi biết đó là bản thể thật của ta, ngay cả ta cũng không biết mà.

Nghe thét tiểu Dương lườm hắn một cái.

- Khụ, ta bị mất trí nhớ, ngươi ném ta vào ta mới nhớ ra được không.

- Hừ !

Tiểu Dương hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn nữa. Thiên Thanh Nguyệt im lặng nhìn hết thảy, tuy nàng tò mò nhưng cũng đâu nói được, nên chỉ im lặng nhìn rồi cũng không để tâm.

Thấy tiểu Dương không để ý đến hắn, hắn liền ngồi xuống, nhìn tiểu Dương một lượt, lại nhìn búp bê trong tay hắn. Hỏa Diễm lắc đầu, rồi đưa tay chữa vết thương cho hắn, một luồng sáng đỏ hiện ra chỗ vết thương của hắn.

Vết thương vẫn đang chảy máu từ từ biến mất cũng không còn đau nữa. Tiểu Dương gỡ miếng vải đang băng ở tay ra, thấy vết thương khô hẳn như chưa từng có thì gật đầu.

Nhìn biểu hiện nhân nhạ của hắn, Hỏa Diễm cũng chẳng thêm để ý như đã quen rồi.

- Sao ngươi ở đây ? - Hỏa Diễm hỏi.

- Ta đang ở trong cảm địa không gian.

- À, bị dịch chuyển tới đây coi như ngươi may đấy, dù sao lâu rồi ta không đại đầu tiện thể đi cùng ngươi vậy. Ra khỏi đây thôi, dù sao cảm địa này cũng đâu có tác dụng lớn với ngươi.

Nghe vậy, tiểu Dương gật đầu đồng ý, có lẽ nên ra ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đến Bắc thành

Trong Hoa Đào sơn trang, Hoàng Phủ Quân và Hoàng Phủ Hạo ngày nào cũng ra trước cửa cảm địa chờ đợi. Thời gian cứ thế đi qua, không biết thời gian bên trong thế nào, nhưng bên ngoài bọn họ đã hơn một năm rồi.

Hôm nay cũng vậy, hai huynh đệ bọn họ lại ra đứng đó nhìn trời nhìn đất.

- Hạo, mọi việc tới đâu rồi ? - Hoàng Phủ Quân ngắt một cọng cỏ ngậm vào miệng, mắt nhìn trời hỏi.

- Xong rồi, bây giờ thế lực của chúng ta đã trải khắp các quốc, cũng đã cho người đến Bắc thành dọn dẹp.

- Ủ, không biết hắn còn ở trong đó bao lâu nữa đây.

- Không biết.

Nói xong hai người lại im lặng uống trà, nhìn trời, nhìn đất... Đã hơn một năm rồi, bọn họ ngày nào cũng lặp lại y như vậy, nhưng họ không chán nản. Vì cả hai đều biết, chủ nhân của họ không phải tầm thường.

Đặt ly trà xuống bàn đá, Hoàng Phủ Hạo nhàn nhạt nói:

- Thái tử cũng đến Bắc thành rồi.

- Chắc, ta vẫn còn tưởng hoàng thất không có tình thương chứ. Tên thái tử này có vẻ là một ngoại lai nha, tìm suốt mấy năm trời mà vẫn không từ bỏ. Nhưng cũng may nhờ hắn mà chúng ta thuận lợi hơn nhiều.

- Ủ, hắn thật sự quan tâm đến chủ nhân.

- Nhưng không biết là thật hay là giả ?

Nghe thế Hoàng Phủ Hạo liếc xéo hắn.

- Mất người đem cho chó ăn hả ?

Hoàng Phủ Quân cũng không tức giận, nhàn nhã đáp:

- Ai biết được, đáng sợ nhất chính là lòng người nha.

- Haiz, cái đó tùy thuộc vào từng người, với lại hắn cũng không gây trở ngại cho chúng ta, không cần để ý. Sau này nếu hắn...

Chưa nói xong, "Ầm ầm ầm" từ cửa cấm địa phát ra tiếng động lớn, hai tảng đá xuất hiện rồi mở ra. Một luồng sáng chói mắt khiến hai người phải nheo mắt lại, dần dần, từ bên trong xuất hiện hai bóng dáng một lớn một nhỏ.

Thân ảnh ngày càng gần cũng rõ ràng hơn, ngay khi hai người vừa ra khỏi cửa cấm địa, hai tảng đá khép lại rồi biến mất.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ đứng trước mặt họ, Hoàng Phủ Hạo và Hoàng Phủ Quân kích động quỳ xuống.

- Chủ nhân!

- Đứng lên đi. - Tiểu Dương nhàn nhạt nói.

Thấy vậy, Hòa Diễm đứng cạnh cười khúc khích:

- Ô, sư tử đen nha, Bạch Thiên Dương, người vẫn lợi hại như vậy nha.

- Người... - Hoàng Phủ Quân nheo mắt nguy hiểm nhìn hắn.

- Ấy, bình tĩnh, ta cũng giống các người nha.

Nói rồi trên mặt hắn liền xuất hiện một ít vảy rồng.

- Sao? Tin chưa ? Bạch Thiên Dương, người nói gì đi.

Tiểu Dương liếc hắn một cái cũng không nói gì. Còn hai người kia nghe vậy đều kinh ngạc nhìn về phía Hòa Diễm.

- Người là...?

- Ta là Hòa Diễm, huynh đệ tốt cũng là một trong tứ hộ pháp của hắn.

Nghe Hòa Diễm nói vậy, Hoàng Phủ Hạo và Hoàng Phủ Quân có chút ngạc nhiên nhìn hắn. Bọn hắn biết chủ nhân không giống người thường, cũng biết từ khi sinh ra tới giờ chủ nhân của bọn hắn một cận vệ bên người còn không có hướng chỉ là hộ pháp.

Nhưng điều mà bọn hắn ngạc nhiên hơn hết là cái tên tự xưng là một trong tứ đại hộ pháp này. Nhìn hắn đi, có chỗ nào giống hộ pháp, giống một tên hoa hoa công tử ăn chơi trác táng thì đúng hơn.

Một thân hồng y hở ngực, tóc đen xõa tung, môi hồng răng trắng, đôi mắt giao hoạt...nói chung chẳng có chỗ nào giống hộ pháp.

Có vẻ nhận ra suy nghĩ của họ, hắn ho khan một tiếng rồi nói:

- Khụ, đừng nhìn nữa, không tin hai người cứ hỏi hắn. Còn về bản thân ta...đây là phong cách riêng, hiểu không, phong cách riêng á.

Hai người không nói gì, quay qua nhìn tiểu Dương. Nghe Hỏa Diễm nói thế, tiểu Dương thật không muốn nhận quen biết hắn, nhưng vẫn gật đầu rồi bỏ đi.

Thấy tiểu Dương đi, hai người cũng đi theo, để lại Hỏa Diễm có chút ngẩn ngơ rồi cũng đi theo.

- Mọi việc thế nào rồi?

Ngồi xuống ghế chủ vị trong thư phòng, tiểu Dương hỏi.

Hoàng Phủ Quân và Hoàng Phủ Hạo đem mọi việc hơn một năm qua báo cáo chi tiết cho tiểu Dương nghe. Vừa nghe, hai tay hắn vừa vuốt tóc búp bê trong ngực.

Lúc hắn và Hỏa Diễm chuẩn bị ra khỏi cấm địa, nàng lại chìm vào giấc ngủ làm hắn thực lo lắng, biết vết thương của nàng chưa khỏi hẳn nên mới chìm vào giấc ngủ, nhưng việc này làm hắn càng cảm thấy mình vô dụng, hắn...không bảo vệ được nàng.

- Chủ nhân, bây giờ chúng ta làm gì ? - Hoàng Phủ Hạo hỏi.

Nghe vậy, tiểu Dương nhìn bọn họ rồi nói:

- Đến Bắc thành.

Hai ngày sau, bọn họ rời khỏi Hoa đào cốc tiến về Bắc thành. Hoàng Phủ Hạo đã trở về nguyên hình là một con sư tử đen, Hoàng Phủ Quân kiếm một chiếc xe ngựa, hắn làm y sư, Hỏa Diễm làm cận vệ và phu xe. Sau đó bọn họ tiến đến Bắc thành.

Từ Hoa Đào cốc, bọn họ muốn đến Bắc thành phải đi qua năm trấn lớn, rồi đi đoạn đường khá xa nữa mới tới nơi. Vì màu tóc và mắt của tiểu Dương rất gây chú ý nên Hoàng phủ Quân đã cho hắn dùng dược làm tóc và mắt biến thành màu đen. Nhờ vậy mà bọn họ thuận lợi vượt qua đoạn đường này mà không bị phát hiện.

Trong xe ngựa khá rộng rãi, tiểu Dương nằm trên tấm nệm nhỏ, tay ôm búp bê nhìn nàng. Trong lòng không ngừng tự nhủ thầm:

- Nguyệt nhi, nhanh tỉnh lại đi, được không ? Ta sợ, ta sợ không được thấy nàng, Nguyệt nhi, tỉnh lại đi...

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: La Vĩ trấn

Trên đường đến Bắc thành, mọi việc đều thuận lợi, chỉ cần qua một trấn nữa rồi đi thêm đoạn đường khá dài nữa là đến nơi.

Một đường này đều rất thuận lợi. Hỏa Diễm cột nhà hương thụ như đi du ngoạn, lúc ngắm chỗ này, lúc sờ chỗ kia rất hưởng thụ.

Hoàng Phủ Quân cũng không kém hơn là bao, chỉ có Hoàng Phủ Hạo đang trong lột sư tử là không làm loạn ra thì tất cả đều như hưởng thụ nh khi đi du ngoạn.

Tiểu Dương cũng xem như thoải mái vì ít ngày trước Thiên Thanh Nguyệt đã tỉnh lại. Hắn hết ôm nàng chỉ cái này rồi nói cái kia làm cho mấy người bọn họ trợn mắt miệng mở to như muốn rớt cằm.

Ví dụ như bây giờ đang ở La Vĩ trấn. Hoàng Phủ Quân dẫn đầu đi vào một túp lều nhìn có vẻ sang trọng và nổi tiếng ở đây. Khi đoàn người vừa tiến vào không khỏi làm người khác ngược nhìn.

Nam tử tuấn lãng ngọc thụ lâm phong, tiểu Dương tuy còn nhỏ nhưng cũng thu hút ánh mắt không biết bao nhiêu ánh mắt của nữ hài tử. Thêm vào một con sư tử đen làm sủng vật thật khiến người khác không chú ý mới lạ.

Đặt phòng xong, tiểu Dương lập tức cùng tiểu nhị đi nhận phòng. Hắn chán ghét những ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, trừ Nguyệt nhi ra, những người khác nhìn như vậy hắn đều chán ghét, đặc biệt là muốn móc đôi mắt đó ra mà đạp nát dưới chân.

Gian phòng hắn chọn ngay vị trí thuận lợi nhìn qua vựa sỏ là có thể thấy được mặt hồ xanh mát như gương, bên hồ là những hàng dương liễu đung đưa làm cảnh thật bình dị mà gần gũi. Ngay đó là khu chợ náo nhiệt với tiếng người chào hàng, những tiếng cười đùa, trả giá...vang lên.

Nói thật hắn không thích ồn ào như vậy chút nào, nhưng hắn cảm nhận được dường như nàng rất thích, nên hắn đặt nàng lên bệ cửa sỏ, tay ôm nàng để

khỏi rớt.

Sau đó từ phía sau nhìn nàng với ánh mắt nhu tình đầy sùng nịnh. Hấn cất giọng như trẻ con ngây thơ:

- Tỳ xem, trên hồ có người đi du thuyền nhìn rất hay, chúng ta cũng đi được không?

Nghe hấn nói vậy, trong lòng nàng ấm áp, nàng nở nụ cười dịu dàng, thật muốn ôm tiểu Dương quá đi.

Nói thật nàng cũng rất muốn đi du thuyền thử một lần, xem thử ở cổ đại và hiện đại cái nào thoải mái hơn. Nhưng trong lốt búp bê này nàng làm sao đưa ý kiến chứ?

- Tỳ, lát chúng ta đi du thuyền nha, đệ bảo bọn Hóa Diễm chuẩn bị.

Vừa nói xong, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa và cùng giọng nói bất mãn.

- Bạch Thiên Dương, ngươi lại có chuyện gì mà phá ta hả?

Đang lúc Hóa Diễm định bụng ra ngoài chơi đùa một chút thì bị tiểu Dương dùng truyền âm gọi qua. Haiz, hấn đúng là không nên theo hấn mà.

- Đi mua một chiếc du thuyền đi.

Nghe thế khoe miệng Hóa Diễm giật giật, hấn thành gã sai vặt lúc nào vậy?

Vừa định từ chối, tiểu Dương liền ném cho hấn ánh mắt.

- Không mua thì cút.

Làm hấn chỉ có thể ngậm ngùi từ hộ pháp tài ba biến thành gã sai vặt.

Thấy Hóa Diễm "vâng dạ" ra ngoài, lúc này xem như tạm vừa lòng với hấn.

Chỉ lát sau Hóa Diễm mang về mặt thối đến báo cáo đã xong. Lúc này, tiểu Dương hưng phấn ôm lấy Thiên Thanh Nguyệt không ngừng nói:

- Hi, tỳ, lát chúng ta được đi du thuyền rồi.

Mất thấy tên chủ nhân nào đó đang ôm ôm ấp ấp con búp bê rồi còn nũng nịu ăn vạ làm hấn sồn gai ốc. Lập tức chạy loạn ra ngoài, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Ta không quen hấn, hoàn toàn không quen. Ta không có chủ nhân như vậy, chủ nhân lãnh khốc uy vũ mau mau trở lại đi...

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Du thuyền

Tiểu Dương ôm Thiên Thanh Nguyệt dẫn đầu đi ra ngoài. Hoàng Phủ Quân, Hóa Diễm đi theo phía sau, tiểu Hắc kè kè bên chân tiểu Dương.

Cả nhóm người vừa đặt chân ra khỏi tử lâu đã hấp dẫn sự chú ý của người khác. Nhất là tiểu Hắc ngoan ngoãn đi cạnh hấn làm hấn cũng thành tiêu điểm của mọi người.

Thấy những ánh mắt tò mò cùng sợ hãi khi nhìn thấy tiểu Hắc của họ, hấn càng chán ghét hơn.

Xung quanh càng ngày càng lạnh khiến Hoàng Phủ Quân và Hóa Diễm lập tức đi lên tránh trước người hấn để người khác không nhìn thấy. Tuy nhiệt độ không tăng lên tí nào nhưng cũng không giảm xuống thì đối với hai người là may mắn rồi.

Ai không biết chứ Hóa Diễm hấn đã không dưới hai lần thấy hấn bộc phát, thật sự là chẳng thèm quan tâm đến ai, trừ nàng ta ra là ngoại lệ.

Cho nên bây giờ hấn phải lập tức ngăn cản vị đại gia này bộc phát nếu không hấn không dám tưởng tượng đâu. Hic, làm hộ vệ thật quá khó khăn rồi.

Cuối cùng cũng đến chỗ đậu thuyền, hấn không nói lời nào liền lạnh lùng bước lên, tiểu Hắc và hai người theo phía sau. Tiễn thể cho thuyền nhổ neo, lái thuyền ra giữa hồ.

Ngoài khoang thuyền, tiểu Dương ôm nàng nằm trên ghế quý phi được Hòa Diễm mang ra. Thiên Thanh Nguyệt nằm trong lòng tiểu Dương hết góc chỗ này rồi xem chỗ kia.

Không thể trách nàng tò mò nha, đến đây lâu rồi mà nàng thật sự chưa nhìn kỹ lần nào cả, cho nên hiếm khi được thanh nhàn thì xem đây đó một chút cũng không sao.

- Lần sau chúng ta đi tiếp được không!?

Hắn thấy nàng vui thì không khỏi mỉm cười hỏi nàng. Thiên Thanh Nguyệt rất muốn trả lời nhưng lại không nói được nên chỉ có thể nói ở trong lòng.

- Lần tới tỷ sẽ mang đệ đi.

Hắn cười híp mắt nhìn nàng, dụi dụi mặt vào người búp bê. Nguyệt nhi của hắn, hắn thật may mắn khi có nàng, người duy nhất luôn ở bên hắn.

"Nguyệt nhi, ta yêu nàng" hắn thầm nói ở trong lòng, thấy nàng vui vẻ hắn cũng vui theo, hắn thích nhất ngắm nàng lúc nàng vui. Nụ cười của nàng làm hắn hạnh phúc và ấm áp, chỉ có nàng mới có thể khiến hắn yêu thương hết lòng như vậy.

Cách đó không xa cũng có không ít du thuyền, trong đó có một chiếc nhìn sang trọng hơn các chiếc khác nhiều. Trên chiếc thuyền đó có một nữ hài từ ngực hồng y, khuôn mặt tròn tròn xem như thanh tú nhìn chăm chăm vào chiếc thuyền của tiểu Dương. Không, là nhìn chăm chăm hắn mới đúng.

Nhìn nụ cười của hắn, nữ hài không khỏi ngẩn ngơ, một lúc lâu sau mới tỉnh táo liền túm lấy cánh tay của nam nhân vừa bước tới, lắc lắc cánh tay buống bình nói:

- Ca ca ta muốn hắn, ta muốn hắn.

Nam nhân bị lắc cánh tay tuy thấy phiền nhưng cũng không lấy ra, ôn tồn nói:

- Được rồi, được rồi, Hoa nhi muốn ai ca ca bắt về cho muội, muội đừng lắc nữa.

- Mau bắt hắn về cho muội đi.

Nữ hài được gọi Hoa nhi không ngừng vừa kéo vừa chỉ về phía tiểu Dương. Nam nhân gọi ca ca kia khoảng 20 tuổi, lớn lên nhìn nghiêm nghị, tuy không thuộc loại yêu nghiệt nhưng cũng được xem như anh tuấn. Hắn nhìn tiểu Dương, gật gật đầu, tiểu tử này không tệ, mang về cho Hoa nhi làm thư đồng cũng được.

Cảm nhận được có ánh mắt từ nãy tới giờ nhìn hắn, hắn liền ném ánh mắt sắc lạnh về phía đó khiến nam nhân giật mình, bất giác cảm thấy sợ hãi, vậy mà nữ hài kia còn không biết gì vẫn đang lôi kéo hắn.

Thấy Thiên Thanh Nguyệt không còn hứng thú xem nữa, hắn liền ôm nàng đứng dậy đi vào trong. Hai người kia thấy vậy cung kính rút cho hắn một ly trà.

Ngồi xuống ghế nhấp một ngụm trà, hắn lạnh nhạt nói:

- Đừng để ta thấy người trên du thuyền kia.

Nghe vậy, hai người dừng lại một chút liền hiểu, nhưng mà...là thuyền nào vậy? Hoàng Phủ Quân muốn hỏi thì bị Hòa Diễm ngăn cản, nghiêm trang nói:

- Tuân lệnh!

Sau đó kéo người ra ngoài. Còn tiểu Hắc mắt điếc tai ngơ làm như không thấy tiếp tục ngủ. Hắn ôm nàng nằm trên chiếc giường nhỏ được đặt bên trong cách một tấm màn chướng.

Thiên Thanh Nguyệt biết hắn không vui nhưng lại chẳng làm được gì, chỉ có thể im lặng nhìn hắn. Cảm nhận được nàng vì hắn mà không vui, hắn liền nở nụ cười nói:

- Đệ không sao, thật đấy, hôm nay đệ rất vui.

Trán hắn đụng vào trán nàng, ánh mắt vui vẻ nhìn nàng, miệng cười vui nói với nàng. Sao nàng lại không biết hắn đang muốn cho nàng khỏi lo lắng chứ. Tiểu tử này, thật làm nàng không yêu không được.

Hòa Diễm kéo Hoàng Phủ Quân ra ngoài rồi nghiêm giọng nói:

- Chủ nhân đang bực mình, cho nên hỏi càng ít càng tốt, cẩn thận rước họa vào thân.

Nghe thế hắn hiểu nhưng là...

Hiểu ý hắn, Hòa Diễm nhìn một vòng rồi chỉ tay về phía chiếc thuyền sang trọng nhất cách đó không xa.

- Là nó.

- Sao ngươi biết? - Hắn ngạc nhiên hỏi.

Hòa Diễm ném cho hắn ánh mắt "ngươi thật ngốc" sau đó nói:

- Tai với mắt ngươi để làm cảnh à?

Nghe vậy hắn sờ sờ mũi. Đúng là khả năng nghe và nhìn của bọn hắn vượt xa người thường, cho nên chỉ cần chú ý một chút là biết. Nhưng hắn lại không để ý nên mới bị xem như thằng ngốc.

- Được rồi, giờ ngươi tính sao, giết mấy người đó hả?

Hòa Diễm lại quăng cho hắn ánh mắt ngu ngốc.

- Ngươi tính gây náo loạn thì tự đi mà làm, với lại biến mất cũng không có nghĩa là giết.

- Vậy làm sao?

- Nhìn đây.

Nói rồi Hòa Diễm vung tay, một làn gió lướt qua cát thùng đáy thuyền làm nước nhanh chóng tràn vào. Chỉ trong chớp lát con thuyền đã chìm hơn một nửa. Nam nhân kia bê nữ hài phi thân lên bờ, đứng đó một lúc rồi rời đi.

- Chỉ có vậy? - Hoàng Phủ Quân khinh thường.

Hòa Diễm cũng không tức giận, nhàn nhã trả lời.

- Nói ngươi ngốc ngươi đúng là ngốc, vừa nãy ta còn thả vào đó một ít thứ, đảm bảo cả nhà bọn họ không dám bước chân ra ngoài dù chỉ một bước.

- Thứ gì?

- Hồn dẫn.

Nghe vậy Hoàng Phủ Quân phải công nhận "đủ độc". "Hồn dẫn" một loại bùa trù gọi hồn ám người, khiến người mang hồn dẫn sẽ kéo thật nhiều hồn ma theo mình vây kín cả cung điện cũng nên, đã thế còn bị chúng hù dọa đến muốn chết cũng không được. Đúng là đủ độc.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đến Bắc thành

Mọi việc xảy ra cũng chỉ là một khúc đệm nhỏ trên đường, hôm sau Tiểu Dương cùng hai người một thú lại tiếp tục lên đường. Trước khi ra khỏi trấn nghe những tiếng bàn tán về Trần gia giàu nhất trấn bị ma ám mà Hoàng Phủ Quân và Hòa Diễm thì vui vẻ đánh xe ngựa như chẳng biết gì.

Tiểu Dương cũng không hỏi vì đủ biết việc tốt này do ai làm, hắn cũng chẳng quan tâm, điều duy nhất mà hắn quan tâm chỉ có Thiên Thanh Nguyệt thôi.

Một đường khởi hành xem như thuận lợi, qua hai ngày nữa là đến Bắc thành. Tin tức trong thành luôn được Hoàng Phủ Quân báo cáo cẩn thận chi tiết, các thế lực nhai nhép làm loạn trước đây đã được giải quyết.

Tuy nhiên bên trong còn tồn tại thế lực của thái tử và quốc sư, cả hai bên đều đang tìm kiếm Tiểu Dương. Nên suốt một đường này bọn họ đều phải cải trang một đường đến đó.

Sau ba ngày cuối cùng cũng đến cửa thành. Cửa thành sừng sững trước mặt làm người khác không khỏi nghĩ đến sự nguy nga lộng lẫy bên trong. Nhưng những ai vào đó đều biết nó thối nát, mục rữa đến mức nào.

Lính gác cổng thì ngồi thành một chỗ chơi xúc xắc, người trong và ngoài thành tự do ra vào, vận chuyển đủ thứ hàng, ngay cả chém giết ngay cửa thành mà bọn chúng cũng chẳng thèm quản.

Nếu không phải bây giờ phải che dấu thì nhìn cảnh trước mắt này Hoàng Phủ Quân hẳn chỉ muốn một đường dẹp loạn xử lý cả đám thối nát trong thành

này.

Ngay cửa thành, bọn lính nhìn thấy một thiếu nữ dắt tay một nữ hài định vào thành. Vừa thấy hai tiểu cô nương mi thanh mục tú, bọn chúng liền hóa thành lưu manh đầu đường xó chợ đùa bỡn hai người.

Nhìn thấy cảnh đó nhưng chẳng ai dám ngăn cản, thiếu nữ nhìn người xung quanh cầu cứu. Mặt nàng tái nhợt, nước mắt rơi xuống, quả nhiên là mỹ nhân khi khóc khiến người ta thương tiếc muốn giúp nhưng Bắc thành này là nơi nào chứ?

Mấy tên nam nhân khác đi ngang qua thấy vậy, có người bỏ đi thật nhanh, có người không những không giúp mà còn hùa nhau khi dễ tỷ muội hai người. Tiểu muội muội bên cạnh thiếu nữ đã hoảng sợ khóc thét lên, nhưng đôi lại là tiếng quát của tên lính canh.

- Khóc cái gì mà khóc, được chúng ta dễ ý là phúc phần của các người còn ở đó mà khóc...

Ngồi trong xe ngựa, tiểu Dương không vui nhủ thầm "ồn quá".

- Ôn ào!

Lời nói pha chút tức giận của tiểu Dương vang lên như mũi tên được bắn đi, Hoàng Phủ Quân lập tức từ xe phi thân qua chỗ bọn chúng.

Tiểu Hắc nằm trên nóc xe hí hóp nhìn không khỏi thở dài "tên đệ đệ này của hần lúc nào cũng vậy", còn Hỏa Diễm mang bộ dáng xem kịch vui ngồi trước xe ngựa thường thức.

- Tiểu Hắc, đệ đệ người luôn thích lo chuyện bao đồng như vậy hả?

Tiểu Hắc cũng chẳng thèm quản, ngáp một cái, nhàn nhạt phun ra một câu:

- Như người thấy.

Rồi nhắm mắt ngủ tiếp, đúng là tầm nắng khiến người ta buồn ngủ.

Hỏa Diễm nhún vai tỏ vẻ đã biết, rồi lại tiếp tục xem biểu diễn.

Rất nhanh Hoàng Phủ Quân đã đem mấy tên lính đó ném đi nơi nào không biết, người xung quanh thấy vậy thì sợ đến muốn tiểu ra quần mà chạy trốn. Thấy không còn ai dám làm loạn, hần nhìn tỷ muội hai người, ôn hòa hỏi:

- Cô nương, tỷ muội hai người không sao chứ ?

Thấy vị công tử anh tuấn đẹp như trích tiên trước mặt, thiếu nữ không khỏi đỏ mặt ngượng, một lúc sau mới e lệ nói:

- Tiểu nữ cùng muội muội không sao, đa tạ công tử giúp đỡ.

- Không có gì, chỉ là nhắc tay chi lao không đáng nhắc đến. - Hoàng Phủ Quân ôn hòa nói.

Nghe thế Hỏa Diễm không khỏi muốn nôn, còn tiểu Hắc nhất quyết không nhìn. Hừ, vừa rồi là tên nào nôn nóng như ngồi trên chảo dầu vậy, là tên nào vừa nghe chủ nhân nói ôn một tiếng là phóng như bay đến vậy, vậy mà bây giờ còn nói câu đó thực cmm buồn nôn.

Hỏa Diễm không nhìn nổi nữa, hần liền đánh xa qua đó, nhàn nhạt nói:

- Đi thôi.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Quân vừa định cáo từ thì lại bị thiếu nữ kia chặn lại.

- Cô nương, còn việc gì sao?

Thiếu nữ nhìn người trên xe cũng như trích tiên, đã thế trên nóc xe còn một con sư tử đen to lớn đang nằm, thiếu nữ không khỏi nhẹ giọng pha chút sợ hãi nói.

- Tiểu nữ...tiểu nữ...câu công tử giúp đỡ.

Nói xong nàng liền quỳ xuống, đang thấy nàng định quỳ thì hần liền vươn tay ra đỡ nàng đứng lên.

- Cô nương có gì từ từ nói, không cần quỳ lạy ta, ta nhận không nổi.

- Công tử, tiểu nữ cầu xin công tử làm chủ cho tỷ muội tiểu nữ.

Nàng ta vừa nói, nữ hài bên cạnh cũng khóc nức lên làm hần lúng túng nhìn Hỏa Diễm. Hỏa Diễm cười khẩy nhìn hần ý nói "tự làm tự chịu".

- Ta đi trước, người cứ từ từ giúp nàng ta.

Nói xong đánh xe chạy vào thành. Ngu sao mà ở lại, ngồi trên xe hắt đang lạnh cả sống lưng đây, tên đó đang mất kiên nhẫn mà tên gốc kia còn không biết thức thời như vậy thì tất nhiên hẳn phải tự cứu lấy mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tỷ muội La gia

Hỏa Diễm đánh xe đến Dạ Tịch lâu, là tửu lâu lớn nhất nhì trong thành. Tửu lâu này chỉ mới mở ra cách đây không lâu, nhưng không ai là không nghe tiếng, cũng không ai dám làm loạn ở nơi này vì đơn giản người làm loạn không chết thì toàn gia đều chết nên ai cũng an phận khi tới nơi này.

Không ai biết người đứng sau tửu lâu này là ai, ngay cả thái tử và tên quốc sư đó cũng không điều tra được.

Điều này tất nhiên là phải nhờ Hoàng Phủ Hạo và Hoàng Phủ Quân nếu không sẽ không được như bây giờ. Có thể nói hai người đó quả nhiên là rất dụng tâm làm việc.

Xe ngựa dừng trước tửu lâu khiến người đi đường phải ngược nhìn. Cỗ xe sang trọng được làm từ loại gỗ quý hiếm, ngựa là thuộc loại thượng đẳng khiến khác không khỏi sợ hãi thán than "ngựa tốt mà dùng kéo xe, không biết vị chủ nhân bên trong còn thể nào đây".

Tiểu Hắc trên nóc xe đứng dậy vron vai rồi nhảy xuống dọa bọn họ sợ chết khiếp, đến khi Hỏa Diễm xoay người xuống xe không khỏi khiến mọi người ngẩn ngơ.

Không ngờ một công tử tuấn lãng như vậy lại là người hầu, không biết người bên trong còn thể nào đây.

Các thiếu nữ đi đường nhìn thấy không khỏi đỏ mặt thẹn thùng ngẩn ngơ nhìn hấn làm hấn nổi da gà.

Cho xin đi, tuy hấn tùy hứng nhưng cũng không phải loại hoa hoa công tử gì nha, cũng không phải loại bị mấy ánh mắt mền mọ đó mà vân mặt nha. Đừng nhìn hấn như vậy, thực chất hấn sợ tiếp xúc với nữ nhân nha, nguyên do vì đâu thì hấn xin phép im lặng.

Đúng là dọa người, tiểu Hắc như cười như khẩy nhìn hấn, xem đi mặt đẹp cũng không phải tốt lành gì. Sau đó ưu nhã đứng cạnh xe ngựa đợi chủ nhân xuống.

Hỏa Diễm thầm khóc trong lòng, tay thì thành thực vén tấm rèm để người bên trong ra ngoài. Tiểu Dương nằm trên nệm nhỏ lười biếng đứng dậy, hấn ôm nàng đặt trước ngực áo rồi mới từ từ ra ngoài.

Nhìn thấy người bước ra là một đứa trẻ không khỏi khiến người ta thất vọng. Bất quá đứa trẻ này lớn lên chắc chắn cũng không thua gì nam nhân người hầu kia.

Hấn nhẹ nhàng nhảy xuống xe, tiểu Hắc đến bên chân hấn cọ cọ lấy lòng, hấn vron tay sờ đầu tiểu Hắc, ra hiệu cho Hỏa Diễm lo mọi việc.

Hỏa Diễm gạt đầu rồi dẫn đầu đi vào tửu lâu, tiểu nhị đã đứng cạnh đó nghênh đón từ lúc nào. Không nói hai lời liền cung kính dẫn hai người một thú lên lầu.

Dạ Tịch lâu có bốn gian lầu, lầu thứ nhất dùng để tiếp đãi đủ loại khách, lầu thứ hai dành cho những người khá giả và giàu có. Lầu thứ ba dành cho những người có thân phận đặc thù, lầu thứ tư dành cho lão bản.

Tiểu Dương cùng Hỏa Diễm được dẫn lên lầu trên cùng gặp lão bản. Vừa lên tới nơi, lão bản đã đứng sẵn đó, vừa thấy tiểu Dương liền quỳ xuống.

- Tham kiến chủ nhân, cung nghênh chủ nhân đến nơi. Thứ lỗi cho thuộc hạ không tiếp đón từ xa.

- Đứng lên đi. - Tiểu Dương nhàn nhạt nói.

Lão bản là một nam nhân anh tuấn khoảng 23 24 tuổi, tên Lâm Hòa. Lúc trước trên đường tới Bắc thành, hấn đến báo cáo cho Hoàng Phủ Quân liền biết chủ nhân là tiểu Dương. Nên bây giờ bọn họ cũng không xa lạ gì.

Lâm Hòa dẫn hai người một thú vào phòng. Trên bàn đã được bày sẵn thức ăn phong phú đẹp mắt, hấn cung kính nói:

- Chủ nhân đi đường vất vả, mời ngài dùng bữa rồi nghỉ ngơi.

Tiểu Dương cũng không từ chối, gạt đầu rồi ngồi xuống ăn. Tiểu Hắc cũng bắt đầu ăn vì dù sao bây giờ hấn cũng là sư tử chẳng ai bắt hấn làm gì được cả. Ngược lại Hỏa Diễm đau khổ bị Lâm Hòa kéo ra ngoài.

- Ta nói này Lâm lão bản, người để ta ăn trước được không?

Lâm Hòa trừng mắt nhìn hắn, hỏi:

- Hoàng Phủ công tử đâu?

Hoàng Phủ Quân và Hoàng Phủ Hạo tuy thay tiểu Dương lập ra Dạ Tịch lâu nhưng cũng chỉ cho phép bọn họ gọi công tử không cho phép gọi khác.

- Hừ, hắn đang tỏ lòng tốt giúp đỡ tỷ muội đáng thương xinh như hoa như ngọc rồi. - Hỏa Diễm khinh thường nói.

Nghe thế hắn liền không hỏi nữa mà để Hỏa Diễm đi ăn cơm. Haiz, dù sao cũng cùng một tộc sao hắn lại không biết tính của tên kia chứ, hừ, lúc nào cũng tán tỉnh cô nương nhà người ta làm các nàng ngày nhớ đêm mong chỉ thiếu bước gạo nấu thành cơm. Nhưng tất nhiên hắn không có gan làm tới bước cuối cùng nếu không...hắc hắc.

Lâm Hòa cười trộm đã đời rồi trở lại vẻ mặt nghiêm nghị như thường. Nhìn vào cánh cửa đang đóng kín kia, ánh mắt lộ rõ vẻ trung thành quyết tâm. Trưởng lão nói không sai, chỉ có thể là chủ nhân, vị cứu tinh của tộc.

Trong khi đó, Hoàng Phủ Quân đang kiên nhẫn lắng nghe câu truyện của tỷ muội hai người.

- Tiểu nữ tên La Thanh Nhã, tiểu muội gọi La Thanh Nhiên. Tỷ muội tiểu nữ là con của La Nghiêm, gia chủ La gia trong thành. Vì là con của tỷ nữ nên bị đối xử tệ bạc, nương mất sớm, cha không thương, đại phu nhân cùng các di nương khi dễ. Nhìn tiểu muội ngày ngày theo tiểu nữ chịu đói chịu khi dễ, nên tiểu nữ quyết định mang tiểu muội bỏ trốn đến Hà Hương thôn, nơi bà ngoại tiểu nữ sống. Nhưng khi chạy ra ngoài thành thì gặp mấy tên lính canh, sau đó chúng...như công tử đã thấy.

Nói xong nàng ta roi nước mắt đáng thương nhìn hắn. Hoàng Phủ Quân nghe xong cũng chẳng có cảm giác gì vì thật sự hắn thấy nhiều nên nhảm rồi, bây giờ hắn thật sự có chút hối hận khi thích xen vào chuyện người khác. Nhưng hắn vẫn nói:

- Vậy ta giúp gì được cho hai người?

- Công tử, xin công tử thu nhận ta cùng muội muội, bây giờ La gia chắc cũng biết chúng ta bỏ trốn rồi, cũng sẽ cho người đến Hà Hương thôn. Tỷ muội tiểu nữ thật sự không còn chỗ để đi nữa rồi...xin công tử thu nhận, nếu không...nếu không tỷ muội tiểu nữ sẽ chết mất.

Biết ngay mà, lại màn này, hắn thật muốn hỏi, nếu đã biết La gia sẽ cho người qua Hà Hương trấn bắt người thì tại sao tỷ muội hai người còn muốn đến đó. Giờ thì còn lấy cái chết uy hiếp, hắn đúng là ngu mới xen vào chuyện này.

Chưa nói gì cho dù hắn có giúp thì có người cũng sẽ đem hắn đá luôn chứ chẳng chơi. Nên biết bên cạnh hắn hiện giờ toàn một đám chỉ yêu bản thân, đặc biệt là tiểu chủ nhân kia. Đem hắn chọc tức không phải là tìm chết à.

Thấy hắn chần chờ, La Thanh Nhã liền quỳ xuống dập đầu, khóc nức nở cầu xin, tiểu muội nàng ta cũng theo đó mà khóc.

- Cầu xin công tử thu nhận tỷ muội tiểu nữ. Tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp công tử...công tử muốn tiểu nữ làm gì, tiểu nữ sẽ làm đó chỉ xin công tử thu nhận tỷ muội tiểu nữ...

Thấy nàng ta không có ý định đứng lên, bất đắc dĩ hắn đành đỡ nàng ta dậy. Haiz, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống.

- Được rồi, hai người đi theo ta.

Nghe thế nàng ta liền vui vẻ kéo muội muội mình dập đầu tạ ơn. Hắn đành phải đỡ hai người dậy, trong lòng không khỏi kêu khổ.

- Nên nhớ, hai người đi theo ta thấy cái gì cũng không được tò mò, tốt nhất là im lặng, còn lại là phải nghe lời ta không được tự ý làm bất cứ điều gì.

- Vâng, tiểu nữ cùng tiểu muội xin nghe theo công tử.

Thế là hắn đành bất đắc dĩ mang hai tỷ muội La gia về từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Gặp lại Hoắc Lăng Thiên

Dùng bữa xong, tiểu Dương liền tắm rửa rồi ôm Thiên Thanh Nguyệt lên giường ngủ.

Lúc Hoàng Phủ Quân về thì cũng chỉ đi lên lầu 3 để gặp Hòa Diễm, tiểu Hắc và Lâm Hòa vì hắn biết tiểu Dương đang nghỉ ngơi không thích bị làm phiền.

Trong nhà gian, Hòa Diễm nhâm nhi ly trà thoải mái mà không để ý đến hắn. Tiểu Hắc trực tiếp nhắm mắt làm ngơ, còn Lâm Hòa lấy cớ có việc không tiếp làm Hoàng Phủ Quân tức giận nói không ra lời.

Từ lúc về tới từ lâu, tỷ muội La gia luôn đi theo hắn, nên hắn đành mang theo hai tỷ muội này lên nhà gian lầu ba. Ai ngờ vừa thấy tỷ muội hai người, bọn họ liền như vậy làm hắn tức muốn học máu.

Cùng lắm mấy người họ cũng phải nói gì chứ, xem hắn và hai người kia như không khí vậy là sao?

Có vẻ như ông trời nghe thấy lời uất ức của hắn nên Hòa Diễm liền tốt bụng mở miệng phun ra một câu:

- Tự giải quyết cho tốt.

Rồi hắn rất tự nhiên cùng tiểu Hắc đứng dậy đi ra ngoài mà chẳng thèm nhìn thiếu nữ như hoa như ngọc kia đang cắn môi rơi lệ làm người thương tiếc.

Hừ, tên ngốc đó không biết bên cạnh chủ nhân chi dù thế nào cũng chỉ có một nữ nhân là nàng sao? Còn dám đem hai người về, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Hòa Diễm hắn và mấy tên khác còn chưa muốn chết đâu nên tên đó tự mà lo đi.

Trong nhà gian, Hoàng Phủ Quân ngồi xuống ghế nhìn La Thanh Nhã đang lau nước mắt mà thấy phiền.

- Công tử...

Hoàng Phủ Quân ngắt lời nàng:

- Được rồi, lát ta sẽ bảo lão bản sắp xếp chỗ cho hai người, giờ thì cứ ở trong đây đi, đừng có đi loạn.

- Vâng...tiểu nữ nghe theo công tử.

Nói rồi hắn cũng đứng dậy ra ngoài. Haiz, tự dung chuốc khổ vào thân, liếc mắt nhìn lên lầu trên. Haiz, tuy chung đụng không lâu nhưng sao hắn không biết tính tiểu chủ nhân chứ, đợt này tiêu thật rồi.

- Sao? Hối hận rồi hả? - Hòa Diễm dựa người vào cầu thang, cười khẩy nhìn hắn.

- Đừng nói nữa, ta đang muốn điên đây. - Hắn chán nản nói.

Nghe thế, Hòa Diễm nhún vai, quăng thêm một câu làm hắn muốn khóc.

- Bên cạnh chủ nhân chỉ có duy nhất một nữ nhân, nha hoàn cũng không cần, người tự mà giải quyết trước khi chủ nhân thức.

Sau đó huyt sáo vui vẻ đi ra ngoài tham quan.

Ông trời, sao không cho ta biết sớm hơn. Hắn đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Hòa Diễm đi ra ngoài mà không ngừng cười thầm.

"Bạch Thiên Dương ơi Bạch Thiên Dương, ta rất mong thấy phản ứng của ngươi nha, hắc hắc, đã lâu lắm rồi thuộc hạ ta đây không thấy ngươi tức giận nha, hắc hắc...đi theo ngươi đúng là thú vị."

Lúc Hoàng Phủ Quân tới gặp Lâm Hòa thì hắn đã ra ngoài rồi, làm Hoàng Phủ Quân đành phải để tỷ muội hai người ở lại đó.

Đến tối tiểu Dương mới ngủ dậy, hắn nhìn búp bê trong lòng vui vẻ nói:

- Tỷ, tiểu Dương dậy rồi.

Sau đó dụi dụi mặt vào Thiên Thanh Nguyệt làm nàng bật cười. Tiểu Dương của nàng đáng yêu quá.

Nghe tiếng động bên trong, tiểu Hắc đang nằm bên ngoài đứng dậy.

- Chủ nhân, người muốn dùng cơm bây giờ không?

Tiểu Dương đứng dậy, uống một ngụm trà rồi nói:

- Không cần.

Thay đồ xong, tiểu Dương nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên dưới lấp lánh những ánh đèn lung linh sáng rực cả con đường, người đi đường tấp nập, tiếng ra bán

hàng vẫn còn vang lên. Ở đây có chợ đêm.

Thiên Thanh Nguyệt cũng rất bất ngờ, không ngờ ở nơi này cũng có chợ đêm, không biết nó như thế nào nhỉ?

Ngay khi Thiên Thanh Nguyệt vẫn đang mải nghĩ, tiểu Dương cúi xuống nhìn nàng mỉm cười dịu dàng cung chiêu đầy sùng nịnh.

Nếu nàng đã tò mò thì hẳn cũng không ngại ồn ào, chiều theo ý nàng là niềm vui của hắn.

- Tỳ, chúng ta xuống dưới xem đi.

Nói rồi hắn mở cửa bước ra. Tiểu Hắc đã ngồi bên ngoài đợi hắn, thấy vậy tiểu Dương nói:

- Theo ta ra ngoài.

- Vâng. - Tiểu Hắc nghiêm giọng đứng dậy đi theo.

Nghe cái giọng nghiêm túc của Hoàng Phủ Hạo trong lốt sư tử Tiểu Hắc làm nàng không khỏi lắc đầu cười, có cần nghiêm túc tới vậy không? Dù sao cũng chỉ là ra ngoài đi dạo thôi nha.

Tiểu Dương để Thiên Thanh Nguyệt trước ngực, dẫn theo Tiểu Hắc làm người khác không khỏi chú ý. Tiểu hào từ tuần tú như tiên đồng dẫn theo sủng vật là một con sư tử đen thật khiến người khác vừa sợ vừa ghen tỵ. Nhưng kỳ quái là nam hài tử này còn mang theo một con búp bê cũ xấu xí để trước ngực áo như trân bảo làm người ta cảm thấy kỳ quái.

Hắn cũng chẳng quan tâm ánh mắt của người khác vì tiểu Dương hắn là bồi nàng đi khiến nàng vui thì cần gì để ý người khác. Một đường chậm rãi đi thẳng để nàng nhìn ngắm, còn hắn tiện thể ngắm nàng.

Hai bên đường người đi tấp nập, tuy không có đèn điện, nhưng những ánh đèn vàng trong những chiếc đèn lồng đủ màu sắc lại mang đến hương vị khác. Cảm giác cổ xưa này không khỏi khiến Thiên Thanh Nguyệt có cảm giác kỳ lạ, hoài niệm? Đúng, là hoài niệm thêm chút buồn man mác, tựa như đã rất lâu rồi chưa nhìn thấy, nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng thấy khung cảnh này...

Nhận ra cảm xúc của Thiên Thanh Nguyệt thay đổi, tiểu Dương nhẹ nhàng vỗ người nàng. Đã rất lâu rồi, một tiểu cô nương nắm tay một thiếu niên chạy khắp các ngõ ngách chợ đêm quên cả về nhà. Lớn lên, thiếu nữ nắm tay nam nhân đi dạo quanh chợ đêm, hai người cùng thả đèn, cùng ngồi bên bờ hồ ngắm ánh đèn lung linh đủ màu sắc, cùng ngắm những vì sao trên nền trời đen thẫm. Thiếu nữ ngồi trong lòng nam nhân cất tiếng ca nhẹ nhàng du dương...

Vỗ nhẹ người nàng, tiểu Dương cũng cùng chung cảm xúc, đã lâu lắm rồi, đúng là khiến người ta hoài niệm.

Bỗng phía trước truyền đến những tiếng ồn ào làm người khác chú ý. Bên trong đám đông truyền ra những lời nói thô tục cùng tiếng khóc ngất quãng của một thiếu nữ.

- La Thanh Nhã, kỹ nữ nguoi còn giả bộ thanh cao, không phải cũng chỉ là một món đồ chơi La gia vứt đi thôi sao, còn ở đó mà giả bộ thực nữ, thật cmm kinh tởm...

- Nguoi...nguoi đừng nói bậy, ta không có...

- Còn dám nói không có, hừ, thông đồng ngay cả ca ca cùng cha khác mẹ mà còn dám nói không...

- Ta không có...ta hoàn toàn không có...

- Hừ, kỹ nữ nguoi còn dám nói không, còn không phải Từ Mã ta bị các nguoi lấy làm kẻ chết thay thì hôm nay ta cũng chẳng thẹn nói. Cái thứ kỹ nữ như nguoi còn giả bộ...

- Nguoi...nguoi nói láo...

La Thanh Nhã nghe từng lời nói của hắn mà sợ hãi tái mặt, La Thanh Nhiên bên cạnh thì sợ hãi núp sau lưng nàng ta. Nam nhân gọi Từ Mã vẫn tiếp tục nói rồi kéo tay nàng ta muốn mang đi.

Thấy một màn này, tiểu Dương cũng chẳng quan tâm, chỉ hơi nhú mày, dường bị bọn họ chặn lại rồi. Còn Tiểu Hắc dĩ nhiên nhận ra hai tỷ muội này nhưng cũng chẳng quan tâm gì, vì hắn đang là sủng vật ngoan theo chân chủ nha, thì tất nhiên không muốn lo chuyện bao đồng rồi.

Lúc La Thanh Nhã vô tình nhìn qua thì thấy tiểu Dương nhàn nhã đứng đó cùng Tiểu Hắc. Thì nàng ta nhận ra ngay Tiểu Hắc nên cất giọng đáng thương:

- Tiểu huynh đệ, cầu nguoi cứu tỷ muội ta, Hoàng Phủ công tử đã thu nhận tỷ muội ta, cầu nguoi cứu tỷ muội ta.

Nghe vậy hắn nhú nhú mày, không quan tâm rồi tìm đường khác mà đi. Nhưng tiếc là chỉ có một con đường nhưng lại bị chặn.

Nói thật Thiên Thanh Nguyệt nàng chẳng có tí cảm xúc gì với việc đang xảy ra trước mắt. Cho dù nàng ta bị oan thì sao, một kẻ chỉ biết khóc lóc cầu xin người khác giúp đỡ mà không biết tự mình đứng lên thì cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Ngay khi tiểu Dương đang định ra hiệu cho Tiểu Hắc mở đường thì phía trước truyền đến tiếng hét thảm của tên nam nhân kia.

- Ngang nhiên khi dễ người khác trước mặt công tử nhà ta, nguoi thật sự muốn chết.

Một thiếu niên hung dữ đập lên người nam nhân kia khinh thường nói.

Từ phía sau thiếu niên vang lên một giọng nam trầm áp.

- Được rồi, không cần gây án mạng ở đây.

- Vâng, thưa công tử.

Thiếu niên thu chân lại hung dữ nhìn tên đó khiến hắn sợ hãi chạy mất. La Thanh Nhã thấy vậy liền cúi người cảm ơn thiếu niên nhưng mãi không thấy hắn trả lời thì nàng ta ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy thiếu niên kia đang chăm chú, kích động vui mừng nhìn về phía sau nàng, thấy thế nàng theo tầm mắt thiếu niên thì thấy đứa nhỏ vừa rồi nàng cầu cứu mà chẳng quan tâm khiến nàng nhủ mảy.

Cảm nhận có ánh mắt chăm chú đang nhìn mình, tiểu Dương liếc mắt nhìn sang chạm vào đôi mắt đang kích động vui mừng. Hình như đã gặp ở đâu nhưng hắn không muốn nghĩ liền quay đầu rồi đi.

- Tiểu Dương! - Thiếu niên thấy tiểu Dương quay đi thì hoảng hốt gọi.

Nghe thế tiểu Dương dừng lại, một lần nữa nhủ mảy nhìn hắn.

Tuy màu tóc và mắt không giống nhưng con búp bê đó thì đúng rồi, chỉ có đệ đệ hãq mới xem con búp bê rách đó là trân bảo, đúng là tiểu Dương rồi, đúng là đệ đệ của hắn.

Nghĩ thế Hoắc Lăng Thiên liền chạy như bay muốn ôm lấy tiểu Dương nhưng lại bị tiểu Dương tránh được. Không chút khách khí ra lệnh cho Tiểu Hắc ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gặp mặt

Tiểu Hắc không chút do dự đứng chắn trước mặt tiểu Dương, vuron móng vuốt đánh về phía Hoắc Lăng Thiên. Hoảng hốt, Hoắc Lăng Thiên nhanh chóng xoay người thoát khỏi móng vuốt Tiểu Hắc, hắn vội vàng nói:

- Tiểu Dương, là ta, ca ca của đệ, ta là Hoắc Lăng Thiên đây.

Mặc kệ hắn luôn miệng vừa nói vừa né tránh đòn tấn công của Tiểu Hắc, tiểu Dương liền xoay người rồi đi. Để lại Hoắc Lăng Thiên đang không ngừng kêu khổ.

Tiểu Hắc nhận ra hắn khi hắn vừa gọi tiểu Dương, nhưng mệnh lệnh chủ nhân là trên hết. Nhưng dù sao chủ nhân cũng không bảo hắn xử luôn tên này thì đùa với hắn một chút cũng không sao.

Dù sao bây giờ đang là thế giới riêng của hai người. Thêm một tên kỳ đà vô phá hủy thì về sau người chịu khổ là thuộc hạ hắn nha.

Người dân xung quanh mặc dù sợ hãi nhưng vẫn tò mò đứng xem, dường như mấy việc có thể liên lụy đến mạng người như vậy đã quá quen rồi. Thậm chí còn có người nhân cơ hội này mà tổ chức cá độ kiếm tiền.

Tỷ muội là gia hai người thì nhân lúc đám đông xôn xao mà đã bỏ trốn mất dạng. Lôi Tử, thiếu niên đi theo Hoắc Lăng Thiên thì ngạc nhiên đứng đó nhìn một màn này, một lúc sau mới hoàn hồn vội vã chạy ra giúp đỡ.

Lôi Tử vòng qua phía sau Tiểu Hắc, đang định đánh lên thì có một cánh tay cầm tay hắn lại, cất giọng cọt nhả:

- Người huynh đệ, đánh lên một súc sinh rất không có cốt khí đấy.

- Nguoi...

"Bốp" Tiểu Hắc không chút nương tay đá nguyên tảng đá gần đó vô người vừa nói.

- Á, Tiểu hắc, ngươi muốn hủy dung ta hả?

Hỏa Diễm nhanh chóng tránh đi nhưng vẫn bị thương ngay má liền hét ầm lên. Nghe hắn kêu lên, Tiểu Hắc quăng cho hắn ánh mắt khinh bỉ "đáng đời".

Mất thấy Lôi Tử vẫn muốn đánh lén, Hỏa Diễm tức giận quát:

- Tên nhãi con ngươi không nghe ta nói gì à, muốn ông đây xử ngươi đúng không, đánh lén cái con khỉ, đánh với ta này.

Nói xong liền lao về phía Lôi Tử. Rốt cuộc thế trận bây giờ là Hoắc Lăng Thiên với Tiểu Hắc, Hỏa Diễm với Lôi Tử. Bên ngoài Hoàng Phủ Quân cùng Lâm Hòa nhìn một màn này mà khòe miệng giật giật, bọn họ có biết là phải khiêm tốn hay không?

Bên này đang loạn thành một đoàn thì bên kia lại đang êm đềm hưởng thụ xung quanh. Tiểu Dương ôm Thiên Thanh Nguyệt mua một chiếc đèn hình hoa sen, đến bên bờ hồ, hắn châm lửa đốt đèn rồi thả xuống sông.

Ngồi dưới gốc cây bên cạnh bờ sông, nhìn chiếc đèn đang trôi nhẹ nhàng trên dòng nước, tâm hắn và Thiên Thanh Nguyệt đều cảm thấy thật yên bình. "Giá như, có thể luôn như vậy".

Trong lòng tiểu dương bỗng hiện lên một giọng nói dịu dàng rất quen thuộc. Bên bờ sông, thiếu nữ dựa vào ngực nam nhân, ngắm nhìn đèn hoa sen đang trôi chậm chậm. Nam nhân ôm nàng, dựa cằm lên đầu nàng, dịu giọng nói "ừ, cứ như vậy thật tốt".

Hít sâu một hơi, tiểu Dương nhìn búp bê trong ngực rồi nói:

- Tỹ, nếu lúc nào cũng như vậy thật tốt.

Thiên Thanh Nguyệt cười dịu dàng trả lời "ừ, luôn như vậy thật tốt".

Tiểu Dương và Thiên Thanh Nguyệt ngồi đó cho đến gần nửa đêm mới đứng dậy đi về tử lâu. Tuy chỉ là giây phút ngắn ngủi, nhưng lại là kỷ niệm đẹp của nàng và hắn.

Trong đại sảnh tử lâu, Hoắc Lăng Thiên và Lôi Tử đang bồi thuốc, còn Tiểu Hắc và Hỏa Diễm thì không thèm nhìn nhau, mỗi người một nơi, vừa uống trà vừa xem nhau như không khí.

Hoàng Phủ Quân đang bồi thuốc cho hai người mà không khỏi thờ dài, ca ca hắn đùa cũng ác quá đi, cho dù đã thu móng vuốt mà cũng khiến người ta sút đầu mẻ trán bầm mặt như vậy đây. đây là đang giúp hắn nâng cao tên tuổi hả ?

Tên Hỏa Diễm kia cũng chẳng kém tí nào, không phải chỉ là một vết xước ở mặt thôi sao ? Vậy mà lại đem tên nhãi không liên quan này ra chút giận đến không nhìn ra mặt hắn rồi. Haiz, nói đi cũng phải nói lại cũng do tên đó chửi người khác mà ra, chỉ tội cho tiểu huynh đệ này bị xem thành bao cát.

Vừa bước vào tử lâu nhìn thấy một màn này tiểu Dương cũng chỉ hơi giật khóe miệng, còn Thiên Thanh Nguyệt thì quả thật không còn từ nào để hình dung cảnh tượng kỳ dị trước mắt.

Thấy tiểu Dương, Hoắc Lăng Thiên mặc kệ vết thương đang đau rát mà đứng bật dậy.

- Tiểu Dương !

Hoàng Phủ Quân bị hắn đẩy ra mà bực mình trực tiếp gạt chân hắn, ấn mạnh hắn xuống ghế làm hắn hít một ngụm khí lạnh. Chưa kịp kêu thì bị nguyên một đồng băng gác nhét vào miệng.

- Ngươi không yên ta lập tức khiến ngươi tàn phế. - Hoàng Phủ Quân trừng mắt.

Thấy vậy Lâm Hòa, Tiểu Hắc, Hỏa Diễm đều quay mặt đi chỗ khác, trong lòng không ngừng gào thét " đây là thái độ của y sư sao ?"

Thiên Thanh Nguyệt giật giật khóe miệng, nếu không phải chứng kiến y thuật của hắn thì nàng thật sự không nghĩ hắn là y sư.

Tiểu dương đến chiếc ghế gần đó ngồi xuống, Lâm Hòa liền dâng trà lên. Uống một ngụm rồi nhàn nhạt nhìn Hoắc Lăng thiên.

- Đã lâu không gặp, Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tức giận

Hoắc Lăng Thiên kích động vui mừng nhìn tiểu Dương. Đệ ấy nhớ hần, vẫn nhớ người ca ca này.

Vừa định đứng dậy chạy vọt tới trước mặt tiểu Dương, nhận ra ý đồ của hần, Hoàng Phủ Quân liền nện một quyền xuống chân hần.

"A", Hoắc Lăng Thiên đau đớn kêu lên, "búp" lại thêm một đồng băng gạc bị tống vào miệng. Lôi Từ bên cạnh thấy thế thì tức giận.

"Cái tên to gan đó có biết hần đang làm gì không?". Định ngăn cản thì bị Lâm Hòa ấn xuống ra hiệu ngồi yên. Lôi Từ tức giận thì bị Hoắc Lăng Thiên nhìn qua ra hiệu không được làm cản, làm hần chỉ có thể ngồi đó nhìn một màn này.

Tiểu Dương nói xong câu đó thì im lặng uống trà, ôm Thiên Thanh Nguyệt trong ngực ra. Sờ lọn tóc bằng vải cũ của nàng, rồi nhìn y phục của búp bê, thấy hơi loạn thì cẩn thận sửa lại vạt áo.

Thất lại nơ áo sắp bung ra của nàng, chỉnh lại đôi hài Thiên Thanh Nguyệt đang đi, mấy lọn tóc thì được vuốt đều nhẹ nhàng, cẩn thận như bảo bối. Sau đó tiểu Dương thất bím cho nàng, lấy từ trong ngực ra một sợi dây mỏng bằng lụa trắng, cột đuôi tóc lại, thắt thành hình chiếc nơ trắng nhỏ xinh xắn.

Hần hoàn toàn đắm chìm trong việc chăm sóc búp bê, hoàn toàn không quan tâm đến những người khác. Bọn Hỏa Diễm đã quá quen với cảnh này nên trực tiếp xem như không thấy.

Đổi lại là Hoắc Lăng Thiên có chút ngạc nhiên nhưng rồi rất nhanh bình tĩnh lại, vì trước đây hần cũng gặp cảnh này rồi. Chẳng qua hần không ngờ đến bây giờ tiểu Dương vẫn còn làm vậy, thậm chí còn săn sóc hơn trước kia nữa.

Mà đổi lại là Lôi Từ trợn đôi mắt bị đánh sưng vù của mình nhìn một màn này. Trời ạ, vị tiểu đệ này của thái tử nhà hần có vấn đề hả, lớn như vậy còn chơi búp bê, đã thế...hần là nam nhi nha, sao có thể chơi đồ của nữ nhi chứ?

- Thu ngay cái về mặt đó của ngươi lại, nếu không đừng trách ta khiến ngươi không mở nổi mắt.

Hỏa Diễm thấy vẻ mặt của Lôi Từ thì tức giận, hừ, nhai con này là gì mà dám nhìn chủ nhân bằng ánh mắt đó.

Đúng lúc này thì La Thanh Nhã từ lầu trên đi xuống. Bọn người Hỏa Diễm thấy nàng ta thì làm như không thấy, hừ, mọi chuyện xảy ra đều không phải do nàng ta sao?

Thấy bọn người Hỏa Diễm không để ý đến mình, nàng ta cụp mắt, đôi mắt lóe lên tia tức giận nhưng rất nhanh che dấu đi.

Dù nàng ta có nhanh cỡ nào thì cũng chỉ có thể qua mặt Hoắc Lăng Thiên và Lôi Từ, còn bọn hần tất nhiên là không, ai bảo bọn hần không phải người làm chi.

Lôi Từ thấy nàng ta thì ngạc nhiên nói:

- Vị cô nương này, sao cô nương lại ở đây?

La Thanh Nhã nghe hỏi vậy thì giật mình nhìn người vừa nói và Hoắc Lăng Thiên bên cạnh, hoảng sợ nói:

- Nhị vị công tử, hai người bị sao thế này?

- Bị người đánh, cô nương sao lại ở đây, tiểu muội cô đâu? - Lôi Từ thẳng thắn trả lời rồi hỏi lại.

- Tỷ muội tiểu nữ được Hoàng Phủ công tử curu mang cho ở lại đây, tiểu muội tiểu nữ đang ngủ ở trên phòng.

Nghe vậy, hai người nhìn Hoàng Phủ Quân không khỏi có chung suy nghĩ "hần cũng biết thương hoa tiếc ngọc sao?".

Nàng ta nhìn mọi người một lượt rồi cúi mình, nhẹ giọng đáng thương nói:

- Các vị công tử, vừa rồi tiểu nữ gây rắc rối làm phiền đến mọi người, xin mọi người thứ lỗi.

Rồi nàng ta nhìn tiểu Dương đang chăm chú vào búp bê, tay nắm lại nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, vừa rồi tỷ tỷ không nên nhờ người giúp đỡ, xin lỗi đã làm phiền đệ.

Nàng ta nhìn búp bê trong tay tiểu Dương:

- Con búp bê thật đẹp, tiểu muội tỷ luôn muốn có một con, không biết...

- Cút!

Nàng ta chưa nói hết thì tiểu Dương đã quát lên, đám mơ tưởng đến Nguyệt nhi của hắn, còn đám xung tỹ gọi đệ với hắn. Hừ, đúng là đáng chết.

- Tỹ...Á...

La Thanh Nhã hét thảm một tiếng, "rầm" cả người bay ra đập mạnh xuống bàn, Lâm Hòa đứng gần đó cũng không đỡ nàng ta. Hừ, hắn khinh thường loại nữ nhân như vậy.

Hoắc Lăng Thiên và Lôi Tử khiếp sợ nhìn một màn này, đang định lên tiếng thì có tiếng khóc chạy xuống:

- Oa Oa tỹ tỹ...

La Thanh Nhiên tỉnh dậy không thấy La Thanh Nhã đâu nên đi tìm, ai ngờ tiểu cô nương vừa đi xuống thì thấy tỹ tỹ mình bị đánh bay, liền hoảng sợ khóc lên.

La Thanh Nhiên chạy tới nhìn thấy La Thanh Nhã bất tỉnh thì khóc lớn hơn, tiểu cô nương nhìn tiểu Dương vừa sợ vừa chạy đến định đánh thì bị Lâm Hòa cản lại.

Đùa sao, ngay cả nàng ta chủ nhân còn không tha huống chi đứa nhỏ này, với lại nhìn cái mặt không cảm xúc, hàn khí từ phía kia thì tiểu cô nương này chưa kịp chạm vào đã biến thành tảng băng bị đánh bay ấy chứ.

- Thả ta ra, thả ta ra, ta phải đánh hắn trả thù cho tỹ tỹ, thả ra, nguoi là đồ yêu quái, đồ yêu quái đáng ghét, ta đánh nguoi, ta đánh nguoi, đồ yêu quái xấu xí, ta nguyện rửa mọi người đều ghét nguoi, ai cũng ghét nguoi, đánh nguoi...

Còn đang chửi tiếp thì Lâm Hòa đã đánh ngắt La Thanh Nhiên. Nhìn tiểu Dương bây giờ...đợt này thì tiểu rồi.

Tiểu Dương bước từng bước đến chỗ Lâm Hòa, hàn khí phát ra khiến bọn họ run sợ. Tiểu Dương lạnh băng nhìn La Thanh Nhiên trong lòng Lâm Hòa, Lâm Hòa lập tức quỳ xuống, cúi thấp đầu cầu xin:

- Chủ nhân, dù sao nó cũng chỉ là đứa nhỏ, xin tha cho tiểu cô nương này một mạng.

- Tránh ra! - Hắn lạnh giọng.

Lâm Hòa run lên, liếc mắt nhìn những người kia, Hoàng Phủ Quân nhú mày rồi đành xuống nước, hắn quỳ xuống cạnh Lâm Hòa:

- Xin chủ nhân tha mạng.

Hóa Diễm lạnh nhạt nhìn một màn này, hắn không giống bọn họ, hắn hiểu tên Bạch Thiên Dương này. Hắn đã nói một là một, hai là hai, đã đi theo hắn thì chỉ nghe theo hắn, nếu không, không cần thiết giữ lại. Từ trước tới nay, chỉ có nàng ta mới có thể ở trước mặt hắn mà cãi lời. Nhưng nàng ta bây giờ...

Tiểu Hắc hắn không giống đệ đệ mình và Lâm Hòa, hắn chỉ nghe theo chủ nhân, không cần biết chủ nhân có làm gì, hắn tuyệt đối vẫn đi theo. Cho nên hắn không cầu tình cho người khác, vì hắn biết, tỹ muội hai người đã chạm cái váy ngược của rồng, cho nên chủ nhân mới tức giận đến vậy.

Hoắc Lăng Thiên và Lôi Tử thì hoàn toàn khiếp sợ chết đứng tại chỗ. Cũng do áp lực vô hình cùng hàn khí kinh người làm bọn hắn khó thở không nhúc nhích nổi. Tiểu Dương từ lúc nào lại trở thành như vậy?

"Rầm", Hoàng Phủ Quân đập vào tường đau muốn chết, hắn thật hối hận mà, nhưng đám lao đành phải theo lao. Hắn lại gắng gượng bò dậy định cầu tình thì bị tiểu Hắc cản lại.

- Hạo! - Hắn nhú mày nhìn tiểu Hắc.

Tiểu Hắc nghiêm nghị nói:

- Không được xen vào.

- Nhưng...

- Đừng để ta nói lại, Quân, nguoi nên nhớ thân phận của mình, không muốn hối hận thì đừng nhúng tay vào.

Hắn biết chứ, nhưng mà...

- Chủ nhân là người thế nào chẳng lẽ nguoi không hiểu. Con rồng cũng sẽ có váy ngược của nó.

Nghe thế Hoàng Phủ Quân sực tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Mất tích

Tiểu Dương đứng trước mặt Lâm Hòa, lạnh nhạt nhìn hấn và La Thanh Nhiên khiến hấn không dám thở mạnh.

Thiên Thanh Nguyệt nhìn mọi việc xảy ra mà không biết tư vị lúc này là gì? Nàng không muốn đôi co với một tiểu nữ hài, nhưng những lời đó làm nàng tức giận không thôi.

Thấy phản ứng của tiểu Dương, đáng nhẽ lòng nàng phải muốn ngăn cản mới đúng, vậy mà...Thiên Thanh Nguyệt rất tức giận, tiểu Dương của nàng là đứa yêu thương, là đứa cưng chiều...không phải để người khác mắng chửi, nguyền rủa.

Nàng rất tức giận, tiểu nữ hài từ nhỏ mà miệng lưỡi đã vậy, lớn lên còn thành cái dạng gì? Thà giết đi còn hơn...

Nói Thiên Thanh Nguyệt nàng độc ác cũng được, vô tâm cũng không sao. Vì tất cả tình cảm của nàng đều đặt trên người tiểu Dương rồi, với những người khác thì cũng chỉ là người qua đường không đáng nhắc đến.

Nhưng ai làm tổn thương tiểu Dương, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua, hài tử cũng vậy!

Cả người tiểu Dương phát ra hàn khí khiến bọn họ tái mặt. Hoắc Lăng Thiên và Lôi Tử vì ngồi gần mà khó thở muốn chết. Thấy vậy, Hòa Diễm đành phải vung tay tạo một kết giới mỏng cho bọn họ, hừ, đúng là yếu đuối.

Tay tiểu Dương ngưng tụ hàn khí, "soạt" hàn khí ngưng tụ thành một thanh kiếm bằng băng. Lâm Hòa cả người run lên nhưng vẫn ôm La Thanh Nhiên quỳ nơi đó. Tiểu Dương vung tay định chém xuống...

"Keng" hai thanh kiếm chạm nhau, vừa lúc ngăn cản một kiếm kia của hấn. Hắc y nhân bất ngờ xuất hiện khiến bọn họ có chút kinh sợ.

Tiểu Dương lạnh nhạt vung thêm một đòn, lần này vì đỡ một kiếm này mà hắc y nhân dùng đa phần nội lực khiến hấn phun ra một ngụm máu.

Ngay lúc hấn chưa ổn định lại, tiểu Dương liền đâm một kiếm vào ngực hấn, giải quyết hắc y nhân nhanh chóng.

Nhìn hắc y nhân ngã xuống, hấn liếc mắt nhìn cả đại sảnh đang bị bao vây, nhếch môi cười lạnh.

- Tìm chết!?

Bọn Hòa Diễm không ngờ chỉ lơ là trong chốc lát mà bọn hấn đã bị hắc y nhân bao vây mà không phát hiện. Thật là mất mặt thú nhân tộc, sát ý nổi lên nhìn bọn hắc y nhân, bọn hấn đứng cạnh tiểu Dương đợi lệnh.

- Giết!

Thanh âm lạnh băng không chút cảm xúc vang lên, như mũi tên bị bắn đi, mấy người Hòa Diễm liền xông lên chém giết hắc y nhân. Người được bố trí trong tù lâu cũng nhanh chóng ra mặt.

Cả đại sảnh là một cảnh chém giết kinh hoàng. "Vút" một mũi tên xé gió lao thẳng về phía tiểu Dương, "xoạt" mũi tên liền bị hàn khí xung quanh hấn làm vỡ vụn.

"Vút vút vút" thêm nhiều mũi tên bay về phía hấn, tiểu Dương rét lạnh nhìn những mũi tên xé gió lao về phía hấn.

Con mắt màu đen nhô lên từng con nhúc nhối. Hấn chạm tay vào mắt, Bạch Thiên Dương hấn sẽ không bao giờ quên vì đâu hấn có con mắt này!

"Xoạt" mũi tên vỡ vụn trước khi chạm vào hấn.

- Băng tiễn.

Tiểu Dương lạnh giọng, lập tức hàng trăm mũi tên băng ngưng tụ quanh hấn.

- Giết!

Thanh âm rét lạnh vừa vang lên, tiếng gào thét trong đại sảnh vang lên liên tục rồi im bật, mấy mũi tên bay ra ngoài khiến trong đêm đen vang lên tiếng hét đau đớn rồi cũng im bật.

Mọi thứ lại trở về yên tĩnh. "Vụt" một bóng trắng lao về phía tiểu Dương, "ầm" cả đại sảnh vang lên tiếng nổ lớn.

"Vút vút" hai bóng dáng lao ra ngoài, bóng trắng kia không ngừng đánh úp tiểu Dương, hấn cũng không yếu thế, cả hai người bất phân thắng bại.

"Ầm" một chưởng đánh thẳng vào tiểu Dương, "vút" bóng trắng nhân cơ hội lao đến, "xoẹt" một kiếm lướt qua ngực tiểu Dương.

"Ầm" tiểu Dương cũng không yếu thế đánh lại một chưởng. Không ngờ một chưởng này lại làm búp bê rơi ra ngoài, bóng trắng vô tình chụp được, lại bị chưởng phong đánh tới liền nhanh chóng chạy trốn.

Nhìn người chạy trốn, tay cầm theo một con búp bê thì hấn hoành hốt vội nhìn xuống. Ngực áo bị rách một mảng, Thiên Thanh Nguyệt thì không thấy đâu.

Tiểu Dương liền kinh sợ chạy đuổi theo, nhưng giữa đường lại bị hắc y nhân cản đường.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nổi điên

Thấy Thiên Thanh Nguyệt bị người khác mang đi, tiểu Dương liền hoảng sợ đuổi theo.

Hơn mười tên hắc y nhân chặn đường tiểu Dương, hấn như muốn phát điên.

- CÚT!

Tiểu Dương rét lạnh quất, tay cầm băng kiếm lao thẳng vào bọn chúng. Hai mắt hấn đỏ ngầu như lệ quỷ, mái tóc trở về màu trắng toát, cả người phát ra sát ý như muốn giết chết tất cả.

Khi bọn Hỏa Diễm chạy tới thấy một màn này thì kinh sợ không thôi. Tiểu Dương như biến thành một con quỷ khát máu chém giết bọn chúng.

Cho đến khi tên cuối cùng ngã xuống, tiểu Dương phi thân hướng tới nơi bóng trắng đi qua.

Nguyệt nhi, Nguyệt nhi của hấn, nàng ở đâu, Nguyệt nhi???

Tìm khắp xung quanh vẫn không cảm nhận được nàng đang ở đâu, tiểu Dương sợ hãi gọi nàng:

- Nguyệt nhi, nàng đâu rồi, Nguyệt nhi, nàng ở đâu...???

- Chủ nhân. - Hỏa Diễm chạy theo gọi.

- Cút! Biến cho ta, tất cả cút cho ta. - Hấn rống lên.

Nguyệt nhi, Nguyệt nhi...

Hấn điên cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm, người nào thấy tiểu Dương đều hoảng sợ không thôi. Hấn như huyết quỷ điên cuồng tàn sát, tất cả những ai cản đường, tiểu Dương liền vùng tay giết chết.

Hấn phải tìm nàng, phải tìm Nguyệt nhi của hấn, hấn không cho phép bất cứ kẻ nào cản đường. Cho dù có là ai, chỉ cần cản hấn đều sẽ phải "chết".

"Aaaa", "giết người, bỏ người ta giết người...A"... chỉ trong chớp lát, trong thành vang lên những tiếng hét thê lương khiến người khác run sợ.

Tên nào, là tên nào mang nàng đi, hấn phải giết hấn, hấn phải tìm nàng...

Hoắc Lăng Thiên nhìn cảnh này mà khiếp sợ chết khiếp người. Tiểu Dương lúc này không khác gì ma quỷ, không, phải nói hấn chính là ma quỷ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Các người còn không ngăn hấn lại. - Lôi Tử sợ hãi nói.

Hỏa Diễm nhú mào, ngăn lại sao? Rất tiếc với tình hình này thì giữ được mạng mình là may lắm rồi. Nhìn tiểu Dương hấn chỉ biết thờ dài, muốn hấn ngừng lại chỉ có nàng ta, nhưng nàng ta lại bị mang đi thì bọn hấn cũng hết cách.

Thiên Thanh Nguyệt bị một nam nhân mang đi. Lúc chạy đến ngoài thành thì dừng lại, thấy trên tay mình là một con búp bê rách, hấn ghét bỏ vút xuống đất. Rồi sau đó mới tiến lại gần hắc y nam tử đeo mặt nạ, quỳ gối cung kính nói:

- Đúng như chủ nhân nói, tên nhóc đó chính là Bạch Thiên Dương.

- Tốt lắm, người lui xuống đi.

Hắc y nam từ phát tay áo, bạch y nam nhân liền rời đi.

"Bạch Thiên Dương, cuối cùng ngươi cũng chịu xuất hiện rồi sao...", hắc nhìn con búp bê bị vứt dưới đất, nhướn mày "ha ha ha, thật không ngờ ngươi vẫn giữ lại con búp bê rách này, chỉ tiếc chủ nhân của nó...ha ha ha đúng là quả báo ha ha ha..."

Hắn đập lên Thiên Thanh Nguyệt rồi rời đi. Lúc này nàng không quan tâm hắn là ai? Vì nàng nghe thấy tiếng tiểu Dương, tiếng gọi tuyệt vọng từ trong lòng. Cùng những tiếng hét thê lương từ trong thành vọng ra khiến Thiên Thanh Nguyệt lo lắng không thôi "tiểu Dương..."

đã gần một ngày rồi, tiểu Dương điên cuồng tìm kiếm, giết những người xung quanh, cả thân hắn nhuộm máu đỏ nồng nặc. Hắn vẫn không dừng lại, cho dù có phải giết hết tất cả những người trong thành, hắn cũng phải tìm ra nàng, Nguyệt nhi của hắn.

Từ đêm cho đến khi trời sáng, nơi nào hắn đi qua mà có người chặn đường, tiểu Dương không nói hai lời liền trực tiếp giết chết, làm cả trong thành vang lên những tiếng khóc than thê lương đau khổ tuyệt vọng.

Vậy thì sao? Hắn không quan tâm, hắn phải tìm nàng, chỉ tìm nàng mà thôi, những kẻ khác cản đường đều đáng chết.

Trên con phố nhuộm đầy máu tươi và xác người, hắc như tu la địa ngục đập trên xác người mà đi, một thân bạch y nhuộm máu đỏ tươi, mái tóc trắng yêu dị cùng đôi mắt tím, đen, sát khí ngất trời bao bọc quanh hắn.

Đôi mắt đầy sát ý như muốn chém giết tất cả, là ai? Là ai đã mang nàng rời khỏi hắn, hắn sẽ giết tên đó, khiến hắn phải hối hận đời đời kiếp kiếp...

Mỗi nơi hắn đi qua, nhà nhà đóng kín cửa, cả nhà ôm nhau run rẩy không dám phát ra tiếng động, chỉ sợ bất cẩn một chút thì sẽ chết dưới tay ôn thần này.

Bọn Hỏa Diễm và Hoắc Lăng Thiên chỗ chỗ im lặng theo sau, âm thầm giúp người khác. Trời dần về chiều, từng ánh mây đỏ phản chiếu ánh sáng cuối cùng của ban ngày làm cho khung cảnh càng thêm thê lương.

Tiểu Dương đứng im giữa phố, cả người bị sát khí bao phủ, đôi mắt lạnh băng đầy sát ý.

"Nguyệt nhi, nàng đâu rồi, trở về với ta, làm ơn, trở về đi..."

Bọn Hỏa Diễm cũng đã tìm khắp nơi mà cũng không có chút tin tức gì, làm cho bọn hắn càng thêm lo sợ, nếu không tìm được nàng ta, chủ nhân chắc chắn sẽ mãi như vậy.

La Thanh Nhã bị tiểu Dương ném khiến bị thương nên không có gì nghiêm trọng, tiểu muội nàng ta cũng chỉ bị ngất, nhưng đến giờ đã tỉnh lại. Từ lúc tỉnh lại, tỷ muội hai người vừa lúc nhìn thấy bọn Hỏa Diễm đang sờ đầu mẹ trán tìm kiếm vật gì đó mà tò mò theo sau.

Tuy phát hiện, những người khác chẳng hỏi đầu mà quan tâm tỷ muội hai người, điều trước mắt là phải tìm được Thiên Thanh Nguyệt.

Trời tối sụp xuống, hàn khí cùng sát khí phát ra càng khiếp sợ hơn, nếu Nguyệt nhi bị làm sao? Hắn nhất định đem thành này "diệt"...

"Hít", mọi người hít một ngụm khí lạnh, quanh thân tiểu Dương phát ra hàn khí bức người dân đông băng mọi thứ.

Mái tóc trắng không gió tự bay, đôi mắt rét lạnh sát ý tràn ngập, cả người một thân nhuộm máu đỏ tươi...tiểu Dương lúc này chính là ma quỷ đến từ địa ngục.

Hàn khí khiến người khác khó thở, xung quanh hắn đã kết thành băng đang lan rộng. U ám, thê lương...số phận của thành này tới đây là kết thúc sao?

Mọi thứ dần dần kết băng, không khí trở nên khó thở khiến mọi người hít thở từng ngụm khó khăn. Hoắc Lăng Thiên nhìn tiểu Dương như vậy thấy thật lạ, đó thật sự là đệ đệ của hắn sao? Tại sao tiểu Dương lại biến thành đáng sợ như vậy...

Giữa bầu trời trắng tròn sáng rực, cả ngôi thành đang dần dần chìm vào cái chết. Nguyệt nhi, không thấy nàng, ta sẽ hủy thành này, cái thành làm ta và nàng rời khỏi nhau, ta sẽ hủy diệt tất cả những gì cản đường chúng ta, những gì khiến chúng ta phải xa nhau, ta sẽ hủy diệt hết, tất cả, ta sẽ hủy diệt tất cả...

- Đủ rồi, tiểu Dương, đủ rồi...

Một vòng tay ấm áp ôm chầm lấy tiểu Dương từ phía sau, Thiên Thanh Nguyệt đau lòng nhìn tiểu Dương.

- Tiểu Dương, không sao rồi, tỷ về với đệ đây...

Hắn có chút kinh ngạc, nhưng thay vào đó là cảm xúc không cách nào tả được lúc này, tiểu Dương xoay người ôm trằm lấy nàng.

- Nguyệt nhi...Nguyệt nhi...Nguyệt nhi...

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ta yêu nàng, Nguyệt nhi!

Cầm thụ vòng tay ấm áp của Thiên Thanh Nguyệt, cả người tiểu Dương run lên ôm chặt lấy nàng, hân hoan như mê sảng mà không ngừng đau đớn gọi:

- Nguyệt nhi...Nguyệt nhi, đừng đi, đừng rời khỏi ta, Nguyệt nhi...

Nàng cũng ôm chặt lấy hắn, cho hắn áp vào ngực mình, nàng vỗ nhẹ lưng tiểu Dương. Nhìn tiểu Dương như vậy nàng cũng rất khó chịu, tim nàng như bị bóp nghẹt khó thở, nàng không muốn thấy tiểu Dương như vậy.

"Tách" giọt lệ từ mắt nàng rơi xuống vai hắn, nàng không hề biết khi nàng biến mất lại khiến tiểu Dương điên cuồng như vậy. Thiên Thanh Nguyệt nàng phải có vị trí quan trọng đến mức nào trong lòng tiểu Dương mới khiến hắn bất chấp mọi thứ?

- Tiểu Dương, tỷ ở đây, tỷ không rời khỏi đệ nữa đâu. Tiểu Dương, xin lỗi đệ, tỷ sẽ không rời khỏi đệ nữa...

Nghe giọng nàng nghẹn ngào, hơi ấm của nước mắt trên vai khiến hắn giật mình. Hắn ngẩng mặt nhìn nàng, đôi mắt nàng đau lòng cùng tự trách dẫu đang nhìn hắn, khiến hắn nghẹn giọng tắc nghẽn:

- Không phải, là do ta, do ta vô dụng mới để người khác mang nàng đi. Nguyệt nhi, nàng trách ta đi, đừng tự trách mình, là ta không tốt, là ta vô dụng...Xin nàng đừng tự trách nữa, ta hứa sẽ không để ai mang nàng rời khỏi ta nữa...

- Vì vậy, xin nàng cứ trách ta đi, nhưng đừng rời khỏi ta, được không?...Không có nàng ta sẽ điên mất...ta sẽ chết nếu không có nàng...Nguyệt nhi, hứa với ta, đừng rời khỏi ta có được không? Cho dù có chuyện gì cũng đừng rời khỏi ta...Nhất định ta sẽ mạnh lên, ta sẽ không để ai mang nàng đi, đừng rời khỏi ta...Xin nàng...

Tay hắn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng, giọng hắn nghẹn ngào khẩn cầu nhìn nàng. Hắn không muốn nàng tự trách, hắn cũng không muốn nàng đi, hắn sẽ điên, sẽ chết nếu không có nàng. Nguyệt nhi của hắn, nàng chỉ có thể ở bên hắn...

- Ừm! Không đi, ta sẽ không đi, sẽ chỉ ở bên tiểu Dương thôi...

Thiên Thanh Nguyệt mỉm cười dịu dàng nhìn hắn, tay nàng áp lên bàn tay đang lau nước mắt trên má nàng.

Lời của tiểu Dương sao nàng lại không hiểu chứ, tuy có chút ngạc nhiên, nhưng nếu tiểu Dương đã không muốn làm đệ đệ của nàng, thì nàng cũng không ép...tình cảm, quả là một thứ không thể lý giải.

Vì đó là tiểu Dương, nên nàng sẽ chỉ tin tưởng và ở bên cạnh hắn mà thôi, mãi mãi bên hắn, không rời đi...

Thanh âm của Thiên Thanh Nguyệt làm nổi sợ trong lòng tiểu Dương lui dần đi. Lúc này hắn mới ý thức được lời nói của mình, khiến hắn có chút hoảng sợ.

Nhưng thấy nàng dịu dàng nhìn hắn, mắt nàng đầy ý cười...Nguyệt nhi hiểu lời hắn mới vừa nói sao?

Như để chứng minh suy nghĩ của hắn, nàng nhéo má hắn một cái, rồi kéo hắn ôm vào lòng, giọng nàng cũng đầy ý cười vang lên bên tai hắn:

- Tiểu Dương ngốc, không được che dấu nữa đâu đấy!

"Thình thịch" tim hắn đập mạnh liên hồi, nàng...nàng...

- Nguyệt nhi...ta...nàng không ghét ta sao...ta... - Hắn ấp úng.

- Ta cũng thật thối má, một đứa bé như tiểu Dương có hiểu "yêu" là gì hay không? - Nàng trêu ghẹo nói bên tai hắn.

- Ta...ta...ta yêu nàng, Nguyệt nhi!

Tiểu Dương núp trong ngực nàng nhỏ giọng nói sau đó thì im bặt, nàng thấy đôi tai hồng hồng của tiểu Dương thì không khỏi cười vui vẻ "tiểu Dương đáng yêu quá đi".

Trong đêm đen, ánh trăng sáng mờ ảo soi chiếu hình ảnh thiếu nữ ôm hài tử, xung quanh xác người người đầy đất, máu chảy khắp nơi nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến bức tranh hài hòa đẹp đẽ này.

Cách đó không xa, một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này. Hòa Diễm còn khoa trương lôi chiếc khăn lụa từ trong ống tay áo ra lau nước mắt:

- Ôi cảm động quá, cuối cùng thì cũng được yên rồi. Nhìn tên tiểu tử họ Bạch đó suốt ngày giả bộ ngây thơ thật làm ta hù não, cuối cùng bây giờ cũng được yên bình rồi...hic, đúng là "phu nhân" uy vũ!

Bọn Tiểu Hắc đứng cạnh cũng gật đầu tán thành, Lôi Tử thì vẫn chẳng hiểu gì chỉ biết đứng nhìn, Hoắc Lăng Thiên thì ngạc nhiên nhìn Thiên Thanh Nguyệt.

"Thiếu nữ đó chính là Thiên cô nương, không ngờ nàng ta vẫn theo tiểu Dương, nhưng đây rốt cuộc là chuyện gì? Nàng ta và tiểu Dương là như thế nào?"

Một lúc sau tiểu Dương mới chui ra khỏi lòng nàng, hẳn không biết phải đối mặt như thế nào với nàng nên ngượng ngùng không biết làm sao?

Thấy vậy Thiên Thanh Nguyệt không khỏi lắc đầu cười, người nên ngượng là nàng nha. Biết một đứa bé yêu mình, nàng thậm chí còn không biết xấu hổ mà đồng ý thì cũng phải ngượng ngùng một chút, đằng này ngược lại, thật khiến nàng dở khóc dở cười...

- Được rồi, đến chỗ bọn Tiểu Hắc thôi, chúng ta còn phải giải quyết hậu quả của ngày hôm nay nữa. - Nàng nhẹ giọng lên tiếng.

Tiểu Dương nghe thế thì gật đầu, cũng tại tên súc sinh đó mang nàng đi, nếu không...hừ!

- Ừm, đi thôi!

Hắn nắm lấy tay nàng, nhìn nàng cười dịu dàng.

Thiên Thanh Nguyệt cười nhẹ đối mặt với hắn, giọng nàng mang ý cười nói:

- Ta tính bế tiểu Dương, nhưng có vẻ không cần rồi.

Hắn đỏ mặt, ho khan không dám nhìn thẳng nàng:

- Không cần, ta không nhẹ, không cần nàng bế, chúng ta vẫn là đi thôi.

- Ừ, đi thôi.

Nàng cũng nắm chặt lấy bàn tay hắn, hai người nhìn nhau đầy ý cười. Sau đó mới nắm tay nhau đi về phía đám người Tiểu Hắc.

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ghen

Tiểu Dương nắm chặt tay Thiên Thanh Nguyệt sải bước hướng đám người Tiểu Hắc. Cảnh tượng máu tanh chẳng ảnh hưởng chút nào đến hai người.

Dưới ánh trăng sáng, hai bóng dáng một lớn một nhỏ hài hòa sánh bước cùng nhau. Hoàng Phủ Quân và mấy người bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ, cho đến khi tiểu Dương nhún nhảy không vui mới giật mình.

Thiên Thanh Nguyệt và tiểu Dương đã đứng trước mặt mấy người từ lúc nào. Thấy nàng, Hoắc Lăng Thiên kinh diễm không thôi. Đã qua bao nhiêu năm, nàng không những không già đi mà còn xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

Tuy hắn chỉ nhìn thấy nàng mấy lần, nhưng không thể tưởng được Thiên Thanh Nguyệt còn khiến hắn kinh diễm hơn cả trong trí nhớ.

Nàng vẫn vận bạch y, mái tóc nàng đen bóng xõa dài che mắt một bên mắt, môi nàng mím lại tựa cười như không cười, mắt nàng dịu dàng ôn nhu nhìn tiểu Dương, những người khác hoàn toàn không tồn tại trong mắt nàng khiến hắn bỗng thấy khó chịu.

Giật mình, Hoắc Lăng Thiên khiếp sợ với suy nghĩ của hắn, hắn đang nghĩ cái gì vậy? Sao hắn lại...

Bỗng một ánh mắt rét lạnh khiến hắn rùng mình sợ hãi làm hắn tỉnh táo. Hoắc Lăng Thiên hốt hoảng cúi mặt tránh ánh mắt rét lạnh của tiểu Dương. Hắn rốt cuộc là bị làm sao, sao hắn có thể có ý nghĩ như vậy với Thiên cô nương?

"Bốp" tiểu Dương nâng chân đá một cước vào ngực hấn, Hoắc Lăng Thiên không đề phòng liền ngã ngửa ra. "Bốp", tiểu Dương một cước đạp lên giữ trước ngực hấn, rét lạnh gần giọng:

- Còn dám dùng ánh mắt đó nhìn Nguyệt nhi ta liền móc mắt ngươi!

Thấy Hoắc Lăng Thiên bị tiểu Dương đá, Lôi Tử định tiến lên ngăn lại thì bị Hóa Diễm cản lại, hấn khinh bỉ nói:

- Lo cho thân ngươi đi, dám mơ tưởng đến Thiên cô nương, hấn chưa bị lột da giết chết là may.

- Ngươi...

- Hừ, con người đúng là một lũ tham lam háo sắc chẳng khác gì súc sinh. - Hóa Diễm hừ lạnh.

Thấy tiểu Dương còn định đánh Hoắc Lăng Thiên, nàng tiến lại, cầm lấy tay tiểu Dương, nhẹ giọng:

- Đi thôi, tiểu Dương. Để bọn Hóa Diễm lo việc còn lại.

Lúc này tiểu Dương mới tha cho Hoắc Lăng Thiên, hừ lạnh, rồi cầm tay Thiên Thanh Nguyệt rời đi. Lúc đi, Thiên Thanh Nguyệt liếc mắt lạnh băng nhìn hấn. Nếu hấn dám có ý định khiến tiểu Dương tổn thương, nàng nhất định khiến hấn sống không bằng chết.

- Các ngươi ở lại dọn dẹp!

Bỏ lại một câu, hấn cùng nàng nắm tay rời đi. Bây giờ bọn họ mới thở nhẹ một hơi, Hoắc Lăng Thiên đau đớn ôm ngực ngồi dậy, Lôi Tử lập tức chạy đến:

- Công tử, người không sao chứ?

- Không sao! - Hoắc Lăng Thiên lắc đầu cười khỏ.

- Tên tiểu tử đó...

- Lôi Tử, đủ rồi. Ngươi cùng bọn họ giải quyết việc ở đây đi, không cần lo cho ta. - Hấn ngắt lời Lôi Tử, giọng không vui nói.

- Vâng, công tử.

Hoắc Lăng Thiên vẫn ngồi dưới đất xoa ngực đau rất của mình, trong lòng thầm khinh bỉ chính hấn:

"Hoắc Lăng Thiên ơi Hoắc Lăng Thiên, ngươi bị điên sao? Sao lại có cái ý nghĩ như vậy chứ? Vừa nhìn là biết tiểu Dương xem trọng nàng ta còn hơn cả mạng sống, ngươi đúng là vô si khi có cái ý nghĩ kinh tởm đó... Xem ra tiểu Dương ghét ngươi thật rồi, nàng ta cũng chẳng ưa gì ngươi, haiz..."

Trong khi đó, tiểu Dương cùng Thiên Thanh Nguyệt rời đi trở về tử lâu. Nhìn tử lâu bị phá hoại nặng nề mà lắc đầu. Xem ra lần sau nàng không được rời khỏi tiểu Dương, nhưng đám người đó là ai? Tại sao bọn chúng lại tìm tiểu Dương? Là đám người đó sao?

Hấn nắm tay nàng phi thân lên nóc nhà gần đó, nàng ôm hấn, để hấn dựa vào ngực nàng. Tiểu Dương ôm thắt lưng, dựa vào ngực nàng, cảm nhận hương thơm ấm áp khiến hấn an lòng.

- Tiểu Dương, có biết những người đó là ai không? - Thiên Thanh Nguyệt nhẹ giọng.

Hấn gật đầu, một lúc sau cất giọng còn chút non nớt, nhưng tràn đầy ấm áp và nhu tình:

- Nàng đừng lo, ta sẽ để ai làm hại nàng và ta. Nàng chỉ cần ở bên ta thôi, ở bên cạnh ta mãi mãi thôi, được không?

Thiên Thanh Nguyệt dựa cằm trên vai hấn, nàng nhắm mắt, mỉm cười dịu dàng:

- Ừm! Ta sẽ ở bên tiểu Dương, mãi mãi.

*****

Lúc đó, trong hoàng cung, Vương Lãnh nhìn hoàng đế đang say mê đàn được trên long ý mà cười lạnh:

- Hoàng thượng, đàn được đã được mang đến, vậy thần xin cáo lui. - Hấn cúi người nói.

Tên hoàng thượng vui vẻ phát tay:

- Được được, ai khàn lui xuống đi.

Vương Lãnh vừa lui ra ngoài, ám vệ đã đợi sẵn liền cung kính hành lễ rồi đưa cho hấn một lá thư.

Phất tay cho ám vệ lui xuống, hất mờ lá thư ra xem. Mắt hất lộ rõ sát ý, trong lòng cười rét lạnh:

- Bạch Thiên Dương, không ngờ ngươi che dấu sâu đến thế. Ha ha ha nhưng ngươi nhất định phải chết, ta sẽ không để ngươi thoát khỏi tay ta lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trời Định Nhân Duyên: Nương Tử Là Búp Bê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.